

Carmina de se ipso

ΒΙΒΛΟΣ Β΄. ΕΠΗ ΙΣΤΟΡΙΚΑ. ΤΟΜΗ Α΄. ΠΕΡΙ ΕΑΥΤΟΥ.

Α΄. Περὶ τῶν καθ' ἑαυτόν. Χριστὲ ἄναξ, ὃς ἀγναῖς ποτ' ἀειρομέναις παλάμησι Σταυροτύποις Μωσῆος ἐπ' οὐρεῖ σου θεράπωντος, Ἐκλίνας Ἀμαλήκ ὀλοὸν σθένος· ὃς τε ταθείσαις Χεῖρεσιν ἐν βόθρῳ Δανιήλ ὑπο, δεινὰ λεόντων Χάσματα, καὶ φρικτὰς ὀνύχων ἐπέδησας ἀκωκάς· 970 Ὅν διὰ καὶ μεγάλου ἀπὸ κήτεος ἔκθορ' Ἴωνᾶς Εὐξάμενος, καὶ χεῖρας ἐνὶ σπλάγχνοισι τανύσσας· Ἐν φλογὶ δ' Ἀσσυρίῃ δροσερὸν νέφος ἀμφεκάλυψε Θαρσαλέους τρεῖς παῖδας, ἐπεὶ χέρας ἐξεπέτασαν· Ὅς ποθ' ὄλην ζείουσαν ὑπεῖρ ἄλλα πεζὸς ὀδεύσας, Κύματα καὶ ἀνέμων μένος ἠύνασας, ὡς κε μαθητὰς 971 Ἐκ πελάγους ἐρύσειας ὀρινομένους ὑπ' ἀήταις· Πολλοῖς δ' αὖ ψυχὰς τε καὶ ἄψα λύσαι νούσων, Οἶα Θεὸς, κρανθεὶς δὲ βροτὸς, θνητοῖσιν ἐμίχθης· Ὅν τὸ μὲν ἦες ἄνωθε, τὸ δ' ὕστατον ἄμμι φαάνθης, Ὅς με θεὸν τελέσειας, ἐπεὶ βροτὸς αὐτὸς ἐτύχθης· Ὡδε μάκαρ καὶ ἐμοὶ Θεὸς ἴλαος ἐλθὲ καλεῦντι· Ἐλθ' ἐπὶ χεῖρα φέρων Θεὸς ἴλαος, ὡς με σώσης Ἐν πολέμῳ, καὶ θηρσί, καὶ ἐν φλογὶ, καὶ ἀνέμοισι Τειρόμενον, καὶ μῦνον ἐς οὐρανὸν ὄμμα φέροντα. Καὶ γὰρ δὴ θῆρές τε καὶ ἄγριον οἶδμα θαλάσσης, Καὶ δῆρις στονόεσσα, καὶ αἰθομένου πυρὸς ὄρμη, Πάντα κακοὶ τελέθουσι βίου δηλήμονες ἄνδρες, Οἳ ῥα Θεὸν φιλέοντας ἀπεχθαίρουσι μάλιστα, 972 Οὔτε δίκην τρομέοντες ἐσύστερον ἀντιώσαν, Οὔτε βροτῶν ἀλέγοντες, ὅσοι στυγέουσιν ἀλιτρόν. Τῶν μ' ἀποέργαθε, Χριστὲ, καὶ ἐνδυκέως με φύλαττε Ἀμφὶς ἔχων πτερύγεσσι τεαῖς, καὶ κήδεα λυγρὰ Σεῖο, Ἄναξ, θεράπωντος ἐκάς βάλε, μηδὲ βαρεῖαι Μέρμηραι δονέοιεν ἐμὸν νόον, ἃς ὄδε κόσμος, Καὶ κόσμου μεδέων δειλοῖς μερόπεσσι ἐγείρει, Δάπτων, οἷα σίδηρον ἰὸς, θεοειδέα μορφήν Ἐνδοθι, συμφυέα τε τιθεὶς χθονὶ κρείσσονα μοίρην, Ὅς μὴ χοῦν ἐρύσειεν ἄνω βρίθοντ' ἐπὶ γαῖαν Ψυχὴ· χοῦς δὲ βάλοι ψυχὴν πτερόεσσαν ἔραζε Δύσμορον, ἰλυόεσσι ἐν ἔργμασι σαρκωθεῖσαν. Δοιαὶ γὰρ τε πύλαι θνητοῖς στυγεροῦ θανάτοιο. 973 Καὶ ῥ' οἱ μὲν κακίης θολερὴν φρεσὶν ἔνδοθι πηγὴν Τίκτουςιν, τοῖς αἰὲν ἀτάσθαλα ἔργα μέμηλε, Καὶ δέμας, ὕβριστης τε κόρος, καὶ μήδεα λυγρὰ· Οἳ σφεας ὀτρύνοντες ὑπερβασίην ἐς ἄπασαν, Τέρποντ' ἀμπλακίη, σφέτερον μόρον ἀμφαγαπῶντες· Οἱ δὲ Θεὸν καθαρῆσι νόου λεύσσοντες ὀπωπαῖς, Καὶ κόσμου στυγέοντες ἀναιδέος ἔκγονον ὕβριν, Λυπροῦ ἐκάς ζῶσιν βιότου σκιοειδέϊ σαρκί, Καὶ γαῖαν πατέουσιν ἐλαφροτέροισι πόδεσσι, Ἐσπόμενοι καλέοντι Θεῶ, καὶ πνεύματι κοῦφοι, Μύσται κρυπτομένης ζωῆς Χριστοῦ ἄνακτος, Ὅς κεν λαμπομένης ποτ' ἐς ὕστερον ἀστράψωσιν. Ἀλλὰ καὶ ὡς βιότοιο κακαῖς πείρονται ἀκάνθαις 974 Χρειοῖ ἀναγκαίη, καὶ ἔκθοθι μυρία δαίμων Λυσσήεις κακοεργὸς ἐμήσατο κέντρα μόροιο, Ἄ μελέοις θνητοῖσι· καὶ εἶδει πολλάκι κεύθων Ἐσθλῶ λυγρὸν ὄλεθρον, ὅτ' ἀντίβια πτολεμίζων Χάζηται. Τοῖον γὰρ ἐπ' ἀνδράσι λαιγὸν ὑφαίνει, Οἶον ὑπ' εἶδατι χαλκὸς, ὅτ' ἰχθύσι κῆρα φέρησιν, Οἳ ζῶν ποθέοντες, ἐνὶ σπλάγχνοισιν ὄλεθρον Εἴρυσαν ἀπροῖδῆ, σφέτερον μόρον ἀμφιχανόντες. Ὅς καὶ ἐμοὶ δολόμητις, ἐπεὶ ζόφον ὄντα μιν ἔγνω, Ἐσάμενος χροά καλὸν, ἐπήλυθε φωτὶ ἐοικῶς, Αἶκεν πως ἀρετὴν ποθέων, κακίη πελάσαιμι, Κλεπτομένου πρὸς ὄλεθρον ἐλαφροτέροιο νόοιο. Οὔ με γάμος δ' ἐπέδησε, βίου ῥόος, ὃν τε μέγιστον 975 Δεσμὸν ἐπ' ἀνθρώποις ὕλη βάλεν, ἄχθεος ἀρχήν· Οὐδ' εἶλεν σηρῶν καλὰ νήματα, οὐδὲ τράπεζαν Ἠγάσθην λιπαρὴν, πολυχανδέα γαστέρα βόσκων, Μαχλοσύνης μήτειραν ἀτάσθαλον· οὐδὲ δόμοισι Ναίειν ἐν μεγάλοισι καὶ αἰγλήεσσι φίλησα· Οὐ μούσης ἀταλοῖς ἐνὶ κρούμασι θυμὸν ἰάνθην· Οὐδὲ μύρων μαλακὴ με διέδραμε θῆλυς αὐτμή. Ἄλλων δ' αὖ χρυσός τε καὶ ἄργυρος, οἱ φιλέοντες Νηρίθμοις κτεάτεσσι ἐφεζόμενοι

μελεδαίνειν, Βαιήν τέρψιν ἔχουσι, πολὺν πόνον. Αὐτὰρ ἔμοιγε Μάζα φίλη, γλυκὺ δ' ὄψον, ἄλες, σχεδίη δὲ τράπεζα· Νηφάλιον δ' ἐπὶ τοῖσιν ὕδωρ ποτόν· οὗτος ἄριστος Πλοῦτος ἐμοὶ, καὶ Χριστὸς ἐμὸν νόον αἰὲν ἀείρων. 976 Οὐ γῆς πυροφόρου γυῖαι, καὶ ἄλσεα καλὰ, Οὐδὲ βῶων ἀγέλαι, καὶ πῶεα πίονα μήλων, Οὐδὲ φίλοι θεράποντες, ἐμὸν γένος, οὓς ῥα τυραννίς Ἔσχισεν ἀρχαίη, καὶ οὖνομα θήκατο δισσὸν Εὐγενέας δμῶάς τε, μιῆς χθονὸς ἐκγεγαῶτας, Ἦ χθονὸς, ἠὲ Θεοῖο. Νόμος δὲ ἐπέσπετ' ἀλιτρός. Οὐδέ τί μοι χρεῖώ πνοιῆς ὤκιστα ρεούσης, Ἄνδρομέης τιμῆς, καὶ κύδεος ὄλλυμένοιο. Οὐ μέγα πὰρ βασιλῆος ἔχειν γέρας ἔνδοθεν αὐλῆς, Οὐδὲ δίκης με θρόνων ποθ' ἔλεν πόθος, οἷσιν ἔμελλον Κλεινὸς ἐφεδρήσων ὑπὲρ ὄφρυας ὕψος ἀείρειν· Οὐδὲ μέγ' ἐν πολέεσσιν ἔχειν σθένος, ἢ πολιήταις, Τερπόμενον ψεύστησι καὶ ἀδρανέεσσιν ὀνειροῖς 977 Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἰοῦσιν, ἀφιπταμένοισι θ' ὁμοίως Ἦ παλάμαις μάρπτοντα παραΐσσοντα ῥέεθρα, Ἦ σκιὰν ἐν χεῖρεσσιν ἔχειν, ἢ ἀχλὺν ἀφάσσειν. Τοίη γὰρ μερόπων γενεή, τοῖος δὲ καὶ ὄλβος, Ὀλβος ἀφαιροτάτοισιν ὁμοῖος ἴχνεσι νηὸς, Πρόσθε χαρασσομένοισι καὶ ὄλλυμένοισιν ὄπισθεν. Μοῦνον ἐμοὶ φίλον ἔσκε λόγων κλέος, οὓς συνάγειραν Ἄντολίη τε δύσις τε καὶ Ἑλλάδος εὐχος Ἀθηναί. Τοῖς ἔπι πόλλ' ἐμόγησα πολὺν χρόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς Πρηνέας ἐν δαπέδῳ Χριστοῦ προπάροιθεν ἔθηκα Εἷξαντας μέγαλοιο Θεοῦ λόγῳ, ὅς ῥα καλύπτει Πάντα φρενὸς βροτέης στρεπτόν πολυειδέα μῦθον. Ἀλλὰ τὰ μὲν ὑπάλυξα, τὸ δ' οὐ φύγον ἔχθος ἄπιστον 978 Δυσμενέος λοχόωντος ἐν εὐμενέοντι προσώπῳ. Ἐξερέω δ' ἀναφανδὸν ἐμὴν πάντεσσιν οἴζύν· Ὡς κέν τις σκολιοῖο νοήματα θηρὸς ἀλύξη. Ὡϊόμην τοκέεσσι παρήμενος, ὦ ἄνα Χριστέ, Γήραϊ τε συγερῶ καὶ πένθει τειρομένοισιν, Οἷς μοῦνος τεκέων περιλείπομαι, ἔλπις ἀμυδρῆ, Λαμπάδος ἐκ μεγάλης τυτθὸν σέλας οὐκέτ' ἐούσης, Σοῖ, μάκαρ, ἠδὲ νόμοισι τεοῖς κεχαρισμένα ῥέζειν, Ὅς θνητοῖς ἐπίκουρον ἔχειν σθένος υἱας ὄπασσας, Καὶ τρομεροῖς ἄτε βάκτρον ὑπὸ μελέεσσιν ἐρείδειν. Καὶ γὰρ δὴ πάντων περιώσιον, οἷ σε τίουσιν, Εὐσεβίη τε μέλουσι, καὶ ἀργαλέου βιότοιο Πήματ' ἀλευόμενοι, πρυμνήσια σοῖσιν ἀνήψαν Ἀχράντοις θεσμοῖσι. Σὺ δὲ σφισι τέρμα καὶ ἀρχή. 979 Ἢ μὲν ἄρ' ἐκ πατέρων θεοτερπέα πίστιν ἄγουσα, Σειρὴν χρυσεῖην περιβάλλετο παισὶν ἐοῖσιν Ἄρσενα θυμὸν ἔχουσα ἐν εἰδεῖ θηλυτεράων, Τόσσον ἐφαπτομένη γαίης, κόσμου τ' ἀλέγουσα, Ὅσσον ἐς οὐρανίην ζωὴν ὤσασθαι ἅπαντα Τόνδε βίον, κούφη δὲ πρὸς αἰθέρα ταρσὸν ἀεῖραι. Αὐτὰρ ὄγ' ἀγριέλαιος ὑπ' εἰδώλοισι πάρος ἦεν Ζῶων, ἀλλ' ἐπάγη καλῆς ὑπὸ πυθμέν' ἐλαίης, Καὶ τόσον εὐγενέος ρίζης χάδεν, ὥστε καλύψαι Δένδρεα, καὶ πολλοὺς κορέσαι μελιηδέϊ καρπῶ· Ἀμφοτέρων πόλιός τε νόον, πόλιός τε κάρηνον, Μείλιχος, ἠδυεπῆς, Μωσῆς νέος, ἢ τις Ἀαρὼν, Μεσσηγὺς μερόπων τε καὶ οὐρανίοιο Θεοῖο Ἔστηκώς, καθαροῖς τε τελέεσσι καὶ θυέεσσιν Ἠμετέροις, οἷά τε θύει νόος ἔνδοθεν ἀγνός, 980 Θνητοῦς, ἀθάνατόν τε Θεὸν μέγαν εἰς ἐν ἀγείρων. Τοίου πατρὸς ἐγὼ καὶ μητέρος, οἷσιν ἐρίζειν Οὐ θέμις, ἀλλήλοισι δ' ἐρίζεμεν οὐ τι μεγαίρω. Τοὺς μὲν ἐγὼ κομέων τε καὶ ἀμφιέπων μογέοντας, Ἐλπωρῆσιν ἔθαλπον ἐμὸν νόον, ὥς τι φέριστον Ἐκτελέων φύσιός τε φέρων χρέος. Ἦν δ' ἄρα κείνο Ἄτρεκές, ὡς ἀλιτροῖς πλεῖη ὁδὸς ἐστὶ βερέθρων, Ὡς ποτε δὴ καὶ ἐμοὶ κακὸν ἦλυθεν ἐξ ἀγαθοῖο. Καὶ γὰρ δὴ πυκινάί με καὶ ἀργαλέαι μελεδῶνες Βοσκομέναι ψυχὴν τε καὶ ἄψα νύκτα καὶ ἡμαρ, Οὐρανόθεν κατάγουσιν ἐπὶ χθόνα μητέρ' ἐμοῖο. Πρῶτον μὲν δμῶεσσιν ἀνασσέμεν, οἷον ὀλέθρου Δίκτυον! οἷ πικροὺς μὲν αἰεὶ συγγέουσιν ἄνακτας, Τοὺς δ' ἱερούς πατέουσιν ἀναιδέες, οὔτε κακοῖσιν 981 Ἦπιοι, οὔτ' ἀγαθοῖς εὐπειθέες· ἀμφοτέροις δὲ Κέντρα χόλου πνεῖοντες ὑπὲρ νόον. Αὐτὰρ ἔπειτα Κτῆσίν τ' ἀμφιέπειν, καὶ Καίσαρος ἄχθος ἐπ' ὤμων Αἰὲν ἔχειν, κρατερὴν τε φέρειν πρηκτῆρος ὁμοκλήν (Δασμὸς γὰρ μερόπεσσιν ἐλευθέρον ἡμαρ ἀτίζει Ἐσπόμενος κτεάτεσσι, πέδη δ' ἐπὶ χεῖλεσι κεῖται), Ἀμφί τε πληθούσης ἀγορῆς θρόον, ἠδὲ θοώκους Ὑψηλοῦς, θνητῆσι δικασπολίησι μέλοντας

Στρωφᾶσθαι, ρήτραις τε φέρειν κλόνον ἀντιπάλοισιν, Ἴδὲ νόμων στρεπτήσιν ἐν ἄρκυσιν ἄλγεα πάσχειν, Ἔνθα μόθος τε πόνος τε, κακοὶ δέ τε πλεῖον ἔχουσιν Ἐσθλῶν, οἱ δὲ νόμων ἐπιτάβροθοι, ἀμφοτέροισιν 982 Ὦνιοι· ἦν δὲ κακός τις ἔχοι πλεόν, οὗτος ἄριστος. Τίς κεν ψεύδεια πολλὰ, δολοπλοκίας τ' ἀλέοιτο Νόσφι Θεοῦ, τοιοῖσδε μετ' ἀνδράσιν· Ἡ γὰρ ἀνάγκη Προτροπάδην φεύγοντα κακοῖς ἀπὸ πάντα τινάζει, Ἡὲ καὶ ἀμπλακίησι μελαίνεσθαι φίλον ἦτορ· Ὡς τε πυρὸς μαλεροῖο κακῆ πελάοντας αὐτμῆ, Ἡ πυρὸς, ἠὲ καπνοῦ σημήνια λυγρὰ φέροντας. Ἀλλὰ τὰ μὲν κ' ἐπεικτά. Τὸ δ' ἄλγιον ἔλκος ἔμοι γε, Ὅσσα κασιγνήτοιο βίον ἀπὸ τόνδε λιπόντος Ἔτλην, καὶ παθέειν ἔτι γ' ἔλπομαι. Οἱ γὰρ ἀέλπτοις Πήμασιν ἐμπελάσαντες, ἀρείονα οὐ δοκέουσι. 983 Τοῦ μὲν ἐγὼ ζώνοντος, ἔχον κλέος οἶον ἀπ' ἄλλων. Οὐ γὰρ ἐμάς ποτε πλοῦτος ἔλε φρένας, οὐδέ τις ἀλκή. Ἄλγεα δὲ, στοναχάς τε, ἐπεὶ θάνε, μῦνος ἐδέγγμην. Χρήματα δ' ὅσσ' ἐπέπαστο, τὰ μὲν λάβε γαῖα χανοῦσα, Νικαίη βρασμοῖσιν ὄτ' ἦριπεν· ἄλλα δ' ἀλιτρῶν Ἀρπάγδην παλάμησιν, ἐλώρια θήκατο δαίμων. Αὐτὸς δὲ κρυφθεὶς μόρον ἔκφυγεν, οὐρανίοιο Χεῖρα Θεοῦ τανύσαντος ὑπὲρ τέγος, ἔνθαπερ ἦεν. Ὡ μοι Καισαρίοιο! Πάρος γε μὲν ἐν βασιλείοις Ἀστήρ ὡς τις ἔλαμπες ἑωσφόρος, οὖνομα σεμνὸν, Ἄκρα φέρων σοφίης τε καὶ ἠθεος ἡμερόεντος, Καὶ πολλοῖς σθεναροῖς τε φίλοις κομῶν ἐτάροισι. 984 Πολλοῖς μὲν μογερῶν ἄκος εὔραο σώμασι νούσων· Πολλοῖς δ' αὖ πενίης λύσιν ὤπασας, αἴσιμα ρέζων. Νῦν δὲ θανῶν, πολλοὺς κόρεσας κύνας, οἱ μ' ὑλάουσι Πάντοθεν ἐσταμένοι· πηῶν δὲ μοι οὔτις ἀρήγει. Παῦροι δ' αὖ φιλέουσιν ὁμοῖα δυσμενέεσσι. Πρὶν τι λαβεῖν τίουσιν, ἀτὰρ στυγέουσι λαβόντες. Ὡς δρυὸς ὑψικόμοιο, βίαις ἀνέμων ἐριπούσης, Κλῶνας ἀφαρπάζουσι περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος, Ἡ μεγάλην, φραγμοῖο διαβρῆαισθέντος, ἀλῶν Νηλειῶς τρυγῶσι παρατροχάοντες ὀδίται, Καὶ δρυμόθεν μονόφορβος ἐῶ δηλήσατ' ὀδόντι· Αὐτὰρ ἐμοὶ πόνος ἐστὶν ἀγάστονος. Οὔτε κορέσσαι Πάντας ἔτι σθένος ἐστὶν ἐμῆς χερὸς, οὔτ' ἀπερύκειν. Ἐξ οὗ γὰρ πρώτιστον ἀποτμήξας βιότοιο 985 ψυχὴν οὐρανίοισι νοήμασι μίξα φαεινοῖς, Καὶ με φέρων νόος αἰπὺς ἀπόπροθι σαρκὸς ἔθηκεν, Ἐνθεν ἀναστήσας, σκηνηῆς δέ με κρύψε μυχοῖσιν Οὐρανής, Τριάδος δὲ φάος περιλάμψεν ὀπωπὰς Ἡμετέρας, τῆς οὗ τι φαάντερον εἰσενόησα, Ὑψιθρόνου, ξυνόν τε σέλας καὶ ἄφραστον ἰείσης, Ἡ τ' ἀρχὴ πάντεσσιν, ὅσα χρόνος ὑψόθεν εἶργει· Ἐκ τοῦ δὴ κόσμῳ τ' ἔθανον, καὶ κόσμος ἐμοί γε· Καὶ νέκυς ἔμπνοός εἰμι, τὸ δὲ σθένος οἶον ὀνειρών· Ζωὴ δ' ἄλλοθί μοι, στενάχω δ' ὑπὸ σαρκὶ παχειῇ, Τὴν ῥα σοφοὶ καλέουσι νόου ζόφον. Ἰσχανῶ δὲ, Τῆσδε λυθεὶς βιοτῆς τε καὶ ὄψιος ἀχλυοέσης, Καὶ χαμαὶ ἐρχομένων, πλαζόντων πλαζομένων τε, Ἐσταότ' εἰσοράαν καθαρώτερον, οὐκέτ' ἀμυδροῖς 986 Μίγδην εἰδώλοισι πεφυρμένα, ὡς τοπάροισιν, Οἷς τε καὶ ὄξυτάτοιο νόου πλάζονται ὀπωπαί, Αὐτὴν δ' ἀτρεκίην καθαροῦ νοὸς ὄμματι λεύσσω. Ἀλλὰ τὰ μὲν μετόπισθε· τὰ δ' ἐνθάδε καπνὸς ἄτιμος, Ἡ κόνις, οἱ βιότοιο μέγαν βίον ἠλλάξαντο, Ὑψηλὸν χθονίοιο, καὶ ἔμπεδον ὄλλυμένοιο. Τοῦνεκά μοι καὶ πάντες ἐπέχραον, οὐδ' ἐθέλουσι Χάζεσθαι, σπεύδοντες ἐτοιμοτάτην ἐπὶ θήρην. Αἶ αἶ Καισαρίοιο δὲ λυπρὴ κόνις, ὅστις ἐμεῖο Ὅχλου ἅπαντ' ἀπέεργε, διδοὺς ἅπαν ἄχθος ἀλεύσκειν; Τίων ὡς οὐπω τις ἀδελφεὸν ἄλλος ἔτισεν, Αἰδόμενός θ' ὡς εἶ τις ἐὼν πατέρ' ἀμφαγαπάζων. Αὐτὰρ ἐγὼν οὐ τόσσον ὀδύρομαι, οὐ βιότοιο 987 Σκιδναμένου, τὸν ξυνὸν ἔχειν ἐπόθησα πενιχροῖς, Οἷά τε καὶ αὐτὸς ἐὼν ἐπιδήμιος ἐνθάδ' ἀλήτης, Ἐς χέρα δ' Ὑψίστου ὀρώων δώτειραν ἑάων· Οὐ πᾶσι θνητοῖσιν ἀπεχθέος εἵνεκα λώβης, Ἦτε καὶ ἠπιὸν ἄνδρα χόλου πίμπλησι τάχιστα· Οὔτε κασιγνήτων, οὐς μοι τάφος ἀμφικαλύπτει, Ὡκυμόρους, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀγητοῦς, Ὅσσον ἐμὴν ψυχὴν ὀλοφύρομαι, ὡς τις ἄνασσαν Καλήν τε μεγάλην τε καὶ εὐγενέων βασιλῶν, Εἰσορόων στιβαρῆσιν ἀλυκτοπέδαις μογέουσαν, Ἦν δορὶ δυσμενέοντες ἔλον, χαλεπῆ δ' ἐνέδησαν Δουλοσύνη, καὶ στυγνὰ κατὰ χθονὸς ὄμματ' ἐρείδει. Τοῖα πάθον·

τοιόνδ' ἄρ' ἔχω κατακάρδιον ἔλκος. Ἀρχαίη φάτις ἐστίν, ὄτ' ἐγχρίμψησιν ὀδόντα 988 Πικρὸς ἔχισ κακοεργὸν ἐπ' ἀνέρι, λοίγιον ἔλκος Μούνοις τόνδ' ἐθέλειν ἀγορευέμεν, οἷσιν ὁμοῖον Λυγρὸς ἔχισ πυρόεντι χόλω ἐνομόρξατο λοιγόν· Τὸν γὰρ δὴ καὶ μῦνον ἐπίστασθαι κακὸν ἄλγος, Ὡς καὶ ἐγὼ κείνοισιν ἐμὸν πόνον ἐξαγορεύσω, Οἷσιν ξυνὸς ἔρωσ, ξυνὸν κακὸν, ἄλγος ὁμοῖον. Μῦνοι γὰρ κεν ἐμοῖο φίλωσ δεξαίατο μῦθον, Καὶ γοερῆς κραδίης μυστήρια γνοῖεν ἄριστα, Οἱ σταυροῦ ποθέοντες ἐπωμαδὸν ἄχθος ἀείρειν, Καὶ μεγάλου Βασιλῆος ἐν ἔρκεσι μοῖραν ἔχοντες, Εὐδοίην στέργουσι, καὶ οἰκτεῖρουσι πεσόντας, Τοῖς δ' ἄλλοις κεν ἔοιμι γέλωσ ἐμὰ κήδεα βάζων, Ὡν πίστις κραδίην ἄκρην ἐχάραξεν ἐλαφρῆ, 989 Οὐδὲ διὰ σπλάγχνων ἦλθ' ἴμερος ὄξυς Ἄνακτος· Ζῶσι δ' ἐνθάδε μῦνον ἐφημέρια φρονέοντες. Ἄλλ' οἱ μὲν φθινύθοιεν, ἐπεὶ πάντεσιν ὁμοίωσ Γλῶσσαν ἐφοπλίζουσι, ἐτοιμότατον βέλος, ἄλλοις Ἐσθλοῖς, ἠδὲ κακοῖσιν. Ἐγὼ γε μὲν οὔτι γόοιο Λήξω, πρὶν στονόεσσαν ὑπεκφυγέειν κακότητα, Καὶ μάργοις παθέεσσι νόου κληῖδ' ἐπιθεῖναι, Οἷς νῦν πάντα θύρετρα πικρὸς Σατὰν ἐξεπέτασσε, Πρόσθεν ἐεργομένοισιν, ὄτ' ἔσκεπε χεῖρ με Θεοῖο, Οὐδ' εἶχεν κακίη πρόφασιν πέλας, ἢ ῥα τάχιστα Ἄπτεται, ὡς καλάμησ γε πυρὸς μένος ἐγγὺς εὐούσης, Ἄχρι καὶ ἐξ ἀνέμοιο πρὸς ἠέρα πυρὸς ἀερθῆ. Ὡς ὄφελον κρημνοῖσι, καὶ οὔρεσι, καὶ σκοπέλοισι Κρῦψαι τῶνδε πάροιθεν ἐμὸν δέμας· ἢ κεν ἅπαντα Τόνδε βίον, βίότου τε φυγῶν σαρκὸς τε μερίμνας, 990 Χριστὸν ὄλον φορέεσκον ἐνὶ φρεσίν, οἷος ἀπ' ἄλλων Ναιετάων, οἷω τε Θεῶ νόον ἀγνὸν ἀείρων· Μέσφ' ὄτε καὶ κούφησι σὺν ἐλπίσι τέκμαρ ἐπέσπον. Ὡφελον· ἀλλὰ πόθος με φίλων κατέρυκε τοκῆων, Ἐλκων, οἷα τάλαντον ἐπὶ χθόνα· οὔτι πόθος γε Τόσσον, ὅσον μυελόν τε καὶ ἔγκατα πάντα δαίζων Οἶκτος, ὅτις παθέων ἀγανώτατός ἐστιν ἀπάντων, Οἶκτος μὲν πολιῆς θεοειδέος, οἶκτος ἀνίης, Οἶκτος ἀπαιδίης, οἶκτος δέ τε καὶ περὶ παιδὸς, Ὡρὰ περιτρομέουσι, γλυκὺν πόνον αἰὲν ἔχοντες, Ὀφθαλμὸν βιότοιο, καὶ ἄλγεσιν ἀσχαλόωντα. Ὡ βίβλοι τοπάροιθε μέλον, τὰς Πνεῦμ' ἐχάραξεν Εὐαγέων γλώσσησι, καὶ ἔνδοθι γράμματος ἐσθλοῦ 991 Πνεύματος ἀστράπτουσα χάρις, καὶ κρυπτὸν ὄνειαρ Οἷοισιν καθαροῖσι φαινόμενον μερόπεσιν· Εὐχαί τε στοναχαί τε φίλαι, καὶ νύκτες ἄϋπνοι, Ἀγγελικοῖ τε χοροῖ, ψαλμοῖς Θεὸν οἱ γ' ἐρέθουσιν, Ἰστάμενοι, ψυχὰς τε Θεῶ πέμποντες ἐν ὕμνοις, Πολλῶν ἐκ στομάτων ξυνὴν ὄπα γηρύνοντες· Γαστρός τ' ἀρχεκάκοιο μόγος, καὶ μέτρα γέλωτος, Γλώσσης τ' ἀτρεμῆ τε καὶ ὄμματος, ἠδὲ χόλοιο Μαινομένοιο χαλινά. Λόγος δ' ἔσφιγγεν ἀλήτην Πάντοσε παπταίνοντα, νόον γ' ἐπὶ δ' ἔστρεφε Χριστῶ Ἐλπίσιν οὐρανίησι. Λόγος δ' ἐπὶ πᾶσιν ἔκειτο Εἰκόν' ἄγων πρὸς Ἄνακτα. Θεὸς δ' ἐπιτέρπετ' ἔρωῆ. 992 Ἀντὶ δέ μοι κτεάνων τε καὶ ἀργαλέων ὀρυμαγδῶν, Οἷ με καὶ ἐννουχίοισι κακοῖς ἐρέθουσιν ὄνειροις (Φροντίσιν ἡματίαισ γὰρ ὁμοῖα φάσματα νυκτὸς), Ἦεν ἐν ὀφθαλμοῖσι Θεοῦ σέλας, εὐσεβέων τε Ψυχῶν παμφανόωσα χοροστασίη τε κλέος τε. Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε κειμήλια πάντ' ἀπ' ἐμοῖο Ψυχῆς, ἢ τοπάροιθεν ὁμίλεε πᾶσιν ἀρίστοις, Οἷος δ' ἐντὸς ἔμεινε πόθος, καὶ ἄλγος ἄελλτον. Τοῦνεκεν αἰάζω. Τὸ δ' ἐσαύριον οὐ σάφα οἶδα, Εἷ με Θεὸς παλίνορσον ἐς ἠθεα τὰ πρὶν ἀνάξει Λύσας ἐξ ἀχέων, ἀπὸ δ' ἄχθεα πάντα τινάξας, Ἦε πάρος μεσάτοισιν ἐν ἄλγεσιν ἔνθεν ἐλάσσει, Πρὶν κ' αἴθρην ιδέειν, πρὶν χ' ἔλκεσι φάρμακα θεῖναι, 993 Δύσμορον ἰμείροντα φάους πυμάτην μετὰ νύκτα, Τῆμος ὀδυρομένοισιν ἐτώσια τίς κεν ἀμῦναι. Ἐνθα δ' ἄκος μερόπεσι, τὰ δ' ὕστατα δέσμια πάντα. Ἦδη μοι πολίον τε κάρη, καὶ ἄψα ρικνὰ Ἐκλίνθη βιότοιο πρὸς ἔσπερον ἀλγινόμεντος. Ἄλλ' οὐπω τοιόνδε τοσόνδε τε ἄλγος ἀνέλτην· Οὐδ' ὄτε μαινομένοισι κορυσσόμενον ἀνέμοισι Γαίης ἐκ Φαρίης ἐπ' Ἀχαιῖδα, πόντον ἔτετμον Ἀντολίη Ταύροιο, τὸν ἐρρίγασι μάλιστα Ναῦται, χειμερίου, παῦροι δέ τε πείσματ' ἔλυσαν. Ἐνθα δ' ἐγὼ νύκτας τε καὶ ἡμέματα εἴκοσι πάντα Νηὸς ἐνὶ πρύμνῃ κείμην, Θεὸν ὑψιμέδοντα Κικλήσκων λιτῆσι. Τὸ δ' ἄφρρε κῦμ' ἐπὶ νῆα 994 Οὔρεσιν ἢ σκοπέλοισιν ὁμοῖον ἔνθα καὶ ἔνθα, Πολλὸν

δ' ἐντὸς ἔπιπτε. Τινάσσετο δ' ἄρμενα πάντα, Ὅξέα συρίζοντος ἐπὶ προτόνοισιν ἀήτου. Αἰθὴρ δ' ἐν νεφέεσσι μελαίνετο, καὶ στεροπῆσι Λάμπετο, καὶ κρατεραῖς περιάγνυτο πάντοσε φωναῖς. Τῆμος ἑμαυτὸν ἔδωκα Θεῶ, καὶ πόντον ἄλυξα Ἄγριον εὐαγέεσσιν ὑποσχεσίησι πεσόντα. Οὐδ' ὅτε παλλομένης γε θεμείλια σείετο πάντα Ἑλλάδος εὐρυχώροιο, κακοῦ δ' οὐ φαίνεται ἀρωγῆ· Αὐτὰρ ἐγὼ τρομέεσκον, ἐπεὶ ψυχὴν ἀτέλεστον Εἶχον ἔτ' οὐρανίοιο χαρίσματος, εὔτε λοετρῶ Ἐλκεται ἀνθρώποισι χάρις καὶ Πνεύματος αἴγλη. Οὐδ' ὅτε νοῦσος ἔπλησεν ἐμὸν στόμα ρεύματι λάβρω, 995 Καὶ πνοιῆς στείνωσε πόρους, ζωῆς τε κελεύθους. Οὐδ' ὅπότη ἀφραίνοντι νόω λυγὸν ἀμφὶς ἐλίξας, Οὔτι ἐκὼν βλεφάρου περιηγέα κανθὸν ἄμυξα, Αἱματόεντα δ' ἔθηκα. Φάος δ' ἐμὸν, οἷα φονῆος, Ὦλετο, ἀμπλακίην δὲ πικρὴν μέγα πένθος ἔτετμεν. Οὐδὲ Θεῶ παλάμησιν ἐμαῖς ἀνέπεμψα θυηλὴν Πνεύματος, οὔτι πάρος γε, πρὶν ἔκλυσα δάκρυσι πῆμα. Ψαύειν μὴ καθαρῶ γὰρ ἀγνοῦ κακὸν, ὡς πυρόεντος Ἄδρανὲς ὄμμα φέρειν κατεναντίον ἡελίοιο. Ἄλλα τε πόλλ' ἐμόγησα· τίς ἂν τάδε μυθήσαιτο, Οἷς με Θεὸς τείρων τε καὶ εὐμενέων ἐκάλεσεν; Ἄλλ' οὐπω τοιοῖσδε κακοῖς πάρος ἀντεβόλησα, Οἷοισι πυμάτοισιν ἐμὴ ἐνέκυρσε τάλαινα Ψυχὴ· καὶ ποθέει ποτ' ἐλεύθερον ἦμαρ ἰδέσθαι Πάντ' ἀποδυσασμένη, γυμνὴ φλόγας ὡς κε φύγησι, 996 Καὶ κόσμου κρατεροῖο λαβὰς, καὶ χάσμα πέλωρον 996 Ἀμφιχανεῖν μεμαῶτος ἐαῖς γενέεσσι δράκοντος, Ὅν κε λάβη. Βελίη γὰρ ἐμὸς νόος ἐστὶν ἐδητύς. Τίς δώσει κεφαλῇ πηγῆς ῥόον ἢ βλεφάροισιν, Ὡς δακρύων ὀχετοῖσι μολύσματα πάντα καθήρω, Κλαύσας ὡς ἐπέοικεν ἀμαρτάδας (ἦ γὰρ ἄριστον Δάκρυόν ἐστι βροτοῖσιν ἄκος, ψυχαῖς τε μελαίναις, Καὶ κόνις αἰθαλόεσσα, καὶ ἐν χθονὶ σάκκος ἐρυμνός.); Ὡς τις ἔμ' εἰσορόων τρομέη, καὶ φέρτερος εἶη, Φεύγων Αἰγύπτιοιο μέλαν πέδον, ἔργα τε πικρὰ, Καὶ Φαραῶ βασιλῆα, πάτρην δ' ἐπὶ θεῖαν ὀδεύη, Μηδὲ μένη Βαβυλῶνος ἐπὶ κранаῆς πεδίοισι Δουριαλῆς, ὄχθησι παρεζόμενος ποταμοῖο, Ὡδῆς ὄργανα πάντα παρακλίνας ἀτίνακτα Δακρυόεις, σπεύδη δ' ἱερῆς ἐπὶ τέρματα γαίης, 997 Δούλιον Ἀσσυρήθε φυγὼν ζύγον, ὅς πρὶν ἔτειρε, Καὶ νηοῦ μεγάλοιο θεμείλια χερσὶ βάληται, Τὴν μὲν ἐγὼ πανάποτμος ἐπεὶ λίπον, οὔποτ' ἔληξα Ἰμεῖρων. Χαλεπὸν δὲ πάθος κατὰ γῆρας ἔχευε, Καὶ κύπτω ποτὶ γαῖαν, ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἀέζων, Ἀζόμενος θνητούς τε καὶ ἀθάνατον Βασιλῆα, Εἴμασί τε κραδίη τε κατηφιῶν, καὶ ἀναυδος, Ἐλκων οἶκτον Ἄνακτος οἰζυτί, ὅς χθαμαλοῖσιν εὐμενέων πάντεσσιν ὑπερφιάλους ἀθερίζει· Οἷον δ' ἐξ ἱερῆς Σολύμων κατιόντα πόληος Ἰεριχοῦς πτολίεθρον ἐπὶ κλυτὸν, ὡς ἐνέπουσι, Φῶρες ἐδηλήσαντο κακοὶ λοχῶντες ὀδίτην, Οἷ μὲν τὸν πληγῆσιν ἀεικελίησι τεμόντες, Εἴματά τ' ἐκδύσαντες ἅ μιν σκέπε, νηλεῖ θυμῶ 998 Λεῖψαν ἀποψύχοντα· θοῶς δ' ἐνέκυρσαν ὀδίται Λευίτης ἱερεὺς τε, λίπον τέ ἐ νηλεῖ θυμῶ. Καὶ που Σαμαρέων τις ἐπήλυθεν, ὅς σφ' ἐλέηρε. Καὶ μιν ἄγων κατέδησε, καὶ ἔλκεσι φάρμακ' ἔλειπε, Καὶ μισθὸν κομέοντι· τέρας μέγα, πῶς Σαμαρείτης Τόνδ' ἐσιδὼν ἐλέηρεν, ὃν οὐκ ἐλέηραν ἄριστοι! Οὐ γὰρ ἐγὼ σάφα οἶδα τί κεύθεται εἰκόνι τῆδε, Οἷα Θεὸς σοφίη μυστήρια ἀμφικαλύπτει. Καὶ τὰ μὲν ἰλήκοι. Τοιοῖσδ' ἐγὼ ἀντεβόλησα Πήμασι· καὶ μ' ἐδάϊξεν ὁμῶς ψυχῆσι μεγαίρων Ληϊστής βιότου κεδνῆς καταβάντα πόληος, Καὶ Χριστοῦ μ' ἀπέδυσσε χάριν, καὶ γυμνὸν ἔθηκεν, Ὡσπερ Ἀδὰμ τοπρόσθε χόδος καὶ πτώσιος ἀρχὴν, Ὅν γεῦσις καθέηκεν ἐπὶ χθόνα, τῆς γένος ἦεν. 999 Ἀλλὰ μ', Ἄναξ, ἐλέαιρε, καὶ ἐκ θανάτοιο σάωσον, Ὅν λεῖψαν ἱερῆς, ἐπεὶ μογέοντ' ἐνόησαν. Ἐλκεά τ' εὔ κατάδησον, ἄγων ἐπὶ πάνδοκον οἶκον, Αὐθις δ' εἰς ἱερὴν πέμποις πόλιν ἀρτεμέοντα, Ἐμπεδον ἔνθα μένοιμι, κακοὺς δ' ἀπὸ φῶρας ἐρύκοις, Καὶ τρίβον ἀργαλέην, καὶ τραύματα, καὶ παροδίτας Νηλεά θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' εὐσεβίη κομῶντας. Πυνθάνομ' ὡς δύο φῶτε, μέγα πνεύων Φαρισαῖος, Ὡς γε Θεῶ πάντων προφερέστατος, ἠδὲ τελώνης Κέρδεσιν οὐχ ὀσίοισι τετρυμένος ἔνδοθεν ἦτορ, Εἰς ἱερὸν ἀναβάντες· ὁ μὲν τὰ ἕκαστ' ἀγόρευε Νηστείας δεκάτας τε νόμου, παρεμέτρεε δ'

αὐτὸν Ἄνδράσι γε προτέροισι, λόγοις δ' ἀθέριζε τελώνη· 1000 Αὐτὰρ ὁ δακρυχέων
καὶ στήθεα χερσὶ πατάσων, Οὐδ' ἄντην μέγαλοιο Θεοῦ θρόνον οὐρανὸν εὐρὺν
Εἰσορόων, λεύσσω δὲ κατ' οὔδεος ὄμμασι δούλοις, Τηλόθεν ἔστηκώς δὲ λιτάζετο·
«Ἴλαος εἴης, Ἴλαθι σῶ θεράποντι, βοῶν, βρίθοντι κακοῖσιν. Οὐ νόμος, οὐ δεκάται
με, καὶ ἔργματα καλὰ σώσει. Οὐδ' ὄγ' ἐπεσβολέων ψεύστης. Καὶ νηὸν ἔγωγε Αἰδέομ'
οὔτι πόδεσσιν ἐπιψαύων ὀσίοισι. Σὴ δὲ χάρις, σὸς δ' οἶκτος ἐμοὶ στάξειε βεβήλω,
Ἦν μούνην δειλοῖσιν, Ἄναξ, πόρες ἐλπίδ' ἀλιτροῖς.» Ὡς φάσαν· ἀμφοτέρων δὲ Θεὸς
κλύε, καὶ ῥ' ἐλέηρεν Ὀν μογένοντ' ἐνόησεν, ὑπερμενέοντα δ' ἄτισεν. Ὡς ἴδες, ὡς
ἐδίκασας, ἐμοὶ, Θεὲ, θάρσος ὀπάζων. Οὗτος ἐγὼ σοι κεῖνος ὁ πάγκακός εἰμι τελώνης·
1001 Ὡς δὲ βαρυστενάχῳ, ποιὴν δ' ἐπιέλομ' ἀρωγὴν. Λίσσομαι, εἴ ποτε δὴ σε πατὴρ,
καὶ πότνια μήτηρ Δάκρυσι, καὶ στοναχῆσι, καὶ εὐχολῆσιν ἔτισαν, Ἦ τινὰ τοι
κτεάνων τυτθὴν ἀπὸ μοῖραν ἔνειμαν, Ἦ θυσίαις καθαρῆσι καὶ εὐαγέεσσι γέρηραν
(Οὐ γὰρ ἐγὼ ποτε σεῖο ἐπάξιον οὐδὲ ἔρεξα), Τῶν μνήσαι, καὶ ἀλαλκε· κακὰς δ'
ἀπόπεμπε μερίμνας· Μηδέ με συμπνίξειαν ἐοῖς πτόρθοισιν ἄκανθαι, Μηδ' ἄρ'
ἐπειγόμενον θεῖην ὁδὸν ἄψ ἐρύσειαν, Ἄλκαρ ἐμὸν, πέμποις δέ μ' ἀπήμονα. Σὸς γὰρ
ἔγωγε Λάτρις, σὸν δὲ λάχος. Σὺ δέ μοι Θεὸς οἶος ἄνωθεν. Σοὶ δέ μ' ἀπὸ σπλάγχνων
μήτηρ ἀνέθηκε φέρουσα, Ἦματι τῷ, ὅτε κοῦρον ἐοῖς ἐπὶ γούνασι θεῖναι Παῖδα
ποθεῦσ' ἱερῆς Ἄννης ἐμιμήσατο φωνήν· 1002 «Κοῦρον ἐγὼ μὲν ἴδοιμι, σὺ δ' ἔρκεος
ἐντὸς ἔέργοις, Χριστέ ἄναξ, ὠδίνος ἐμῆς ἐριθηλέα καρπὸν.» Εἶπε· Θεὸς δ' ἐπένευσας,
ὁ δ' ἔσπετο θεῖος ὄνειρος Οὔνομα μητρὶ φέρων, μετέπειτα δὲ κοῦρον ἔδωκας. Ἦ δέ
με σοῖς ἱεροῖσι νέον ἀνέθηκε Σαμουήλ, Εἴ ποτ' ἔην. Νῦν δ' αὐτ' ἐναριθμῖός εἰμι
βεβήλοισι Ἥλει σοῦ θεράποντος ἀγακλέος υἱέσι μάργοις, Οἱ θυσίαις καθαρῆσιν
ἐπέχραον ἄφρονι θυμῷ, Χερσὶν ἐφαπτόμενοι θεῖων λίχνησι λεβήτων· Τοῦνεκα καὶ
χαλεπῆς κύρσαν βιότοιο τελευτῆς. Ἄλλ' ἤγ' ἐλπωρῆσιν ἀμείοσι μοῖραν ἔνειμε Σοὶ
τεκέων, Βίβλοισι δ' ἐμὰς χέρας ἠγνισε θεαῖς, Καί μ' ἀγαπαζομένη, τοίῳ προσεφώνεε
μύθῳ «Ἦδη τις φίλον υἷα θεόσδοτον ἦγαγε βωμῷ, 1003 Σπεύδοντ' ἐς θυσίην
ἱερήιον, ἐσθλὸν ἄριστος, Σάρρας ὀψιτόκοιο γόνον, ῥίζαν τε γενέθλης, Ἦν ἐλπίς
ἐχάρασεν, ὑποσχεσὶν τε Θεοῖο. Ἀβράμ ἦν ἱερεὺς, ἀμνὸς δέ τε κύδιμος Ἰσάκ· Αὐτὰρ
ἐγὼ ζῶν σε Θεῷ γέρας, ὥσπερ ὑπέστην, Δωροῦμαι. Σὺ δέ μοι μητρὸς τελέσειας
ἐέλδωρ, Ἦ τέκον εὐξαμένη σε, καὶ εὐχομαι εἶναι ἄριστον. Τοῦτον ἐγὼ σοι πλοῦτον,
ἐμὸν τέκος, ἐσθλὸν ὀπάζω Ἐνθάδε καὶ μετέπειτα. Τὰ ὕστατα πολλὸν ἀρείω.» Μητρὸς
μὲν πόθος οὗτος. Ἐγὼ δ' ὑπόειξα πόθοισι Παῖς ἔτ' ἐὼν, ἀπαλὴ δὲ νέην ὑπεδέξατο
μορφὴν Εὐσεβίης ψυχῆ· σφρηγὶς δ' ἐφυλάσσετο Χριστοῦ 1004 Νεύμασιν, ὅς ῥ'
ἀναφανδὸν ὁμίλειεν ᾧ θεράποντι, Σωφροσύνη δέ μ' ἔδησε φίλη, καὶ σάρκα πέδησε,
Καὶ θερμὸν σοφίης θεῖης ἐπέπνευσεν ἔρωτα, Καὶ μοναχοῦ βιότοιο, βίου μέλλοντος
ἀπαρχὴν, Πλευρᾶς οὐ χατέοντος ἐὸν δέμας ἀμφαγαπώσης, Ῥήμασί θ' αἰμυλίοισι
πικρὴν ἐπὶ γεῦσιν ἀγούσης, Ἄλλὰ Θεῷ πέμποντος ἀγνὸν πόθον, οὐδὲ γυναικὶ Καὶ
Χριστῷ τέμνοντος ὄλον Θεοῦ ἐκγεγαῶτα. Ὡς με διὰ στεινῆς τε καὶ ἀργαλέης ἐπὶ
λεπτὴν Τείνων ἀτραπιτοῖο πύλην σὺν ἀρείονι πομπῇ, Οὔτι βατὴν πολλοῖσι, Θεῷ
θεὸν ἦγ' ἀπὸ γαίης Τυκτὸν οὐ γεγαῶτι, καὶ ἄφθιτον ἐκ θανάτοιο. Εἰκόνι σὺν
μέγαλοιο Θεοῦ, καὶ σῶμ' ἐπαρωγὸν 1005 Ἐλκων, οἷα μάγνησσα λίθος αἶθωνα
σίδηρον. Ὡ μοι ἐγών! Ὡ λυγρὰ καὶ ἄντιτα ἔργα παθοῦσα Ψυχῆ! Ὡ θνητοὶ
κενεαυχέες! ὡς ἔτεόν γε Λεπταλαίαις αὖρησιν ἐοικότες, οἱ γενόμεσθα, Ἦ καὶ
Εὐρίποιο παλιμπλάγκτοισιν ἐρωαῖς Στρωφόμεσθ' ἐπὶ γαῖαν ἐτώσια φυσιόωντες.
Κοῦδὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖον ἐς τέλος ἐστίν, Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν. Ὅδοι δ'
ἄγχισται ἔασιν. Οὐδ' ὁ κακὸς τό γε οἶδεν ἐς ὕστατον, ὀππότε λήξει, Οὔτ' ἐσθλοῖς
ἀρετὴ μένει ἔμπεδον, ἀλλὰ κολουεῖ, Ὡς τάρβος κακίην, ἀρετὴν φθόνος, Ἀμφοτέροις
δὲ Κάμπτεσθ' ἡμερίων Χριστός γ' ἐκέλευσε γενέθλην, Ὡς κεν ἄνω νεύοιμεν ἐὸν

σθένος είσορόωντες. Κείνος δ' έστιν άριστος ός ίθειν όδόν έλκει, 1006 Ούδė μεταστρέφεται Σοδόμων έπί τέφραν έρήμην, "Ην δια μαργοσύνην ζείνω πυρί δηϊωθέντων. Φεύγει δ' έσσυμένως ές όρος, πάτρης δė λέλησται, Μή μύθος και λάας άλός μετόπισθε λίπηται. Μάρτυς έγώ παθέεσσι έμοίς βροτέης κακότητος. Παις μέν έών, ότε τυτθόν ένι στήθεσι νόημα, Οίω δή σκίόντι λόγω, και ήθεσι κεδνοίς Έσόμενος, προσέβαινον άνω λάμποντι θοώκω, "Ιχνεσιν άπλανέεσσι ίών βασιλήιον οίμον. Νυν δ' ότε μύθον άγειρα, βίου δ' έπί τέρμαθ' ίκάνω, Οία μεθυπλανέεσσι τάλας ποσι δόχμια βαίνω. Καί με ταλαντεύει σκολιοϋ μόθος έρπηστήρος, Λάθρα και άμφαδίην κλέπτων φρένας έσθλά νοεύσας. "Άλλοτε μέν τε Θεώ τείνω νόον, άλλοτε δ' αύτε 1007 "Έλκομαι ές κόσμοιο κακήν χύσιν, οϋκ όλίγην δė Μοϊραν έμής ψυχής λωβήσατο κόσμος άπείρων. Αύτάρ έγών, ει και με κάκη έκάλυψε μέλαινα, Καί δνοφερόν προπάροιθεν ίόν χέεν έχθρός έμειο, Σηπή ώς έμόωσα καθ' ύδατος, αλλά και έμης Τόσσον έτ' είσορόω και δέρκομαι, όsson άριστα "Ιδμεναι, όστις έών, και οί ποθέων άνοροϋσαι, Οί κείμαι δύστηνος, όsson τ' έπί γαϊαν όλισθον "Η και γής υπένερθεν ές εύρύοντα βέρεθρα. Οϋτε παραιφασίησιν ίαίνομαι, οϋτε λόγοισι Κλέπτομαι, οί παθέεσσι άρηγόνες, οϋτε μέτροισιν Άλλοτρίης κακής έπιτέρπομαι, ώς τις άριστος. Τίς γάρ τεμνομένοισι χάρις μογέουσι σιδήρω "Άλλων τεμνομένων όράαν χαλεπώτερον άλγος; "Η τί κακοϊσιν όνειαρ άτασταλήσι χερείων; 1008 Έσθλοϋ μέν γάρ κέν τις άρείονος έσθλός έπαύροι. "Ως δė κακός. Καί γάρ τις όρων τυφλοϊσιν όνειαρ. Τέρπεσθαι δė κακοϊσι, τελειοτέρης κακότητος. Εί δė τις όντα κάκιστον όίεται έμμεν άριστον, "Αχθος έμοι, και κρυπτός ένι στήθεσσι όδυρμός. Κρεϊsson άριστον έόντα δοκεϊν κακόν, ήė κάκιστον Κϋδος έχοντ' άγαθοιο, τάφον ψεύστην μερόπεσσι "Εμμεναι, ός μυδόωσι νεκροίς έντοσθεν όδωδώς, "Έκτοθεν άστράπτει κονίη και χρώμασι τερποϊς. "Ομμα μέγα τρομέωμεν, ό και γαίης υπένερθε Λεύσσει, και πόντοιο μέγαν βυθόν, όσσα τε κεύθει Νοϋς μερόπων. Τέμνει δ' οϋδέν χρόνος, αλλά πάρεστι Πάντα Θεώ. Πώς κέν τις έδόν κακόν άμφικάλυπτοι; 1009 "Ηματι δ' ύστατίω ποϋ κεύσομεν ήμέας αύτούς; "Η τίς άλεξήσει; πώς λήσομεν όμμα Θεοιο, "Ηνίκα πϋρ κρίνησι καθάρσιον έργματα πάντων, Βοσκόμενον κακής κούφην φύσιν αύαλέην τε. Τήν μέν έγώ τρομέω και δείδια νύκτα και ήμαρ, Είσορόων ψυχήν θεόθεν πίπτουσιν έραζε, Καί χοός άsson ίοϋσαν, όν έκφυγέειν μενείαινον. "Ως δ' ότε χειμερίοιο παρ' όχθησιν ποταμοιο, "Η πίτυν ή πλατάνιστον έπηετανόν κομόωσαν, "Ρηγνύμενος ρίζησι ρόος δηλήσατο γείτων. Τής δή τοι πρῶτον μέν υπέχματα πάντα τίναξε, Καί κρημνῶ μιν έθηκεν έπήορον, αύτάρ έπειτα Βαιήσι ρίζησιν έρκομένην προθέλυμον, Κρημνοϋ άπορρήξας μεσάταις ένι κάββαλε δίναις, 1010 Καί μιν άγων μεγάλω πατάγω πέτρησιν έδωκεν. "Ένθα δė μιν όμβρος και άφυσγετός αιέν έρείδων Σήψαν, άτιμότατον δė τρύφος παρὰ χείλεσι κείται. "Ως και έμήν ψυχήν Χριστῶ θαλέθουσιν άνακτι, Λάβρος έπαίσσων χαμάδις βάλεν έχθρός άτειρης, "Ης πλείστον μέν όλεσσε, μικρόν δė τι λείψανον αύτως Πλάζεται ένθα και ένθα. Θεοϋ γέ μιν αύθις έγειραι, "Ος ρα και οϋδέν έόντας έπήξατο, και μετέπειτα Λυομένους πήξει τε και ές βίον άλλον έρύσσει, "Η πυρός, ήė Θεοιο φαεσφόρου άντιάσσοντας. Εί δė Θεοϋ, και άπαντας έσύστερον; άλλοθι κείσθω. Χριστέ άναξ, ει και με νεκρόν και άνάλκιδα φῶτες 1011 Δυσμενέες καλέουσι, λάθρη δ' έπιμυχθίζουσι, Κινυμέναις κεφαλήσιν έμήν γελόωντες οϊζύν, Μή με λίπης χείρεσσι υπ' άντιβίησι δαμήναι. Πρῶτα μέν οϋρανίησιν έν έλπίσιν αύθις έρίδοις, Καί μοι σβεννυμένω τυτθήν στάξειας έλαίου "Ικμάδα, διψαλέω λύχνω φωστῆρος άρωγόν, "Ως κεν έγειρομένοιο πυρός, παλινάγρετον έλθη Φῶς αναθηλήσαν, ζωής δė τύχοιμι φαεινής. Δεϋτερον άχθεα πάντα δίδοις άνέμοιο θυέλλαις, "Ρίψας έξ έμέθεν (πνοήν δ' όπάσειας έλαφρήν), Οίσιν άδην έδάμασσας έμόν κέαρ. εϊτε με πικρής Τινύμενος κακής, εϊτ' άλγεσιν, οία τε

πῶλον Παντοίοισι δρόμοισι καὶ ἠλιβάτοισι δαμάζων· 1012 Εἴτε τιν' ὄγκον ἐμῆς ἰσχων φρενός, ὅς ῥα τάχιστα Φύεται εὐσεβέεσσιν, ὅσοι νόον εἰσὶν ἐλαφροί, Οἱ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ Θεοῦ τύφον ἀρπάζουσιν· Εἴτε κακοῖς ἐθέλων, σῶτερ Λόγε, ἡμετέροισι Παιδεῦσαι θνητοῦς, βίотου στυγέειν κακότητα ὧς οὐχ ἴσταμένου, πᾶσιν δ' ἐπὶ πῆματ' ἄγοντος, Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσι, βίον δ' ἐπὶ ἄλλον ἐπέεινεν, Ἐμπεδον, ἄστυφέλικτον, ἀρείονά τ' εὐσεβέεσσιν. Ἀλλὰ τὰ μὲν σοφίης μεγάλοις ἐνὶ βένθεσι κεῖται, Ὅσσα φέρει στρεπτοῖο βίου παιδεύματα θνητοῖς, Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια· Λόγω δέ τε πάντα φέριστα, Κῆν πλειῶ φεύγησι νόου πάχος ἡμετέροιο. 1013 Νωμᾶς δ' ἔνθα καὶ ἔνθα σοφῶς οἰήϊα κόσμου, Οἷσιν ἐλαυνόμενοι τρηχὺ σπιλάδεσσι κακῆσι Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωμεν ἀπιστοτάτου βιότοιο. Αὐτὰρ ἐγὼ μογέων, καὶ πῆμασι παντοδαποῖσι Τειρόμενος, κάμπτω σοι γούνατα. Πέμψον ἔμοιγε Δακτύλῳ ἰκαμάλω ξηρὴν φλογὶ Λάζαρον ὧκα Γλῶσσαν ἀναψύξοντα, χάος δέ με μηκέτ' ἐρύκοι, Μηδ' Ἀβραᾶμ μεγάλων κόλπων ἀποτηλόθι βάλλοι Πλούσιον ἐν παθέεσσι. Τεῖν δ' ἐπὶ χεῖρα κραταιὴν Πέμψειας, ἀχέων δὲ πόροις ἄκος, εἰς δέ με πάντα Θαύματα καὶ τεράων δειξάεις σθένος, ὡς τοπάροιθεν. Εἶπε, καὶ αἱματόεσσα ῥύσις λήξειε τάχιστα. Εἶπε, καὶ ἐκμήνειε συὼν ἀγέλην λεγεῶνος Πνεῦμα, καὶ ἐν πελάγεσσι πέσοι, χάζοιτο δ' ἐμοῖο. Καὶ λέπρην ἐλάσειας ἀτερπέα· καὶ φάος ἔλθοι 1014 Ὅμμασιν οὐχ ὀρώσῃ, καὶ οὐατα φθόγγον ἀκούοι· Καὶ ξηρὴν τανύσειας ἐμὴν χέρα, δεσμά τε γλώσσης Ῥήξειας, στήσαις δὲ ποδῶν βάσιν ἀδρανέουσιν. Ἐκ δ' ἄρτου κορέσαις ὀλίγου· στορέσαις δὲ θάλασσαν Δειμαλέην· στράψαις δὲ φαάντερον ἠελίοιο. Πήξειας δὲ μέλη βεβαρηότα, ἐκ νεκύων δὲ Αὐθις ἀναστήσειας ὀδωδότα· μηδέ μ' ἄκαρπον, Οἶα συκῆν τοπάροιθεν, ἰδὼν, ξηρὸν τελέσειας. Ἄλλος μὲν τ' ἄλλοισιν ἀρηγόσι, Χριστὲ, πέποιθεν, Αἶματι, καὶ τέφρῃ, καὶ ὀφρυῖ σήμερον οὔσῃ. Οἱ τ' ἄλλου χατέουσιν ἀρηγόνοσ οὐτιδανοῖο· Σοὶ δ' ἄρ' ἐγὼ μούνω, Βασιλεύτατε, μούνος ἐλείφθην, Ὅς πάντων κρατέεις, καὶ μοι σθένος ἐσσι μέγιστον. Οὐ μ' ἄλοχος κομέουσα δυσάλθεα κήδεα λύσοι. Ἦ τε καὶ ἀσχαλόωντα παρηγορήσιν ἰαίνει· 1015 Οὐδὲ φίλοις παίδεσσιν ἀγάλλομαι, οἷς ὑπὸ γῆρας Ὀρθοῦται, νεαροῖσιν ὑπ' ἴχνεσιν αὐθις ὀδεῦον· Οὐδὲ κασιγνήτοισ ἐπιτέρπομαι, οὐδ' ἐτάροισι. Τοὺς μὲν γὰρ στυγερός μόρος ἤρπασεν· οἱ δὲ φιλεῦντες Νηνεμίην, ἐτάρων ὀλίγην φρίκα τρομέουσι Κεῖνην τερπωλὴν οἶην ἔχον, ὡς ὅτε πηγὴν Διψαλὴ ψυχρὴν ἔλαφος σχεδὸν, ἀνδρὰς ἀρίστους, Χριστοφόρους, ζῶντας ἐπὶ χθονί, σαρκὸς ὑπερθεν, Πνεύματος ἀεναίοιο φίλους, καὶ λάτριας ἐσθλοῦς, Ἀζυγέας, κόσμοιο περίφρονας· Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ Μαρνάμενοι περὶ σεῖο διακριδὸν ἔνθα καὶ ἔνθα Ἰστανται, ζῆλος δὲ Θεοῦ λύσε θεσμὸν ἀθέσμως, Ἀρμονίην τ' ἀγάπης, ἧς οὐνομα μούνον ἐλείφθη. 1016 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέοντα λιπῶν ἄρκτω πελάσειε Μαινομένη, καὶ τήνδε φυγῶν ἐς δῶμα πέσῃσιν Ἀσπασίως, καὶ χεῖρα ἐὴν πρὸς τοῖχον ἐρείσῃ, Ἐνθεν δ' ἐκπροθορῶν μιν ὄφισ τύψῃσιν ἀέλπτως Ὡς καὶ ἐμοὶ πολλοῖσιν ἐλαυνομένῳ παθέεσσιν, Οὐδὲν ἄκος καμάτοιο, τὸ δ' ἄλγιον, ὅττι κεν εὔρω. Πάντη δ' ἀθρήσας τε καὶ ἐν πάντεσσι μογήσας, Ἐκ σέθεν, εἰς σέ, μάκαρ, λεύσσω πάλιν, ἄλκαρ ἐμοῖο, Παντοκράτωρ, ἀγέννητε, καὶ ἀρχὴ, καὶ πάτερ ἀρχῆς, Υἱέος ἀθανάτοιο, φάος μέγα φωτὸς ὁμοίου, Ἐξ ἐνὸς εἰς ἐν ἰόντος ἀτεκμάρτοισι λόγοισιν· Υἱὲ Θεοῦ, σοφίη, βασιλεῦ, λόγε, ἀτρεκίη τε, Εἰκὼν ἀρχετύποιο, φύσις γεννήτορος ἴση. Ποιμὴν, ἀμνὲ, θύος τε, Θεεῖ, βροτὲ, ἀρχιερεῦ τε· 1017 Πνεῦμά θ' ὁ πατρόθεν εἶσι, νόου φάος ἡμετέροιο, Ἐρχόμενον καθαροῖσι, Θεὸν δέ τε φῶτα τίθησιν Ἰλαθι, καὶ μοι ὄπασσον ἐπιπλομένοις ἐνιαυτοῖς, Ἐνθάδε καὶ μετέπειτα ὅλη θεότητι μιγέντα, Γηθόσυνον ὕμνοις σε διηνεκέεσσι γεραίρειν.

Β'. Ὅρκοι Γρηγορίου. Ὁμοσα τὸν Λόγον αὐτὸν, ὃ μοι Θεός ἐστι μέγιστος, Ἐξ ἀρχῆς ἀρχὴ, Πατρός ἀπ' ἀθανάτου, Εἰκὼν ἀρχετύποιο, φύσις γεννήτορος ἴση, Ὅς

φθάσε καὶ μερόπων ἐς βίον οὐρανόθεν· Ὡμοσα, μήτε νόω γε νόον μέγαν, ἐχθρὰ νοήσας, 1018 Ῥίψειν, μήτε λόγῳ τὸν Λόγον ἀλλοτρίῳ. Εἰ Τριάδος θεότητα διατμήξαιμι φαεινῆς, Ἐσπόμενος καιρῶν νεύμασιν ἀντιπάλων· Εἰ δ' ἔδρη μεγάλη ποτ' ἐμὸν νόον οἰστρήσειεν, Ἥε πόθῳ δοίην ἀλλοτρίῳ παλάμην· Εἰ δὲ Θεοῦ προπάροιθε βροτὸν θείμην ἐπίκουρον. Πέτρης ἠπεδανῆς πείσματ' ἀναψάμενος· Εἰ δὲ ποτ' ἐσθλὰ φέροντος ἀγήνορα θυμὸν ἔχοιμι, Ἥε κακοῖς κύρσας, ἔμπαλιν ἀδρανέα· Εἰ δὲ δίκην δικάσαιμι παρακλίνας τι θέμιστος, Εἰ δὲ λάβοι τιμὴν ὄφρὺς ὑπερθ' ὀσίων· Εἰ δὲ κακοὺς ὀρόων τι γαληνιόωντας ὁδοῖο Σταίην δεξιτερῆς, ἢ ἀγαθῶν σκοπέλους· 1019 Εἰ φθόνος ἐκτῆξειεν ἐμὴν φρένα· εἰ γελάσαιμι Πτῶμα καὶ οὐχ ὀσίων, ὡς πόδα πηγὸν ἔχων· Εἰ δὲ χόλῳ πλήθοντι πέσοι νόος, εἰ δ' ἀχάλινος Γλῶσσα θεοί, μάχλον τ' ὄμμα φέροι κραδίη· Εἰ δὲ τιν' ἐχθαίροιμι μάτην, εἰ δ' ἐχθρὸν ἐμεῖο Τισαίμην δολίως, ἢ καὶ ἀμφαδίην· Εἰ κενεὴν πέμψαιμι δόμων ἄπο χεῖρα πένητος, Εἰ φρένα διψαλέην οὐρανίῳ λόγου· Ἄλλῳ Χριστὸς ἔοι πλέον ἴλαος, αὐτὰρ ἐμοῖο Τοὺς ἄχρι καὶ πολιῆς αὖρα φέροι καμάτους. Τοῖσδε νόμοισιν ἔδησα ἐμὸν βίον. Εἰ δὲ πόθοιο Ἐς τέλος ἰκοίμην, Ἄφθιτε, σεῖο χάρις. 1020

Γ'. Ἐνόδια Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν σοὶ μὲν ἠρεμοῦμεν, ὦ Θεοῦ Λόγε, Μένοντες οἴκοι· σοὶ δ' ἀνάπτομεν σχολήν. Σὴ μὲν καθέδρα, σὴ δ' ἔγερσις, καὶ στάσις, Σὴ δ' αὖ πορεία, σοῖς δὲ καὶ νῦν νεύμασιν Εὐθυποροῦμεν. Ἀλλὰ μοί τιν' ἀγγέλων Πέμποις ὀδηγὸν, δεξιὸν παραστάτην, Ὅς με στύλῳ πυρός τε καὶ νέφους ἄγοι, Τέμνοι δὲ πόντον, ρεῖθρα δ' ἰστάη λόγῳ, Τρέφοι δ' ἄνωθεν καὶ κάτωθεν πλουσιῶς. Σταυρὸς δὲ χερσὶν ἐκτυπούμενος θράσος Ἐχθροῦ κατείργοι· μηδ' ἐν ἡμέρᾳ μέση 1021 Καύσων φλέγοι με, μηδὲ νύξ φόβον φέροι. Τὴν δὲ τραχεῖαν καὶ προσάντη μοι τρίβον Λεῖαν τιθείης, εὐπορὸν τε σῶ λάτρη, Ὡς πολλάκις με καὶ τὸ πρὶν χειρὶ σκέπων Γῆς καὶ θαλάσσης ἐξέωσας κινδύνων, Νόσων τε δεινῶν, δυσμενῶν τε πραγμάτων. Ὡς δεξιῶς ἅπαντα, καὶ κατ' ἐλπίδας, Πράξαντες, αἰσιὸν τε τῆς ὁδοῦ τέλος Εὐρόντες, αὐθις πρὸς φίλους καὶ συγγενεῖς Παλινδρομῶμεν, ἀσμένοισιν ἄσμενοι Φανέντες οἴκοι, καὶ πόνων πεπαυμένοι. Σὲ προσκυνοῦμεν, τῆς τελευταίας ὁδοῦ Χρῆζοντες εὐμενοῦς τε καὶ ῥάστης τυχεῖν. 1022

Δ'. Εἰς αὐτόν. Τριάς λαλοῖτο, καὶ καταρτίζει λόγον Ἄλλος τις, ὅσπερ ἄξιος. Θρόνων δ' ἐγὼ Εἶξω. Θεῶ γὰρ προσλαλῶν οὐ παύσομαι.

Ε'. Πρὸς τὸν Ἀναστασίας λαόν. Ποθῶ, ποθῶ σε, φίλτατ', οὐκ ἀρνήσομαι· Ποθῶ λόγων γέννημα τῶν ἐμῶν τέκνων, Ἀναστασίας ὦ λαὲ τῆς ἐμοὶ φίλης, Ἡ τὴν πάλαι θανοῦσαν ἐν νεκροῖς λόγοις Πίστιν παλαιὰν ἐξανέστησεν νέοις· Ὅθεν προελθὼν οὐμὸς, ὡς σπινθῆρ, λόγος, Πάσας κατέσχε φωτὶ τὰς Ἐκκλησίας. 1023 Τίς σου τὸ κάλλος, τίς θρόνους ἐμοὺς ἔχει; Πῶς εἰμ' ἄτεκνος, ζῶσι δ' οἱ παῖδες; Πάτερ, Σοὶ δόξα, κἂν τι τοῦδε χεῖρον συμπέσοι. Ἴσως κολάζεις τὴν ἐμὴν παρῆρσιαν. Τίς ἐκβοήσει γνησίως τὸ σὸν, Τριάς;

ς'. Πρὸς τοὺς αὐτούς. Σιών ὁδοὶ πενθοῦσι, τὸν νόμου λάτρη Λαὸν ποθοῦσαι ἡμέραις ἑορτίοις. Πενθῶ δ' ἐγῶγε λαὸν οὐχ ὀρώμενον Ἐμοὺς ῥέοντα πρὸς λόγους, ὡς ἦν ποτε Κωνσταντινούπολις τε καὶ ξένων ὅσον Ἐνδημον, οἷς ἤστραπτεν ἢ φίλη Τριάς. Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ὡς λέων βρυχώμενος 1024 Μακρὰ στενάζω. Τῶν δ' ἐμῶν τέκνων τυχὸν Ἄλλοι κατασκιρτῶσι, πιθανοῖς λόγοις Συναρπάσαντες. Εἰ γὰρ ἔλθοι μοι σθένος, Ὡς πρὶν, Τριάς, σὸν, καὶ βρυχησαίμην πάλιν Ἐν σοὶ, τάχ' ἂν τι θῆρες εἶξειαν πάλιν.

Ζ'. Πρὸς τοὺς ἀφίλους ἐξιτήριον. Οἱ συνθύται, τέθνηκα τῷ φθόνῳ μόγις. Ἐῶα λήξει καὶ δύσις, φθόνος τ' ἐμὸς Ἐχθροῖς, φίλοις ἀπῆλθον· εὐφημήσατε. Πλὴν ἐξιτήριόν τι πᾶσι φθέγγομαι. Ἄν ἄλλον εὖρητ' ἀντ' ἐμοῦ, τιμήσατε. Τὸ σεπτὸν ἡμῖν Πνεῦμα, τῷ συνηγορῶ. Νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ τῆς μάχης μεταίχιμιον. 1025

Η'. Πρὸς τοὺς φθονοῦντας. Τριάς, σάου με· καὶ πάλιν καλῶ, Τριάς. Σὲ γὰρ προφαίνων ἡμπολησάμην φθόνον. Λαὸς, νόμοι, τράπεζα, βήματα, θρόνοι, Λόγοι τ' ἀληθῶν δογμάτων συνήγοροι. Πῶς ταῦτα, καὶ τί ταῦτα; καὶ πόθεν ῥέων Ταῖς τοῦ Θεοῦ μου τοῦ κρατίστου Πνεύματος Ῥοαῖς, ξένον τε λαὸν ἐντρέφων καλῶς, Ἐπειτα σάρκας ἐκτακεῖς ἀθλήμασι Πολλοῖς ἀπῆλθον; ὧ σκοποὶ, κροτήσατε. Τέθνηχ' ὃ τ' ἄρδων, οἱ τε πεινῶντες λόγον. Εἰ μὲν τι τούτων ἀντιδώσεις, Χριστέ μου, Μέγ' ἀντιδοίης· εἰ δὲ μὴ, καὶ τῶν χάρις. 1026

Θ'. Πρὸς τοὺς αὐτούς. Μετῆλθον, ἦλθον, ἔρχομαι· μίξις μ' ἔχει Τρόμου χαρᾶς τε· τοῦμὸν ἐτάζω βάθος, Μήτι χρεωστῶ, Χριστέ μου· πλὴν ἔρχομαι Ζῶον διωχθὲν ἐν βίῳ, μάλιστα δὴ Ἐχθροῖς φίλοις τε, συνθύταις, ἀντιστάταις. Τὰς σὰς πεσεῖν εἰς χεῖρας αἰρετώτερον, ἢ τῆδε μοχθεῖν τοῖς φθόνου παλαίσμασι. Τῶν μὲν καλῶν γὰρ οὐδὲν ἐλπίζειν ἔχω. Τοῖς δ' αὖ κακίστοις συνθανεῖν κέρδος μέγα Χαίροιτε, γαστριζοισθε, τοῖς ἐνυπνίοις Μεγαφρονεῖτε· μικρὰ γὰρ χαρήσετε. Κάγῳ μετέσχον τῆς πλάνης· ἀλλ' οἴχομαι. 1027

Ι'. Πρὸς τοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἱερέας, καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν. Ὡ θυσίας πέμποντες ἀναιμάκτους, ἱερῆς, Καὶ μεγάλης μονάδος λάτριες ἐν Τριάδι· Ὡ νόμοι, ὧ βασιλῆς ἐπ' εὐσεβίῃ κομῶντες, Ὡ Κωνσταντίνου κλεινὸν ἔδος μεγάλου, Ὀπλοτέρη Ῥώμη, τόσσον προφέρουσα πολίων, Ὀσσάτιον γαίης οὐρανὸς ἀστερόεις· Ὑμέας εὐγενέας ἐπιβῶσομαι, οἷά μ' ἔοργεν Ὁ φθόνος; ὡς ἱερῶν τῆλε βάλεν τεκέων, Δηρὸν ἀεθλεύσαντα, φαεσφόρον οὐρανόιοσι Δόγμασι, καὶ πέτρης ἐκπροχέοντα ῥόον. Ποία δίκη, μόχθον μὲν ἐμοὶ καὶ δεῖμα γενέσθαι, Ἄστεος εὐσεβίῃ πρῶτα χαρασσομένου, 1028 Ἄλλον δ' αὖ μόχθοισιν ἐμοῖς ἔπι θυμὸν ἰαίνειν, Ἀρθέντ' ἐξαπίνης θῶκον ἐπ' ἀλλότριον, Οὐ με Θεός τ' ἐπέβησε, Θεοῦ τ' ἀγαθοὶ θεράποντες; Ταῦτα νόσος στυγερῆ, ταῦτα Θεοῦ θέραπες, Οἱ δῆριν στονόεσσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἔχοντες, Χριστέ ἄναξ, οὐ μοι ταῦτα νοοῦσι φίλα. Οὐ γὰρ ἴης γενόμεν μοίρης θρασὺς ἀσπιδιώτης, Οὐδ' ἔθελον Χριστοῦ ἄλλο τι πρόσθε φέρειν. Ἀμπλακίη δ' ὅτι μηδὲν ὁμοῖον ἡμπλακον ἄλλοις, Μηδ' ὡς νηῦς ὀλίγη φορτίδι συμφέρομαι. Ὡς καὶ κουφονόοισιν ἀπέχθομαι, οἱ ῥ' ἀνέηκαν Βῆμα τόδ' οὐχ ὁσίως καιροθέοισι φίλοις. Ἀλλὰ τὰ μὲν λήθης κεύθοι βυθός. Αὐτὰρ ἔγωγε Ἐνθεν ἀφορμηθεῖς, τέρψομαι ἀτρεμίη, 1029 Πάνθ' ἄμυδις, βασιλεία, καὶ ἄστεα, καὶ ἱερῆας Ἀσπασίως προφυγῶν, ὡς πόθειον τοπάρος, Εὔτε Θεός μ' ἐκάλεσσε καὶ ἐννυχίοισιν ὄνειροις, Καὶ πόντου κρυεροῦ δείμασιν ἀργαλέοις. Τοῦνεκα καγχαλῶν φθόνον ἔκφυγον, ἐκ μεγάλου δὲ Χείματος, ἐν σταθερῷ πεῖσμα βάλον λιμένι, Ἐνθα νόου καθαροῖσι νοήμασι θυμὸν ἀείρων, Θύσω καὶ σιγὴν, ὡς τοπάροιθε λόγον. Οὗτος Γρηγορίοιο λόγος, τὸν θρέψατο γαῖα Καππαδοκῶν, Χριστῷ πάντ' ἀποδυσάμενον. 1166

ΙΒ'. Εἰς ἑαυτὸν καὶ περὶ ἐπισκόπων. Ἴσως μὲν ἐχρῆν, ὡς κακούμενον φέρειν Ταῖς τοῦ παθόντος ἐντολαῖς τυπούμενον, Οὕτω παθόντα καρτερεῖν καὶ τὸν λόγον, Ὡς, ἂν πλείως ὤμεν ἡγωνισμένοι, Καὶ μισθὸν ἐλπίζωμεν ἐντελέστερον. Ὡν γὰρ τέλειος μόχθος, ἐντελέστερος· Ὡν δ' οὐ τέλειος, καὶ τὸ ἄθλον ἐλλιπές. Ὡς ἂν δὲ μὴ

δόξαιεν οἱ κακοὶ κρατεῖν τὰ πάντα, μηδ' ἦ λειῖος αὐτοῖς ὁ δρόμος, 1167 Ἐπισημασθέντος οὐδενός, τὸ μὲν πέρας τούτων παρήσω τῷ τελευταίῳ πυρὶ, Ὁ πάντ' ἐλέγχει καὶ καθαίρει σὺν δίκῃ, Κὰν λαυθάνωμεν ἐνθάδε πλοκαῖς τισιν. Αὐτὸς δὲ μικρῶ τὸς ἐμοὺς λόγῳ πλήξω Φονεῖς· φονεῖς γὰρ οἱ κρίνοντες ἔκτοπα, Ψυχῶν ἀθῶων ἐκχέοντες αἵματα, Πάντων, ὅσους ἔπλαττον, οὐς ὠκονόμουν. Ἐρῶ δ' ἂ λέξω, μηδὲν εὐλαβούμενος τὸ λοιδορεῖσθαι, πρᾶγμ ἀπηγορευμένον Πᾶσιν μὲν, ἐμοὶ δὲ καὶ πλέον μισούμενον. Οὐ γὰρ ὀνομαστὶ τὸς λόγους ποιήσομαι, 1168 τῷ μὴ δοκεῖν ἐλέγχειν, ἂ κρύπτειν χρεῶν. Ἄλλ' οὐδὲ πάντων ἐξ ἴσης μεμνήσομαι, Μὴ μοι τοσοῦτον ἐκδρομήσειε στόμα. Πολλοὺς γὰρ οἶδα καὶ λόγου τοῦ κρείσσονος. Ἄλλ' ὅστις ἐν κακοῖς τε, καὶ κακῶν πέρα, Αὐτὸς κρατεῖσθω, καὶ δαμαζέσθω τὰ νῦν. Τεμεῖ τὸ χεῖρον ἢ μάχαιρα τοῦ λόγου. Τί τοῦτο; δεῖξεις· ἂν μάχῃ πρὸς τὸν λόγον, Αὐτοῦ προδήλως ἐκφανῆς κατήγορος. Τὸ δ' οὖν ἐμὸν τοιοῦτο· βαλλέτω με πᾶς· Πόρρωθέν εἶμι τοῖς λίθοις ἠρμοσμένος. Θάρρει λέοντι. Πάρδαλις τῶν ἡμέρων. 1169 Ἄσπις τάχ' ἂν σε καὶ φύγοι δεδοικότα. Ἐν ἐκτρέπου μοι, τὸς κακοὺς ἐπισκόπους, Μηδὲν φοβηθεῖς τοῦ θρόνου τὴν ἀξίαν. Πάντων τὸ ὕψος, οὐχὶ πάντων δ' ἡ χάρις. Τὸ κώδιον πάρελθε, τὸν λύκον βλέπε. Μὴ τοῖς λόγοις με πείθε, τοῖς δὲ πράγμασι. Μισῶ διδάγμαθ', οἷς ἐναντίος βίος. Τὰ χρώματ' αἰνῶν τοῦ τάφου, βδελύττομαι τὴν ἔνδον ὀδμήν τῶν σεσηπότεων μελῶν. Πῶς ταῦτα; καὶ τί ταῦτα; πῶς λόγους ἀεὶ Κινῶν ἀμείνους, οὐχὶ καὶ νῦν εὐστομεῖς; Ἀλοῦντός ἐστιν, ἐξερευέσθαι πάθος Θεῶ, φίλοις, γονεῦσι, γείτοσι, ξένοις, Εἰ δ' οὖν, χρόνῳ τε καὶ βίῳ τοῖς ὕστερον. 1170 Μικρὸν δ' ἀνοίσω τὸν λόγον πορρωτέρω. Μηδεὶς ποτ' εἶπη τοῖς πονοῦσί τι πλέον Ἐντεῦθεν εἶναι. Παίξεθ', ὅς φρονεῖ τάδε. Ἄπαντ' ἐν νυκτὶ καὶ ζόφῳ πορεύεται. Τοὺς μὲν πυροῖ γὰρ, τοὺς δ' ἐπιζοφοῖ Θεός, Ἐως τὸ πῦρ ἅπαντα φωτίζει τάδε. Ἄλλος μὲν ἐξήντησε μοχθηρὸν βίον, Στένων, ἀπνῶν, δάκρυσιν τήκων μέλη, Χαμευνία τε καὶ τροφῆ στενούμενος, Καὶ νοῦ μερίμναις, ἐν θεοπνεύστοις Γραφαῖς, Μάστιξι θ' αὐτὸν ταῖς ἔσω ξαίνων ἀεὶ. Τί μοι παρεῖται; μὴ δέον τί τ' ἔδρασα; Ἄλλος τὰ τερπνὰ τῶν νέων ἐδρέψατο, Ἐπαιξεν, ἦδε, γαστρὸς ἔπλησεν νόσον, 1171 Πάσαις ἐφήκεν ἡδοναῖς, αἰσθήσεσι Κλειθρ' οὐκ ἔθηκε, πῶλος ἠνίας ἄτερ. Κάπειτα τὸν μὲν συμφοραὶ κατέδραμον· Οὐ συμφοραὶ μὲν· οὐ γὰρ ἄπτεται σοφῶν τῶνδ' ἐνθάδ' οὐδὲν, ὡς δοκεῖ τοῖς πλείοσιν Ἐφ' ὧν ὀλεῖται καὶ τὸ φαίνεσθαι σοφόν. Ὁ δ' εὐδρομῶν ἅπαντα, καὶ τὸδ' εὐδρομεῖ, Κράτιστος εἶναι τὴν ἀρετὴν νομίζεται. Λόγου δὲ μάρτυς αὐτὸς, ὅς λέγει τάδε. Ἄνω καθημένον με τῶν ὀρωμένων, Καὶ νοῦν μόνοις μιγνύντα τοῖς νοουμένοις, Ῥίψαντα δόξαν, κτήσιν, ἐλπίδας, λόγους, Τὸ μὴ τρυφᾶν τρυφῶντα, καὶ μάζη στενῆ βίον γλυκαίνονθ', ὕβρεως ἐλεύθερον, (Ἡ πάντα δεῖ σε προσδοκᾶν, κὰν ἦς σοφός), 1172 Παρ' ἐλπίδας τις τῶν καλῶν ἀποσπάσας Ἐκδημον ἦγαγε· ὅστις, οὐκ ἔχω λέγειν. Εἶτ' οὖν τὸ θεῖον Πνεῦμα, εἶθ' ἀμαρτάδες, Ὡς ἂν δίκας τίσαιμι τῆς ἐπάρσεως; Τὸ δ' οὖν πρόδηλον, σύλλογοί τε ποιμένων Καὶ λαὸς ὀρθόδοξος, ἀλλ' οὐπω πλατὺς, Ἄρτι πρὸς αὐγὰς ἡλίου μικρὸν βλέπων Ὡς ἂν τις ἔλθοι τῷ λόγῳ παρρησία, Μικρὸν τ' ἀναπνεύσωσι τῶν κύκλῳ κακῶν, Λάλων τε γλωσσῶν, καὶ πολυσχιδοῦς πλάνης, Ἐφ' ὧν ἔκαμνον οὐκ ἔχοντές τι σκέπης, Οἷόν τι τερπνὸν ἐν μέσῳ βάτων ῥόδον, Ἡ τις μέλαινα ῥάξ ἐν ἄωρῳ βότρυι, Οὕτω μὲν οὖν ἐπῆλθον εὐσεβῆς ξένος, Ὅρκους τε καμφθεῖς, καὶ λιταῖς πολυτρόποις, 1173 Αἶς ἀντιβῆναι τῶν λίαν καταφρόνων. Ἐπεὶ δ' ἐπῆλθον, Καππάδοσαν γῆν λιπῶν, Ἡ πίστεως ἔρεισμα τοῖς πᾶσιν δοκεῖ, Οὐ λαὸν, οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων ἐμοὶ (Ταῦτ' ἐστὶν ἐχθρῶν πλάσματα, ψευδεῖς λόγοι, Φθόνου καλύμματ' ἀστόχως εὐρημένα), Ἐμᾶς ἔρεσθαι τὰπίλοιπα βούλομαι· Ἐμεῖς γὰρ ἐστε μάρτυρες μόχθων ἐμῶν. Τί σκαιὸν, ἢ πρόσαντες, ἢ βλάβην φέρον, Ἡ εἶπον, ἢ ἔπραξα τοῦτ' ἔτος τρίτον; Πλὴν ἐν γε τοῦτο, τῶν κακῶν ἐφεισάμην, Ἐφ' ὧν λιθασθεῖς εἰσόδου προοίμιον Ἐκαρτέρησα. Καὶ γὰρ

εὐσεβέστερον Παθόντα τὰ Χριστοῦ με οὕτω καὶ φέρειν. 1174 Ὅραξ, πένητες οἶα δωροῦνται Θεῶ. Καὶ τοῦτο δ' ἔγκλημ', εἰ δοκεῖ, ποιῶμεθα. Σῆς μὲν, τὶς εἶπεν, ὀστέων, αἰσθητικαὶ Φρένες. Τόδ' ἔργοις τοῖς ἑμοῖς ἐγνώρισα. Τὸ χάλκεόν μοι σῶμα φροντίσιν τακὲν Ἦδη νένευκεν· ἄλλο δοῦναι δ' οὐκ ἔχω, Πλείω χρεωστῶν, κἂν τὰ πάντων εἰσφέρω. Τί ἂν πάθοι τις συζυγεὶς σαθρῶ φίλω; Ἄλλ' ἀνιτέον μοι πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον. Κέκλημ', ἔπηξα λαὸν ἐν μέσῳ λύκων, Ποίμνην ἀνυδρον τοῖς λόγοις ἐπήγασα, Ἔσπειρα πίστιν τῷ Θεῷ ριζουμένην, Τριάδ' ἔλαμψα τοῖς πρὶν ἐσκοτισμένοις. Ὅπός τις ἦμην ἐν γάλακτι, φάρμακον 1175 Πειθοῦς βίᾳ· καὶ τοὺς μὲν ἤδη δεσμίους, τοὺς δ' ἐγγὺς εἶχον, οἱ δ' ἔμελλον αὐτίκα. Πᾶσιν δὲ θυμὸς ἐκλίθη, τὸ πρὶν ζέων, Καὶ φίλτρον ἤδη τῷ λόγῳ συνεκράθη· Ἐλπίς δὲ παντὸς, καὶ ῥοπή τις μετρία. Ῥώμης τόδ' οἶδεν ἄστῃ τῆς εὐδαίμονος, Καὶ τῆς μάλιστά φημι τὸ πρῶτον γένος, Οἱ μ' ἠξίωσαν καὶ λόγου τυχόν τινος, Παρ' οἷς πλέον, καὶ μικρὸν εὐκλείας ἔχειν, Ἦ πρῶτ' ἐν ἄλλοις τιμίῳ παντὸς φέρειν· Καὶ γὰρ τοσοῦτόν εἰσι πάντων κρείσσονες! Οὗτοί με καὶ παρόντα εἶχον ἐν λόγῳ, Καὶ νῦν ἀπόντος αἰτιῶνται τοὺς κακοὺς. 1176 Πλέον γὰρ οὐδὲν εἶχον, ἢ τοῦτο, δρᾶσαι, οὐδ' αὐτὸς ἦτον οὐδέν. Ἦ πόλις, πόλις, Ἦν' ἐκβοήσω καὶ τι καὶ τραγωδικόν. Ἄλλ' οἱ καλοὶ τε κάγαθοὶ συμποίμενες Φθόνῳ ῥαγέντες (ἴστε τοὺς Θρασωνίδας· οὐ γὰρ φέρει παιδευσιν ἢ ἀγροικία), Καὶ τὴν ἐμὴν λαβόντες ἔκγονον πόνων Ἀρρῶστίαν συνεργόν, ἦν αἰδεῖσθ' ἔδει τοὺς καὶ τι μικρὸν τῷ Θεῷ κεκμηκότας, Τό τε θρόνου τοσοῦτου μὴ στέργειν κράτος, Κόσμου ῥαγέντος ἐν μάχης μεταίχιμῳ. Ταῦτ' οὖν λαβόντες σὺν ῥοπῇ τοῦ δαίμονος Προὔπεμψαν ἔνθεν ἀσμένως οἱ φίλτατοι, 1177 Ὡσπερ τιν' ὄγκον ἐκ νεῶς βαρουμένης Ῥίψαντες. Ἦν γὰρ φόρτος εὐφρονῶν κακοῖς. Ἔπειτ' ἀροῦσι χεῖρας, ὡς ἀγνοῖ, Θεῶ, Καὶ δῶρα πέμψουσ' ἐκ φρενὸς καθάρσια, Καὶ λαὸν ἀγνίσουσι μυστικοῖς λόγοις, Οἱ κάμ' ἔπεμψαν ἔνθεν ἐκ πονηρίας, οὐ σφόδρ' ἄκοντα. Καὶ γὰρ ἦν αἴσχος μέγα, Τούτων τιν' εἶναι τῶν καπήλων πίστεως. Ἦν οἱ μὲν ὄντες ἔκγονοι φορογράφων, οὐδὲν φρονοῦντες τοῦ παρεγγράφειν πλέον, οἱ δ' ἐκ τραπέζης, τῶν τ' ἐκεῖσ' ἀγαλμάτων, οἱ δ' ἐξ ἀρότρων, ἠλίῳ κεκαυμένοι, οἱ δ' ἐκ δικέλλης καὶ σμινύης πανημέρου· Ἄλλοι δὲ κώπην, ἢ στρατὸν λελοιπότες, 1178 Ἄντλον πνέοντες, ἢ τὸ σῶμ' ἐστιγμένοι, Λαοῦ κυβερνήται τε, καὶ στρατηλάται Πεφήνας' οὐκ εἴξουσι καὶ μικρὸν ποτε· Ἄλλοι δὲ τεχνῶν ἐμπύρων τὴν ἀσβόλην οὕτω τελείως σαρκὸς ἐκνευμένοι Μαστιγίαί τε, καὶ μυλώνων ἄξιοι, Πρὶν καὶ τὸ τίμημ' εἰσενεγκεῖν δεσπότης, Μικράν τιν' ἂν εὕρωσι παῦλαν τῶν πόνων, Ἔπειθ' ὑπερμαζῶσι καὶ δήμου τινὰς Κλέψαντες, ἢ πείσαντες, ἢ τυραννικῶς, Ἄνω τρέχουσι, κύνθαροι πρὸς οὐρανὸν, Πόλον στρέφοντες, οὐ τὸν ἐκ κόπρων ἔτι, οὐδ' ἐξόπισθεν, ὡς τὸ πρὶν, νενευκότες, Αὐτῶν δ' ἔχειν δοκοῦντες τῶν ἄνω κράτος, 1179 Ἀριστερὰ λαλοῦντες, οὐδὲ τοὺς πόδας Αὐτῶν ἀριθμεῖν εἰδότες, ἢ τὰς χέρας, Ἄλλ' οὐ κάκιστα ταῦτα, οὐδ' ἐπισκοπῆς, Ἦ λῶστε; μὴ τοσοῦτον ἀρχαίως φρονεῖν, Ὡς τηλικοῦτο πρᾶγμα τιμᾶσθαι κακῶς, Μηδ' εἰ λίαν μοι τὸ χθαμαλὸν σπουδάζεται· οὐ γὰρ κάκιστον ἢ ἐπισκοπή. Χρεῶν Πάντως τιν' εἶναι τῶν δ' ἀρίστων, ἐκλέγω τὸν πρῶτον· εἰ δ' οὖν, ἀλλὰ μὴ τὸν ἔσχατον· Εἴπερ νομίζεσθαι τι δεῖ μου τὸν λόγον, Καὶ νῦν μάλιστα ἐν ζάλῃ γλωσσαλγίας, Καὶ τῶν μεγίστων ἀστέων, καὶ συλλόγων, Ἦν καὶ μενόντων ἀσφαλῶς, κέρδος πλέον, Καὶ μὴ μενόντων, ἢ βλάβη πληρεστέρα· Ἦν δὴ χάριν σοὶ τοὺς καλοὺς ἐκλεκτέον. 1180 Μόλις γὰρ ἂν τις τῶν μέσων οὕτω τύχοι, εἰ σφόδρ' ἀγωνίζοιτο, τοὺς καλοὺς κρατεῖν. οὕτω γινώσκειν, γνῶμονος ἀψευδεστάτου. Ἄλλ' οἱ τελῶναι, χ' ἀλιεῖς, ἤξουσί μοι εὐαγγελισταί, καὶ πένητες ἐν λόγῳ, Κόσμον σαγηνεύσαντες εὐτελεῖ λόγῳ, Καὶ τοὺς σοφοὺς λαβόντες εἶσω δικτύων, Ὡς ἂν τὸ θαῦμα μείζον ἢ τὸ τοῦ λόγου, Καὶ γὰρ πρόχειρον τοῦτο τοῖς πολλοῖς λέγειν, Πρὸς οὓς βραχύς μοι καὶ σαφὴς ἄγαν λόγος. Δός μοι τὸ πιστὸν τῶν ἀποστόλων ἐνός, Ἄχαλκον εἶναι, πῆραν οὐκ ἐξημμένον, Ἄραβδον, ἡμίγυμνον, ὡς δ'

ἀσάνδαλον, Ἐφήμερον, πλουτοῦντα ἐλπίδας μόνας, Μηδ' εὐπροσήγορόν τιν' εἰς
 δόξαν λόγου, 1181 Τοῦ μὴ δοκεῖν θωπείαν ἰσχύειν πλέον, Μηδ' ἀσχολεῖσθαι πρὸς
 λόγους ἀλλοτρίους. Τούτων τις ἔστω, καὶ τὰ πάντα δέξομαι, Ἄφθογγον, αἰσχρὸν,
 δυσγενῆ, βοηλάτην. Ὁ γὰρ τρόπος κάλυμμα τῆς μοχθηρίας. Τούτων τις εἴης, χ'
 ἀλιεύοις βατράχους, Ἐπειτα δώσομέν σε ἀγγέλων χοροῖς. Ἐν οὖν τι δός μοι· μὴ
 καθήρης δαιμόνων; Μὴ λεπρὸν ἐξέλοις, μὴ νεκρὸν τάφου; Μελῶν τε πῆξιν μὴ λάβοι
 παρειμένος; Θές τῷ κάμνοντι χεῖρα, καὶ στήτω νόσος. Οὕτω με πείσεις τοῦ λόγου
 καταφρονεῖν. Εἰ δ' ἐκ δυοῖν σοι τοῦ ἐνὸς συγκειμένου, 1182 Ἐπαινετοῦ τε, καὶ
 κατηγορουμένου, Τὸ μὲν λογίζῃ, τὸ δὲ παρατρέχεις ἐκὼν, Κλέπτεις κακούργως τὴν
 ὁμοίωσιν σφόδρα. Ματθαῖος ἦν τελώνης, ἀλλὰ τίμιος, Οὐχ ὡς τελώνης, ὡς δὲ
 Πνεύματος γέμων. Πέτρος μαθητῶν ἄκρος, ἀλλὰ Πέτρος ἦν, Οὐχ ὡς σαγηνεὺς, ἀλλ'
 ὅτι ζήλου πλέως. Πείθει με τιμᾶν καὶ τὸ δίκτυον ὁ τρόπος. Σοῦ δ' ἐκτρέπομαι, κἄν τι
 τῶν σεμνῶν φέρῃς, Τοῦτ' ἔστιν ἡ πάγη τε, καὶ τὸ θήρατρον. Γραφεύς τις εἷς ὁ τὰς
 καλὰς μιμούμενος Μορφὰς ἐν ἄλλοις καὶ σπαράγμασιν μόνοις. Ἡ πᾶν τὸ κάλλος
 γράψον, ἢ τὸ πᾶν πάρες. 1183 Κάκεῖνο δ' εἶπε, πῶς ἀπαιδεύτους καλεῖς, Τοιοῦτοι ὦν
 λόγοι τε, καὶ συγγράμματα, ὧν κάμνομεν νοῆσαι καὶ μικρὸν λάθος, Οἱ τοῖς λόγοις
 ἄνωθεν ἐντετραμμένοι· Εἰς οὓς λόγος τοσοῦτος αὐθις καὶ πόνος, Ὡς μεστὰ πάντα
 τυγχάνειν πονημάτων Γλώσσης τε πάσης, καὶ φρενὸς εὐμαθεστέρας, Καρπὸν
 φερούσης, ὕψος ἐξηγήσεων; Πόθεν βασιλεῖς, καὶ πόλεις, καὶ συλλόγους,
 Κατηγοροῦντας, εὐθύνοντας ἐν λόγοις, Πρὸ βημάτων τε, καὶ θεάτροις ἐν μέσοις,
 Σοφοὺς, νομικοὺς, Ἑλληνας ὠφρυωμένους, Δημηγοροῦντες, εὐστομοῦντες καίρια,
 Ἐπειθον, ἐξήλεγχον ἐν παρῤῥησίᾳ, 1184 Εἰ μὴ λόγου μετεῖχον, οὐδ' οὐ μὴ δίδως, Ἴσως
 ἂν εἴπῃς, ἐν ῥοῇ τοῦ Πνεύματος, Λέγων ἀληθῶς· ἀλλὰ τὸν τευθεν σκόπει. Σοὶ δ' οὐ
 μέτεστι Πνεύματος; καὶ μὴν φρονεῖς Τούτῳ μάλιστα. Πῶς φθονεῖς οὖν τοῦ λόγου
 Τοῖς τοῦτον ἐκζητοῦσιν; ἀλλ' ἦτοι μάτην Δίδως σὺ τοῦτο τῇ φύσει τοῦ Πνεύματος,
 Καὶ τοῖς δικαίοις· τῷ μὲν, ἐμπνεῖν τὸν λόγον, Τοῖς δ' ἐμπνέεσθαι, ἢ πεφίνασιν σοφοί.
 Οὕτως ἀφύκτως ἐνδέη τοῖς σοῖς λόγοις, ὧ ταῦτα λαλῶν σύγε προθύμως, καὶ μόνον,
 Ἄ μὴ λαλεῖσθαι κρεῖσσον, ἀλλ' ἔνδον μένειν. Ἄφωνον οἶδα πνεῦμα τῶν ἐναντίων·
 Καὶ τοῦτο σιγᾶν κρεῖσσον, ἢ λαλεῖν κακῶς. 1185 Τῶν μὲν λύοις τὴν γλῶσσαν, ὧ
 Θεοῦ Λόγε, Ὅσοι λαλοῦσιν ἔνδικα, τῶν δὲ καὶ βάρει, Ὅσοι φυσῶσιν ἀσπίδων
 συρίγματα, Πέμπουσί τ' ἰὸν ἔνδοθεν ἀδελφοκτόνον. Οὕτω μὲν οὖν σύ· τίς δ'
 ἀπαιδεύτου λόγος Ἄλλος γένοιτ' ἄν; ὡς δέ τ' ἀληθὲς ἔχει, Φρονεῖν τ' ἄμεινον,
 συντόμως ἐγὼ φράσω. Ἡσάν ποτ', ἦσαν εὐμαθεῖς, εἴπερ τινες, Οὐκ εὐμαθεῖς δὲ τὸν
 εὐπρεπῆ πάντως λόγον. Ἐχει γὰρ οὕτως· διττὸς ἡμῖν πᾶς λόγος, Λέξεις τε, καὶ νοῦς·
 αἱ μὲν, οἷον ἔκτοθεν Ἔσθημ', ὁ δ' ἔνδον σῶμα ἡμφιεσμένον. Καὶ τοῖς μὲν ἄμφω
 καλὰ, τοῖς δὲ θάτερον· Ἡ αἰσχρὸν αὐθις, ὡς μάθησις, ἢ φύσις. 1186 Ἡμῖν δὲ, τοῦ μὲν
 ἐκτὸς οὐ πολὺς λόγος, Ὅπως ποθ' ἔξει· τοῦ δ' ἔσω λίαν πολὺς. Ἐν νῷ γὰρ ἔστιν ἡμῖν
 ἢ σωτηρία, Πλὴν ἐκλαλουμένῳ τε, καὶ δηλουμένῳ. Πηγῆς τί κέρδος ἔστιν
 ἐμπεφραγμένης; Τί δ' ἠλιακῆς ἀκτίνος, ἢν κρύπτει νέφος; Τοιοῦτόν ἐστι νοῦς σοφὸς
 σιγώμενος, Οἷον ῥόδου τὸ κάλλος, ὃ κάλυξ σκέπει Οὐκ εὐπρεπῆς· τὸ τερπνὸν
 ἐκφαίνει δ', ὅταν Αὔραις ῥαγεῖσα τὸν τόκον θεατρίσῃ. Εἰ δ' ἦν αἰεὶ τὸ κάλλος
 ἐσκεπασμένον, Οὐδ' ἂν τις ἦρος ἦν χάρις τοῦ τιμίου. Οὐδὲν πλέον ζητοῦμεν, ὡς
 οὕτω λαλεῖν, Ὡς οἱ δοκοῦσιν εὐτελεῖς τὰ τοῦ λόγου. 1187 Εἰ δ' οὖν, παρίστη τὰς
 ἐκείνων ἐμφάσεις. Αὐγῆς ποθῶ τι καὶ μέρος τῆς σῆς λαβεῖν. Εἰ μὲν γὰρ οὐδὲν εἰσὶν οἱ
 γεγραμμένοι Λόγοι, τοσοῦτον πῶς ἐπαιζόμεν χρόνον Ἡ πῶς θαλάσσης ψάμμον
 ἠρίθμουν μάτην, Νύκτας συνάπτων ἡμέραις ἐν τοῖς πόνοις, Ὡς ἂν τις ἔλθοι εἰς γε
 ῥυτίδας λόγος; Εἰ δ' εἰσὶν, ὡσπερ εἰσὶν, εὐ γεγραμμένοι, Μὴ δῶς ἀράχνας τῶν
 δικαίων τοὺς πόνους Πέζευέ μοι τὴν λέξιν, ἀγροικοστόμει, Οὐδὲν διοίσου· οἶδα καὶ

βαίνειν κάτω. Λιτή τράπεζα πολλάκις μοι φιλέρα Τῆς ὀψοποιῶν χερσὶν ἐξησκημένης. Ἐσθῆς δ' ὁμοίως· ὡς δὲ κάλλος εὐπρεπές, 1188 Οὐχ ὁ γράφουσι χεῖρες, ἢ φύσις δ' ἔχει. Ὁ νοῦς ἀνείτω, καὶ τόδ' ἡμῖν ἀρκέσει. Οὐδὲν τὸ κομψόν, τοῖς θέλουσι δώσομεν. Μὴ μοι τὰ Σέξτου, μηδὲ Πύρρωνος πλέκε· Χρύσιππος ἔρρει, μακρὰν ὁ Σταγειρίτης. Μηδὲ Πλάτωνος στέργε τὴν εὐγλωττίαν. Ῥίψον τὸ κάλλος, ὧν τὰ δόγματ' ἀποστρέφῃ. Ἐμφιλοσόφει τῇ εὐτελείᾳ τοῦ λόγου· Ἡμῖν ἀρέσκεις, κἂν ἀπαιδευτῶς λαλῆς. Δίδαξον ἡμᾶς, ὡς θέλεις, δίδασκε δὲ, Τίς ἢ Τριάς μοι, πῶς ἐνίζεται Θεός, Καὶ τέμνετ' αὐθις, ἐν σέβας, φύσις μία, Μονὰς, Τριάς τε, ἀγγέλων δὲ τίς φύσις, Κόσμου τε δισοῦ, καὶ προνοίας ἐνδίκου, 1189 Κἂν πολλὰ μὴ δίκαια τοῖς πλείστοις δοκῆ· Ψυχῆς τε, σώματός τε τίς λόγος, νόμων Πρώτου τε, δευτέρου τε· σάρκωσις δὲ τίς Τοῦ καὶ νοητῶν πλείστον ἐξεστηκότος· Καὶ τῶν ἀνίσων μίξις εἰς δόξαν μίαν, Νέκρωσις εἰς ἔγερσιν, οὐρανὸς πάλιν, Ἀνάστασις δὲ, καὶ κρίσις τίνος λόγου, Ἦ τίς δικαίους, τίς δ' ἁμαρτωλοῖς βίος· Πῶς ῥεῖ τὰ πάντα, φάσκε μοι, ποῦ δ' ἴσταται Εἴ σοί τι τούτων ἐτρανώθη Πνεύματι, Τὸ σύμπαν, εἴτε καὶ μέσως, εἴτ' ἐνδεῶς, Ὅσον κεχώρηχ' ἢ κάθαρις σῆς φρενός. Μὴ με στερήσης· εἰ δὲ πάντη τυφλὸς εἶ 1190 Τί χειραγωγεῖς μὴ βλέπων; Ὡ τοῦ σκότους Τῷ μὴ βλέποντι χρωμένων διδασκάλω, Ὡς εἰς βόθρον πέσωσι ἀγνοίας ἅμα! Οὗτοι μὲν οὕτως· οἱ δὲ καὶ ἦσσαν κακόν· Ἀγνοια γὰρ κακόν μὲν, ἀλλ' ἦσσαν κακόν. Τί δ' ἂν τις εἴποι, καὶ κακῶν μεμνημένους; Εἰσὶν γὰρ, εἰσὶν ἀθλιώτεροί τινες, Δύστην', ἀπευκτὰ τοῦ βίου κυβεύματα, Τὴν πίστιν ἀμφιδέξιοι, καιρῶν νόμους, Οὐ τοὺς Θεοῦ σέβοντες, Εὐριποὶ λόγων Παλιρροοῦντες, ἢ κλάδων μετακλίσεις, Θῶπες γυναικῶν, τερπνὰ δηλητήρια, Μικροῖς λέοντες, τοῖς κρατοῦσι δ' αὐτὴς κύνες, 1191 Πάσης τραπέζης εὐφυεῖς ἰχνεύμονες, Θύρας κρατούντων ἐκτρίβοντες, οὐ σοφῶν, Τὸ πρὸς χάριν τιμώντες, οὐ τὸ συμφέρον, Ὡς ἂν κακοὺς ποιῶσι καὶ τοὺς πλησίον. Εἶπω τι τούτων καὶ σοφόν, κελεύσετε; Ὅς μὲν τις εὐγένειαν, ὅς δ' εὐγλωττίαν, Πλουτόν τις ἄλλος, ὅς δὲ κομπάζει γένος. Οἱ δ' οὐκ ἔχοντες, ἐξ ὅτου δόξουσί τι, Ποιοῦσιν αὐτοὺς γνωρίμους πονηρία. Σοφὸν δὲ καὶ τό· οὐ γὰρ εἰδότες λόγων, Γλῶσσαν ἔδησαν τῶν λαλιστέρων ὁμῶς. Εἰ δ' ἦν τις ὀφθαλμῶν καὶ χερῶν ἕρις, Καὶ ταῦτ' ἂν ἡμῶν ἐξεκόψατ', ὦ σοφοί! 1192 Ταῦτ' οὐ πρόδηλος ὕβρις; οὐ βλάβη σαφής; Τούτων ἀνέξεται τίς; ὦ μυστήριον! Ἦδη σχεδόν τι τῆς ὅλης οἰκουμένης, Οἶαν λαβόντες ἐκ Θεοῦ σωτηρίαν, Ὡς σφόδρα χρώμεθ' ἀναξίους τοῖς προστάταις! Βοήσομ' οὐ ψευδῆ μὲν, οὐχ ἠδιστα δέ. Σκηνή τις (οἴμοι!) παίζειτ' εὐπρεπεστέρα· Νῦν τὰ προσωπεῖα, τὰ πρόσωπα δ' ὕστερον. Αἰσχροὺς μὲν εἰπεῖν, ὡς ἔχει, φράσω δ' ὅμως. Ταχθέντες εἶναι τοῦ καλοῦ διδάσκαλοι, Κακῶν ἀπάντων ἐσμὲν ἐργαστήριον, Σιγῇ βοῶντες, κἂν δοκῶμεν μὴ λέγειν· «Πρόεδρος ἢ κακία· πονεῖτω μηδὲ εἷς· 1193 Κακοὶ γίνεσθε, τοῦτο συντομώτατον, Καὶ λῶον· ἢ δὲ πρᾶξις ἴσταται νόμος.» Μόλις γὰρ ἂν τις ἐκ βίας διδασκάλων Νεύσειεν εἰς τὸ κρεῖσσον· εἰ δ' ἔχοι τύπον Μοχθηρόν, ἦλω. Ροῦς κατὰ πρᾶξιν τρέχων. Τὸ δ' αἴτιον. Βολαῖς μὲν ἡλίου φασὶ Κρίνειν νεοτῶν ὄψιν ἀετὸν πανσόφως· Ἐξ ὧν νόθον μὲν, καὶ τὸ μὴ, γινώσκειται· Καὶ τὸν μὲν ἐξέρριψε, τοῦ δ' ἔστι πατήρ. Ἡμεῖς δὲ πάντας ῥαδίως καθίζομεν, Ἐὰν μόνον θέλωσι, λαοῦ προστάτας, Οὐδὲν σκοποῦντες τῶν νέων, ἢ τῶν πάλαι, Οὐ πρᾶξιν, οὐ λόγον τιν', οὐ συνουσίαν, Οὐδ' ὅσον ἦχον γνωρίσαι νομίσματος, Οὐδὲ χρόνου πύρωσιν ἐνδεδειγμένους, 1194 Ἄλλ' αὐτόθεν φανέντας ἀξίους θρόνων. Εἰ γὰρ τόδ' ἴσμεν, ὡς τὸν ἐξειλεγμένον Χεῖρω τίθησιν, ὡς τὰ πόλλ', ἐξουσία, Τίς ἂν προβάλοιτ' εὖ φρονῶν, ὃν ἀγνοεῖ; Καὶ εἰ τοσοῦτο τὴν ἐμὴν ἔργον μόνην Ψυχὴν κυβερνᾶν ἐν βίου τρικυμῖαις, Πῶς παντὶ δώσεις αὐχένας λαοῦ τόσου, Πλὴν εἰ καταδῦσαι τὸ σκάφος σπουδὴν ἔχεις; Πόθεν λίθοι μὲν δυσπόριστοι τῶν καλῶν, Καὶ γῆς ἀρώματ' οὐ τόπον παντὸς φέρειν, Ἴππος δ' ὁ μὲν κάκιστος ἐν μέσῳ πολὺς, Τὸν δ' εὐγενῆ τρέφουσιν οἴκοι πλουσίων· Ὁ δὲ πρόεδρος ῥαδίως

εύρίσκεται, Μηδὲν πονηθεὶς, πρόσφατος τὴν ἀξίαν; Ὡ τῆς ταχείας τῶν τρόπων μεταστροφῆς 1195 Πεσσῶν κυλίσματ' ἐν κύβοις τὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ κωμικὸν πρόσωπον, ἀθρόως τεθὲν τῶν εὐτελεστάτων τε καὶ μικρῶν ἐνὶ Πέφηνεν ἡμῖν οὗτος εὐσεβῆς νέος. Πολλή τις ὄντως ἢ χάρις τοῦ Πνεύματος, Εἶγ' ἐν προφήταις καὶ Σαοῦλ ὁ φίλτατος. Χθὲς ἦσθα μίμων καὶ θεάτρων ἐν μέσῳ (Τὰ δ' ἐκ θεάτρων ἄλλος ἐξεταζέτω), Νῦν αὐτὸς ἡμῖν ἢ ξένη θεωρία. Πρῶην φίλιππος, καὶ Θεῶ πέμπων κόνιν, Ὡς ἄλλος εὐχὰς, ἢ νοήματ' εὐσεβῆ. Τὸ δ' αἴτιον, πίπτων τις ἀρματηλάτης, Ἡ τις τὰ δεύτερ' ἵππος ἐν δρόμοις φέρων. Ἴππων δ' ἀήρ σοι κοῦφος ἀντετύπτετο, 1196 Ὡς ἐκ φρενῶν πεσόντι καὶ μεμνηότι Νῦν εὐσταλῆς τις καὶ βλέπων αἰδῶ μόνην, Πλήν εἰ λαθῶν που πρὸς τὸ ἀρχαῖον δράμοις, Ὡς λοξὸς, οἶμαι, πτόρθος ἐκφυγῶν βίαν Χειρὸς κατευθύνουσας εἰς ταυτὸν τρέχει. Χθὲς ῥητορεύων τὰς δίκας ἀπημπόλεις, Στρέφων ἄνω τε καὶ κάτω τὰ τῶν νόμων, Ἐξ ὧν ἀπώλλυς, οὐς ἔσωζεν ἢ δίκη, Στάθμη δικαίᾳ χρώμενος τῷ πλείονι. Νῦν μοι δικαστῆς, καὶ Δανιήλ τις ἀθρόως. Χθὲς μοι δικάζων σὺν ξίφει γυμνουμένῳ, Τὸ βῆμ' ἐποίεις ἔννομον ληστήριον, Κλέπτων, τυραννῶν, καὶ πρὸ πάντων τοὺς νόμους. Ὡς ἡμέρος μοι σήμερον! Οὐδ' ἐσθῆτά τις 1197 Οὕτως ἀμείβει ῥαδίως, ὡς σὺ τρόπον. Χθὲς ἐν χορευταῖς ἐστρέφου θηλυδρίαίς, Γάμων δὲ κήρυξ ἦσθα Λυδαῖς ἐν μέσαις, Ὡδὰς λυγίζων, καὶ πότοις γαυρούμενος. Νῦν σωφρονιστῆς παρθένων καὶ συζύγων. Ὡς σου τὸ καλὸν ὑποπτον ἐκ τοῦ πρὶν τρόπου! Σίμων Μάγος χθὲς, σήμερον Πέτρος Σίμων. Φεῦ τοῦ τάχους! φεῦ, ἀντ' ἀλώπεκος λέων! Σὺ δ' εἶπέ μοι, βέλτιστε, καὶ πράκτωρ φόρων, Ἡ καὶ στρατοῦ τιν' ἐκλελοιπῶς ἀξίαν, Πόθεν πένης ὦν, εἶθ' ὑπερβαλὼν Κύρον τὸν Μῆδον, ἢ τὸν Κροῖσον, ἢ Μίδακ πόροις, Πλήρη τὸν οἶκον δακρύων κεκτημένος, Μετῆλθες εἰς τὸ βῆμα, καὶ κρατεῖς θρόνου, 1198 Ἐπειτα πάντα συλλαβῶν ἔχεις βία, Τέλος, τυραννῶν καὶ Θεοῦ μυστήρια Οἷς οὐδὲ θαρρῆν προσβλέπειν ἐχρῆν ἴσως τοὺς μὴ λίαν πόρρωθεν ἠὺτρεπισμένους; Τὸ λουτρὸν, ἢ κάθαρσις ἐξήμειψέ σε; Μεῖνον· φανήτω· καὶ τί σοι φθονήσομεν; Ἐμὸν τὸ κέρδος· τῷ χρόνῳ τι δὸς μόνον. Αἰτῶ σε μικρὰν τοῦ πόθου προθεσίαν. Εἰ δὲ καθαρθεὶς σήμερον δώρω Θεοῦ, Βρύεις τὸν αὐτὸν βόρβορον ἐκ ῥαθυμίας, Πηγῆς μενούσης, ἢ βρύει τὰ πρὶν κακὰ (Ἡ γὰρ πλύσις κάθαρσις οὐ πάντως τρόπου, τῶν δ' ἐκφυέντων ἐκ τρόπου βλαστημάτων), Σαφῶς τόδ' ἴσθι, πένθιμος ἢ σωτηρία. 1199 Ὅσω τὸ πρὶν μὲν δεξιαὶ γοῦν ἐλπίδες. Νῦν δ' οὐδὲ τοῦτο. Ἐν χάρισμ' ἐνὸς Θεοῦ. Ἔστω δὲ μὴ κακός τις· ἀρκέσει τόδε; Καὶ κηρὸν οὖν στέργομεν, ὃς τύπους πάλαι τοὺς πρὶν λεανθεὶς, τοὺς καλοὺς μετεγγραφῆ. Γενοῦ Ζαχαῖος· τοῖς μὲν ἡδίκημένοις Μὴ πλείον, αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, εἰ δοκεῖ, Μόνον κατάθες· οὐ γὰρ φέρεις τὸ τοῦ νόμου. Τοῖς δ' αὖ πένησιν εἰσένεγχε', ὅσον θέλεις, Καὶ τότε Χριστὸν ἐστιάσεις ἀξίως. Εἰ δ' ἔνδον ὄντων τῶν σκύλων, ἦν μικρὰ δοὺς Πένησιν, οἷοι τυγχάνειν ἐλεύθερος, Τὸ θεῖον ἡμῖν πέπρατ', εἰ θέμις λέγειν. Πῶς γὰρ δίκαιον, τὴν βλάβην μὲν τὴν ἐμὴν 1200 Ἄλυτον εἶναι, σοὶ δὲ τὸ χάρισμ' ἔχειν, Τὸ μὴ δίκας δοῦναι σε τῶν τολμημάτων; Ἐχεις χάρισμα; τῶν δ' ἀλλοτρίων γενοῦ Πόρρωθεν· οὕτως ἢ κάθαρσις παντελής. Εἰ δ', ἡνίκ' ἦσθα τοῦ χαρίσματος μέσος, Εἶχες τὰ μὴ σὰ, μηδὲ πάντ' ἐξεπλύνου, Ὅκνω τὸ ἐξῆς, παντὶ δ' οἶομαι σαφές. Ζήτει χάρισμα· νῦν γὰρ οἶδ' ὀφειλέτην, Κἂν ὁ θρόνος σε λίαν ὑψηλὸν φέρῃ. Ὡν ἡδικήκαμεν γὰρ, οὐχ ὧν πταίομεν, Τὸ λουτρὸν ἐξάλειψις. Ὡστε παντελῶς Σαυτὸν καθαίροις, ἀλλὰ νυνὶ μὴ γελῶ, Ἄλλους καθαίρων αὐτὸς ἐσπλωμένος. Εἰ μὴ μόνῳ σοὶ τοῦτο ἐκ Θεοῦ γέρας, 1201 Ὡς ἂ γράφει χεῖρ βασιλέως πρὸς χάριν, Τὸ καὶ προσεπαινεῖσθαί σε τῆς τυραννίδος. Εἰ δ' οὐδὲ τὸ λουτρὸν ἐκκαθαίρει παντελῶς τοὺς, ὥσπερ εἶπον, τὴν χάριν δεδεγμένους (Θεὸν γὰρ οὐποτ' οὐδὲ εἰς σοφίζεται, τὸν συνδέοντα καὶ σοφοὺς σοφωτέροις), Τίς ἂν καθήραι τῶν μετὰ κρίσιν κακῶν τοὺς αὐθις ἐγχερωσθέντας ἰλύος βάθει, Καὶ τῆς ἄνωθεν εἰκόνας τὴν ἀξίαν Καθυβρίσαντας ἐρπετῶν ἢ θηρίων

Μορφαῖς, ἀφ' ὧν ποιούμεθα ζηλουμένων; Πλάστης γὰρ ἄλλος ὁ τρόπος καθίσταται, ὄν ἔργον ἐκρίψαι τε καὶ πόρρω βαλεῖν. Οὐδὲν γὰρ ἔστι δεύτερον καθάρσιον. 1202 Ἐπαξ γεγέννημ', εἶτ' ἀνεπλάσθην Θεῶ· Τυχόν τιν' ἄλλην ὕστερον πλασθήσομαι Πλάσιν, καθαρθεὶς τῷ φιλοτρόπῳ πυρί. Νῦν δ' οὐδὲν οἶδα φάρμακον, πλὴν δακρύων, Ἐξ ὧν συνούλωσις μὲν ἔρχεται μόγις, Οὐλαὶ δ' ὅμως μένουσιν, ὡς ἐμὸς λόγος, Τῶν πρὶν κακίστων τραυμάτων κατήγοροι. Εἰ δ' ἔστιν, ὅστις καὶ πλέον θαρβρεῖ Θεῶ, Ἐμὸν τὸ κέρδος· πειθέτω μόνον λέγων. Εἶποι τάχ' ἂν τις, ὡς ἐπισκόπων χέρες, Τό τ' ἐν μέσῳ κήρυγμα, λουτροῦ τις χάρις, Ἄς τ' ἐκβοῶμεν, ὡς ἀνάξιοι, μέσας Φωνάς, διδόντες τὴν κάθαρσιν τῇ κλίσει, Καὶ τῷ τυραννήσαντι δῆθεν Πνεύματι, 1203 Κρίσει δικαίων καὶ σοφῶν ἐπισκόπων· Οὐς θάττον οἶμαι τοῦ μύσουσιν τι λαμβάνειν, Ἡ τῆς ἑαυτῶν λαμπρότητος προσνέμειν. Ῥᾶον κακοῦ γὰρ ἢ καλοῦ μετουσία· Γνώση δ' ἐκεῖθεν, ὡς ἀληθεύει λόγος. Κρέας γὰρ εἰ ψαύσειεν ἡγιασμένον Ποτοῦ, Μιχαίας φησὶν, ἢ βρωτοῦ τινος, Οὐκ ἂν ποθ' ἀγνίσειεν, οὐ ψαῦσαν τύχοι· Ἐκ τῶν δ' ἀνάγκων ἀγνὰ κοινωθήσεται. Ταῦτ' οὖν ὁ θεῖος Παῦλος εὐ πεπεισμένος, Ἐν οἷς τυποῖ Τιμόθεον ἐξ Ἐπιστολῆς, Νόμον τίθησι, μὴ προχειρῶς τὰς χέρας Ἄγειν ἐπ' ἄλλον, μηδὲ κοινοῦσθαι τρόπον· Ἀρκεῖν γὰρ ἡμῖν φόρτον οἰκείων κακῶν. 1204 Ἔστω δὲ λουτρόν, εἰ δοκεῖ, καὶ τοῦτό σοι. Τίς ἐγγυᾶται τὸν τρόπον, χρόνου δίχα, Δεικνύντος, ὡς ἔσμηξε καὶ βάθος χάρις, Ἄλλ' οὐκ ἐπιπολῆς, ὡς βαφή τις ἐκ πόας Ἡ λαμπρότης, ἧς καὶ τὸ καλὸν ἐκπλυτον; Ἔστω δὲ καὶ τοῦθ' ἢ κάθαρσις παντελής· Ὁ βαθμὸς ἡμειψέν σε· ἄγγελον βλέπω. Τοῦτ' οὖν ὁ πιστὸς, καὶ σέβων ἐμοὺς νόμους, Δώσει προθύμως, ἐνδιδοὺς τῷ δόγματι. Ὁ δ' ἐκτὸς οὐδέν' οἶδε, πλὴν εὐδοξίας, Ὅρον τίθεσθαι τοῦ καλοῦ τῆς πίστεως· Ὅς τῶν μὲν αὐτοῦ μηδὲ ἐν λογίζεται, Τῶν σῶν δὲ πικρὸς ἴσταται κατήγορος· Πῶς τοῦτον, εἶπε, πείσομεν δόξαν λαβεῖν 1205 Ἄλλην, παρ' ἣν δεδώκαμεν τῷ πρὶν βίω; Πῶς γλώσσαν ἐμφράξομεν, ἢ τίσιν λόγοις; Περιφρονεῖν γὰρ οὐδὲ τοῦτ' ἐμῶν νόμων, Οἱ πάντοθεν ξέουσι, ὡς ἀγαλμά τι, Τὸν προστάτην, ὡς μὴ τι τοῦ λαοῦ βλαβῆ. Καὶ τοῦτ' ἀφήσω, τὴν χάριν δόξῃ κρατεῖν. Πάντες τεθήπασί σ', οὐδ' ὁ μῶμος ἄπτεται. Εὐθὺς μετ' Ἡλίαν σὺ τῷ σεμνῷ λόγῳ. Πῶς ὧν ἄπειρος κάμαθης ἄνω κάθη Τῶν ἐκπονουμένων τε καὶ ποθουμένων Πολλοῖς; τέθηπά γ', εἶγε σοι ποθουμένων. Τὸ γὰρ φρόνημα οὐδὲ μὲν μαθεῖν ἔα, Πείθον τὰ μὴ προσόντα ῥαδίως ἔχειν. 1206 Ἄλλ' οὐχὶ τοῦτο· ἄλλ' ἐκεῖνο πῶς φύγῃς, Ὅμοῦ μαθητῆς καὶ διδάσκαλος δοκεῖν, Θήγοντα θήγων, ὡς ὀδόντες τῶν σῶν, Δέον διδάσκειν ἐκμαθόντα τοὺς νόμους· Τίς ἢ τοσαύτη σύγχυσις τοῦ πράγματος; Πόθεν τὸ δόγμα· εὐωνον οὕτω γίνεταί; Πύκτης μὲν οὐδεὶς, ὅστις οὐ τὸ πρὶν χέρα Προῦβάλλετ', οὐδ' ἐσκέψατ' εὐκαιρον στάσιν. Οὐδὲ σταδιεὺς μὴ τῷ πόδε προγυμνάσας. Αὐλοὺς δὲ τίς ποτ' εὐφρονῶν αὐθήμερον Τέτμηκεν, ἐξήσκησεν, ἡγωνίσασατο; Γραφεὺς δὲ τίς ποτ' ἄκρος ἠκούσθη ποτὲ, Μὴ πολλὰ μίξας χρωμάτων μορφώματα; 1207 Ἐρρήτορευσεν δ', ἢ νόσους τίς ἤλασε, Πρὸ πλειόνων λόγων τε καὶ νοσημάτων; Μικροῦ γ' ἂν ἦσαν αἱ τέχνηαι τιμήματος, Εἰ τῷ θέλειν ὑπῆρχε τὸ κτᾶσθαι μόνον. Τὸν δὲ πρόεδρον δεῖ κελευσθῆναι μόνον εἶναι καλόν τε κάγαθόν παραυτίκα. Καὶ τοῦτ' ἐκεῖνο· «Πρᾶξις ἔστιν ἢ φάσις.» Χριστὸς κελεύει, καὶ κτίσις παρίσταται. Καὶ τοῦτο σιγῶ. Πῶς δὲ σὺ βλέπων κάτω Τοῦτον μένοντα τοῦ Θεοῦ παραστάτην, Ὑψαυχενεῖς τε καὶ θρόνων στέργεις κράτος, Ἄλλ' οὐχὶ φρίσσεις, οὐδ' ἐπιτρέμεις θρόνοις, Μὴ βοῦς ἐλαύνῃς κρείσσονας βοηλάτου; Σκόπει γὰρ οὕτως, εἰ σχολή σοι καὶ βλέπειν. 1208 Οὗτος χαμεύνης, καὶ κόνει βεβρωμένος, Καὶ σάρκας ἐξέτηξεν ἀγρυπνίαις, Ψαλμῳδίαις τε καὶ στάσει νυχθημέρῳ, Καὶ νοῦ πρὸς ὕψος ἐκ πάχους ἐκδημίαις. Τί γὰρ τάφοις δεῖν εἰσφέρειν τε χοῦν ὄλον, Σκώληξί τ' εἶναι δαψιλεστέραν τροφήν, Γεννῶντα, καὶ τρέφοντα τοὺς γεννωμένους; Καὶ δακρύων ἔσμηξε πηγαῖς τοὺς σπίλους, Εἶ πού τιν' εἶχε καὶ βραχὺν ῥαντίσμασιν, Οἷς βάλλεθ' ὅστις καὶ σοφὸς πηλῶ βίω· Τύποις τε

σαρκῶν ἐσφράγισται τιμίους Ἑσκληκότων εὐχῆ τε καὶ πολλοῖς πόνοις, Οἷς ἡ παλαιὰ γεῦσις ἐτρύχασέ με εἰς γῆν στραφέντα τὴν ταπεινὴν μητέρα, 1209 Ῥίγει τε, πείνη, καὶ στενοῖς ῥακώμασι Ποθῶν λαβεῖν ἔνδυμα τὴν ἀφθαρσίαν, Καὶ γαστρὸς ὕβριν ἐνδεεῖ καθύβρισε Τροφῆ, τὸ θνήσκειν μνώμενος καθ' ἡμέραν. Τροφήν γὰρ οἶδεν ἀγγέλων ἀπλὴν Θεόν. Οὗτος πένης νῦν, ἡ δ' ὅτε ζάπλουτος ἦν· Ἄλλ' ἐκβολὴν ἔστερξε, καὶ κοῦφος πλέει, Ῥίψας πένησιν, οὐ βυθῶ, τὸ φορτίον. Οὗτος φυγῶν πόλεις τε καὶ δήμου κρότους, Καὶ τὴν ζάλην, ἡ πάντα τὰν μέσῳ στρέφει, Τοῦ νοῦ τὸ κάλλος τῷ Θεῷ συνήρμοσε, Μόνος τὰ θεῖα καὶ μόνῳ κοινούμενος. Οὗτος τὸ καλὸν σῶμα (πῶς γὰρ οὐ καλὸν 1210 Τὸ τῶν ἀρίστων) μαργάροις συνέκλεισε, Δεσμοῖς σιδηροῖς, λαθρίῳ κοσμήματι, Σφίγγας ἑαυτὸν οὐδὲν ἡδίκηκότα, Ὡς μήποθ' ὑβρίσειεν ὦν ἐλεύθερος, Καὶ συνδέων αἴσθησιν αὐτῷ τὴν πλάνην. Τούτῳ τὸ Πνεῦμ' ἔδειξε γράμματος βάθη, Λῦσαν τὰ πολλῶν ἐσφραγισμένα φρεσί. Τοιαῦτα κάλλη καὶ σύ μοι φράζειν τὰ σά· Οἶκος, γυνὴ σφριγῶσα, τεκνίων ὁδός, Κτῆσις, κελυσταί, πράκτορες, βοαί, δίκαι, Ἄπαντα μεστὰ φροντίδων καὶ πραγμάτων. Τράπεζα φλεγμαίνουσα τῶν ἀοιδίμων Ταῖς ὀψοποιῶν καὶ κερασμαίων πλοκαῖς, 1211 Γῆς καὶ θαλάσσης καρποφορούντων ἐντέροις (Ἐξ ὧν ὁ νοῦς βαπτίζεται, οὐδ' ἔχει πλάτος), Μύροις, γέλωσι, ψαλμάτων συνουλίαις, Οἷς κυμβάλων δεῖ καὶ ποδὸς ψοφημάτων. Ἄλλοι δὲ λύσσης ἔμπλεοι τῆς συμφύτου, Νοσοῦντες, οἰδαίνοντες, ἐστιλβωμένοι Γυναιξίν, ἄρτι νυμφίοι, τὸ μέτριον, Οὕτω λύσαντες παστάδας γαμηλίους, Ἡ καὶ πόθοις συζῶντες ἀζύγοις ἔτι, Πρὶν καὶ παρειᾶν, ἀνδρικῶ κοσμήματι, Θριξίν καλύψαι, παντελῶς ἀρτίχνοοι, Νέοι τὸ σῶμα, τὸν τρόπον νεώτεροι, Ἡ καὶ παλαιῶν ἡμερῶν, πλήρεις κακῶν· Ἐπειτ' ἀσάρκων εἰσὶ τέκνων προστάται, Ἄ πνεῦμα τίκτει σαρκὸς ἐξενωμένον. 1212 Τιμᾶν πάθη μαθόντες, οἷς πεπόνθασι, Συνήγοροι σφῶν ἐν κακοῖς ἀλλοτριῖσι. Διδόντες, ὡσπερ λαμβάνουσ', ἐξουσίαν. Οὗτοι μὲν οὕτως· καὶ τάχ' ἂν καὶ βελτίους Αὐτῶν γενόμενοι, κωλύονται τοῖς θρόνοις. Τὸ γὰρ κρατεῖν τὸν ἄφρονα ποιεῖ χεῖρονα. Ὁ δ' ἐγκρατὴς ἔστηκεν ἡτιμωμένος, Κάτω νενευκῶς, πρὸς Θεὸν μόνον βλέπων, Στέργων μαθητοῦ χώραν, οὐ μὴδ' ἄξιος Ἴσως μαθητῆς, οὗτος ὁ νῦν διδάσκαλος. Εἶπερ τὸ κρατεῖν οὐ τόπῳ γνωρίζεται. Τοιαῦτ' ἐν ἡμῖν ἰσχύειν τὸν βάσκανον! Οὕτω σοφίζετ' εὐστόχοις πονηρίαις, Ὅταν δῆμόν τιν', ἡ πόλιν πληξαι θέλῃ. Πρὸς οἷς ἐκάστου πειράται, καὶ σύντομον 1213 Νόμον δίδωσι πονηρίας τὸν προστάτην· Ἐπειτα χαλκὸς χρυσὸν ἡμφιεσμένος, Ἡ καὶ χαμαιλέοντος ἔκστασις χροῶς, Πῶγων, κατηφὲς ἦθος, ἀχένος κλάσις, Φωνὴ βραχεῖα, πιστὸς ἐσκευασμένος, Νωθρὸν βᾶδισμα, πάντα, πλὴν φρενός, σοφός, Τὸ πρῶτον ἐν πρώτοις τε τῶν νυνὶ καλῶν, Ἐφοῦδ τὸ σεπτὸν, ἡ Σαμουὴλ διπλοῖς, Σκίμπους ταπεινός, οὐδ' ὄλως δεσμούμενος, Τὰ πρὸς κάρηνον παρθένων κοσμήματι Λίνῳ περισφίγγων τε καὶ σακκούμενος, Τὰ πρόσθεν εὐχῆς σύμβολα προκείμενα. 1214 Πῶς μὴ τι ῥήξω ῥῆμα τῶν ἐμοὶ ξένων; Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ τι καὶ θυμοῦ φέρειν Κύβευμ'. Ἐπίσχες, ἡ τρυφὴν, ἡ τὰς τρίχας. Τί καὶ τὰ μὴ σά, καὶ τὰ σά ζητεῖς ἔχειν; Χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὀρίσματα. Χωρὶς τὰ Μεβρᾶς καὶ Σιλῶαμ ῥεύματα. Τὰ μὲν γὰρ οὐδὲ γευστά· τῶν δὲ καὶ νόσοι Ἑττωντο πρῶτον ἀγγέλω κινουμένων. Διπλοῦν φυτεῖς ἀμπελῶνα, δισσὰ δὲ Σπεῖρεις· τὸ δ' ἔνδυμ' ἐκ δυοῖν ὑφασμένον· Τὰ δ' οὐχ ὁμοζυγοῦντα συζυγῆ τιθεῖς. Ἀπηγόρευτο δ', εἶπερ οἶσθα, τῷ νόμῳ 1215 Τὸ πλεκτὸν, ἐκκλίναντι τὸν δισσὸν τρόπον Ἄλλος γυναικῶν κόσμος, ἄλλος ἀρρένων. Ἄλλο κολοιῶν ὕψος, ἄλλο δ' αἰετῶν· Αἰσχρὸν μεγάλων μίμησις ἐν μικροῖς λίαν· Μικροπρεπὲς γάρ. Οἱ Φαραῶ φαρμακοὶ Σαφῶς σε πειθέτωσαν ἱστορούμενοι. Ἄλλ' εἴ τις εἶναι τῶν σοφῶν ἐσπούδακας, Μὴ μοι μόνην τὴν ῥάβδον εἰς ὄφιν τρέπειν· Ζητῶ τὰ πάντα, κ' εἶναι τὸν μέγαν Ἀαρών· Εἰ δ' ἐντέταξαι σὺν μάγοις Αἰγυπτίων, Εἰ καλὸν, ἐξάσκησον εὐθέως ὄλον· Οὐδεὶς φθόνος σοι τῆς καλῆς μιμήσεως· Εἰ φαῦλον, ἐκτὸς

στηθι· φείσαι τῶν ἐμῶν· Ἐμὸν γὰρ ἴσθι, κὰν ὑποκρίνη σοφῶς. 1216 Ἀποστερεῖς με καὶ σὺ τὴν μίαν ἀμνάδα. Μοιχεύεται τὸ σχῆμα. Τίς Νάθαν φράσει; Ῥήξω τὸ φαιὸν προσδραμῶν χιτώνιον, Εἷ που λαβοίμην· καὶ γὰρ ἐν τούτοις ποτὲ Τρυφᾶτε, ὡσπερ βρωμάτων ἐν χείροσιν, Ὅταν πάθητε πλησμονὴν ἐν τιμίσις. Ῥήξόν τι καὶ σὺ τῶν ἐμῶν, ἄν του λάβῃ τῶν μαλθακωτέρων τε καὶ νόθων ἐμοί. Τούτων τί ἄν γένοιτο ἐνδικώτερον; Ἔστω Λάβαν τὰ λευκά· τὰπίσημα δὲ τοῦ πολλὰ μοχθήσαντός ἐστι ποιμένος, Νυξὶν παγέντος, ἠλίω κεκαυμένου. Αἰσchrῶν μὲν οὖν αἰσχιστον ἢ τρόπου πλάσις. Ὅμως φύλασσε, καὶ μ' ἐπαινέτην ἔχεις. 1217 Νῦν δ' οἶόν ἐστι τοῦτο, καὶ τῷ προσφερές; Ἄρ' ἐστι καὶ παιζαί τι τερπνῶ πλάσματι Σπουδῆς μεταξύ· καὶ γέλως ἐν δακρύοις, Γαλῆν καθίζει μῦθος εἴσω παστάδος· Νύμφη γὰρ εἶκε, νυμφικῶς ἐσταλμένη· Ἐδνα, κρότοι, γέλωτες, ἦν λαμπρὸς γάμος. Ἡ δ' ὡς ἴδεν μὺν διατρέχοντ' ἐν τῷ μέσῳ, Νύμφη μὲν ἦν, γαλῆ δὲ τῷ φανέντι γὰρ Ἐπιδραμοῦσα δεῖπνον εἶχεν, οὐ γάμον. Τοιοῦτός ἐστι πᾶς νόθος διδάσκαλος. Τὸ γὰρ πεφυκὸς οὐ ταχέως μεθίσταται. Ἄλλ' εὐστροφὸς τις οὔτος ἐν τοῖς πράγμασιν, Ὅν οὐκ ἐπαινεῖς, ἐντελής τε προστάτης 1218 Τρίβων παλαιῶν καὶ νέων κινήματων· Ὁ δ' εὐσεβῆς μὲν, χρήσιμος δ' αὐτῷ μόνῳ. Τίς ταῦτά φησιν; ὡς λίαν κακότροπος! Οὐδεὶς γὰρ ἐστίν, ὅστις αὐτῷ ζῆ μόνῳ, Οὔτ' οὖν καλῶν τις, οὔτε μὴν τῶν χειρόνων. Ἄλλ' ὡσπερ οὔτος, οὐ τύχοι σπάσας, ἄῆρ Εὐωδίας μετέσχευ, ἢ δυσωδίας, Οὔτω τάχιστα τοῖς πέλας ποιούμεθα, Καλοῖς μὲν ἦττον, τοῖς κακοῖς δὲ καὶ λίαν. Μᾶλλον γὰρ εὐμίμητον ἢ πονηρία. Εἰ δ' οὔτος ἡμῖν καὶ πρόεδρος ὢν τύχοι, Εἰ μὲν κάκιστος καὶ πονηρίας πλέως, Τοῦτ' ἔσθ' ὁ καὶ νῦν, ῥάμνον ἄρχειν τῶν ξύλων· 1219 Εἰ δὲ κράτιστος, αὐθις ἐν στύλῳ πυρὸς Ἡγουμένῳ πορεύετ' Ἰσραὴλ μέγας Πρὸς ἣν ἅπαντες σπεύδομεν γῆν ἐλπίδος, Κὰν μὴ κυκλῶν τις, μηδ' ἀγοραῖος ὢν τύχοι, Πρωτεὺς σοφιστῆς εἰς κλοπὰς μορφωμάτων, Ἡ καὶ Μελάμπους, ἢ τις ἄλλος ἄστατος, Πᾶσιν τὰ πάντα ῥαδίως τυπούμενος, Πρὸς τὴν ἀπάντων ἀθρόαν καταστροφὴν. Πῶς οὖν ἄχρηστον, εἶπέ μοι, τοῦτον καλεῖς, Πρὸς ὃν βλέποντες βελτίους γενοίμεθ' ἄν; Ἡ πῶς ἄριστον προστάτην καὶ δεξιὸν, Πρὸς ὃν βλέπων σὺ, τοὺς ἐμοὺς διαπτύεις; Τό τοι περιττὸν καὶ πρόσαντες τοῖς σοφοῖς· 1220 Τὸ δ' εὐγενὲς μάλιστα πιθανώτατον. Ἐκεῖνος εἶης, ὡς σου φρήν, οὔτος δ' ἐγώ. Ἡ καὶ γραφέων ἄριστος οὔτός σοι δοκεῖ, Οὐχ ὃς γράφει κινούμεν' ἀπλοῖς χρώμασι, Ζεῦξίς τις, ἢ Πολύκλειτος, ἢ τις Εὐφράνωρ, Ἄλλ' ὃς μὲν ἀνθηραῖς τε καὶ παντασκίσις Βαφαῖς ἄμορφα σώματ' ἐξεργάζεται, Ὡν Καλλιμάχος, καὶ Κάλαϊς ἦσθην, ὡς δοκῶ, Μόγις γράφοντες εἰκόνας τῶν εἰκόνων; Τοιοῦτός ἐστι πᾶς ἀνὴρ πολύτροπος. Ταῦτ' οὖν ὀρῶν ἔκαμνες εὐρεῖν ποιμένα. Ὡς μικρὸν ἐσπούδακας! ἐγκαλύπτομαι. Ὡσπερ λογιστὴν ἐσκόπεις τὸν προστάτην. 1221 Κόπρων μέλει σοι, μειζόνων δ' ἐμοὶ λόγος. Ἐν ἔστω τοῦδ' ἔργον ἱερέως, καὶ μόνον, Ψυχὰς καθαίρειν ἐν βίῳ τε καὶ λόγῳ, Ἄνω φέροντα ἐνθέοις κινήμασι, Γαληνὸν, ὑψίνουν τε, τὰς θείας μόνας Ἀκηλιδῶτους ἐμφάσεις τυπούμενον, Ὡσπερ κάτοπτρον ἔνδοθεν μορφούμενον· Ἀγνάς τε πέμπειν προσφορὰς ὑπὲρ τέκνων, Ἔως ἂν αὐτοὺς προσφορὰν καταρτίσῃ. Τὰ δ' ἄλλ' ἀφείσθω τοῖς τάδ' ἐντελεστέροις. Οὔτως ἂν ἡμῖν ἀσφαλῶς ἔχοι βίος. Ἐπεὶ δὲ σοι μέγιστον ἢ παρρησία, Ἔστω μὲν οὐδ' ἔμοιγε φαίνεται βραχὺ, 1222 Εἰ σὺν λόγῳ τε χρώμεθα, καὶ μετρίως. Ὅμως ἄκουσον, ὡς ἔχει· τοῦ γὰρ σοφοῦ Πλέον τὸ σιγᾶν, ἢ τὸ σὸν περιτρέχειν. Καὶ σοῦ μὲν ἔστι καὶ τὸ θάρσος, ὡς θράσος· Τοῦ δ' εὐγένεια καὶ τὸ συντελεῖν λόγον. Εἷ που δὲ καιρὸς ἐμπέσοι παρρησίας, Ὅψεις μαχητὴν τὸν πρᾶον, καὶ πηλίκος Ἔσθι κατορθῶν, τηνικαῦτα γνωρίσεις. Γνώση, τί κέρκωψ, καὶ τί βρυχᾶται λέων, Ὅταν τὸ μὲν σὸν ἐκπτύητ' ἀνθρώπινον, Κάμπτοντος εἰς γῆν τοῦ κακοῦ συνειδότος, Ὁ δ' ὢν ἄληπτος λαμβάνηται ῥαδίως. Τρόπου γὰρ οὐδὲν ἐστι πιθανώτερον. 1223 Οὔτως ἔλαττον κἀνθάδ' ὁ τρίβων ἔχει· Ὅμως δὲ λαμπρὸς ἐν μέσοις καθέζεται, Ἀλλοτρίαν τράπεζαν ἐκκαρπούμενος, Περιφρονῶν ἅπαντας, ὡς

ἀμβλώματα, Τοσοῦτον, ὅσον αὐτὸς περιφρονητέος, Ἐν τοῦτ' ἔχων φρύαγμα λαμπρὰν τὴν πόλιν, Ἐφ' ᾧ σε δεῖ καὶ μᾶλλον ὄλλυσθαι κακῶς. Πλείους γὰρ οὕτω δημιουργεῖς τοὺς κακοὺς. Κάνθων δὲ τίς ποτ' ἀστικῶν ἄλλου πλέον Κάνθωνος ἐζήτησεν ἀγροίκου φέρειν; Ἄλλ' ἔστιν, ὡσπερ ἔστι, κἂν οἰκῆ πόλιν. Τί ταῦτα; πῶς μὴ ταῦτα συμπράττη κακοῖς; Πῶς δ' εὐδρομοῦσι μὴ σαφῆς ὄλισθος ἦν; Πάσχουσι γὰρ τι καὶ σοφοὶ τῶν οὐ σοφῶν, 1224 Ὅταν κακοῖς μὲν εὐροῇ τὰ πράγματα, Λυπρὸν δ' ἔχωσιν οἱ κατορθοῦντες βίον. Ἦ τοῦτ' ἄριστον, ὡσπερ ἐν ζάλη τινὶ Πάντα στρεφούση, μικρὸν ἐκκλίναντά τι, Πάντων ἄνω τε καὶ κάτω δονουμένων, Ἐν ἀσφαλείᾳ τὰς βραχείας ἡμέρας θέσθαι, τὸ γῆρας δ' ἐν καλῶ στήσαι τέλει. Θρόνους μὲν οὖν ἔχοιτε, καὶ τυραννίδας, Ὑμεῖς, ἐπεὶ καὶ πρῶτα ταῦθ' ὑμῖν δοκεῖ· Χαίροιτε, ὑβρίζοιτε, πατριαρχίας Κληροῦσθε, Κόσμος ὑμῖν εἰκέτω μέγας· Τόπους ἀμείβοιτ' ἐκ τόπων· τοὺς μὲν κάτω Βάλλοιτε, τοὺς δ' ὑψοῦτε· ταῦθ' ὑμῖν φίλα. Χωρεῖτ'· ἐγὼ δὲ συστραφήσομαι Θεῶ, 1225 Ὡ ζῶ, πνέω τε καὶ πρὸς ὃν βλέπω μόνον, Ὡ πρὶν γενέσθαι μ' ἢ τεκοῦσ' ὑπέσχετο, Ὡ κίνδυνοὶ τε συνῆψαν, καὶ νυκτῶν χάρις. Τούτῳ τε θύσω νοῦ καθαρὰ κινήματα, Ὡς γοῦν ἐφικτὸν, προσλαλῶν μόνῳ μόνος. Ταῦτα πρὸς ὑμᾶς τοὺς κακοὺς ὑπὲρ καλῶν, Οἷς εἴ τις ἄχθεθ', εὗρεν, ὃν ζητεῖ, λόγος. Τὰ δ' ἄλλα ἐκεῖθεν, ὦ φίλοι, λελέξεται· Πλὴν ἐξιτήριόν τιν', εἰ δοκεῖ, λόγον, Βραχὺν μὲν, ἀλλὰ χρήσιμον, δέξασθέ μου, Ὡς οἱ πατρώας λαμβάνοντες ἐν τέλει Φωνὰς, ἐπισκήψεις τε μνήμης ἀξίας· Μεθ' ἃς λόγος τις οὐκέτ' ἐξακούεται, 1226 Ὡ καὶ πλέον μένουσιν ἐν βάθει φρενός. Ἄλλον τιν' εἰ λάβοιτε Γρηγόριον, φίλοι, Φεῖδοισθε μᾶλλον· εἰ δὲ μὴ, τὸ δεύτερον, Εἴητε καλοὶ κάγαθοὶ τοῖς πλησίον, Ὑμῖν τε αὐτοῖς, οἱ τέως ὁμόφρονες, Ἐως κρατεῖσθε τοῖς ἴσοις παθήμασιν. Ἦν τ' αὐτὸς ἐσπούδαζον εἰρήνην, ἀεὶ Στέργοιτ', ἀφέντες τὰς ἰδίας ἀρρώστιας, Ὑφ' ὧν τὸ κοινὸν ἐκταράσσειτ' ἀθλίως. Κἀγὼ παρήσω τοῦμόν, εἴτε τι πλέον Ἄλλων φρονοῦμεν, εἴτε μ' ὁ μακρὸς χρόνος Ποιεῖ τραχὺν τε καὶ τὰ πλείω δύστροπον, Εἴτ' οὖν πεπληγῶς ἐκ μέθης τὸν νοῦν μόνος 1227 Μέθη τετρωσθαι τοὺς αἰόινους οἶομαι. Νομίζεσθ', ὡς βούλεσθε. Πλὴν μέμνησθέ μου Τοῦ πολλὰ μοχθήσαντος ἐν φίλων τρόποις, Καλὸν δ' ἔχοντος τὸν λογισμὸν προστάτην, Τό τ' ἐκλύον με τῶν κακῶν γῆρας τόδε· Οὕτω τάχ' ἂν μοι τῶν φίλων σπεισαιοτό τις, Πάλης θανούσης, ἢ φθόνος συνέρχεται.

ΠΓ'. Εἰς ἐπισκόπους. Ὡ θυσίας πέμποντες ἀναιμάκτους, ἱερῆες! Ὡ ψυχῶν ταμίαι μεγακύδες! Ὡ μεγάλοιο Πλάσμα Θεοῦ χεῖρεςσιν ἐν ὑμετέρησι φέροντες! Ὡ Θεὸν ἀνθρώποισι μέγ' ἔξοχον εἰς ἐν ἄγοντες! 1228 Ὡ κόσμοιο θέμεθλα, βίου φάος, ἔρμα λόγοιο, Μυστοπόλοιο ζωῆς ἀτελευτήτοιο φαινηῆς, Χριστοφόροι, θώκοισιν ἐνεδριόωντες ἀρίστοις, Ὑψηλοῖ, θεάτροισι γεγηθότες εὐπρεπέεσσι, Σκηνοβάται, κώλοισιν ἐφεσταότες ξυλίνοισιν, Ἀδρανέως χάσκοντες ἐν ἀλλοτρίοισι προσώποις, Εὐσεβίης ὅσα δ' ἐντὸς, ὁμοῖα πᾶσιν ἔχοντες Ὑμεῖς μὲν παίζοιτε, τὰ περ καὶ παίζετ' ἀεικῶς, Καὶ σοβαρὸν φθέγγοισθε, τὰ δ' ἔρδετε ὡς μάλ' ἐλαφρά. Αὐτὰρ ἐγὼν, εἰ καὶ με κακὸν καὶ ἀνάριστον ἄνδρα Πάντες ὁμοῦ θείητε, χοροῦ δ' ἄπο τῆλε δίοισθε Ὑμετέρου, βάλλοντες ἐπασσύτεροισιν οἴστοις, Ἀμφαδίοις, κρυπτοῖς τε, τό περ καὶ φίλτερον ὑμῖν· 1229 Ἄλλ' ἔμπης τά με θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, Φθέγγομαι, οὐκ ἐθέλων μὲν, ἀτὰρ λόγον ἔκτοθε ῥήξω Ψυχῆς, ὡς ὅτε κῦμα βιώμενον ἔνδοθι λάβρω Πνεύματι, καὶ σήραγγας ὑποτρέχον, οὐκ ἐπίοπτα Καγχλάζει, καὶ πού τι διεκπίπτει δαπέδοιο, Ῥηγνυμένης ὠδίνος ἀνὰ στόμα. Τοῖα πέπονθα. Οὐ δύναμαι χαδέειν ἐντὸς χόλον· ἀλλὰ δέχεσθε, Εἴ τινα καὶ δακέθυμον ἐρῶ λόγον, υἶδὸν ἀνίης. Φάρμακον ἄλγεός ἐστι καὶ ἡέρι μῦθον ἐνισπεῖν. Σῶμα μέγα Χριστοῖο, τὸ τίμιον εὖχος ἀνακτος, Λαὸς ὅλης γαίης βασιλήϊος, ἔθνος ἄπιστον, Ἦν ὅτ' ἔην. Νῦν αὖτε Θεοῦ κτέαρ ἔνθα καὶ ἔνθα Σείεται, οἷά τε κῦμα πολυμαράγοιο θαλάσσης, 1230 Ἦ ἐφυτὸν ζαμενέοσι

τινασσόμενον άνέμοισι. Λαός ὄδ', ᾧ Θεός ἦλθεν ἀπ' οὐρανίου τοῦ θεώκου, Κύδος ἐὼν θνητοῖσιν ἐνὶ σπλάγχνοισι κενώσας, Καὶ μίχθη μερόπεσσι, Θεός βροτὸς εἰς ἐν ἀγερθεῖς, Καὶ μέγαν ὦνον ἔδωκε παθῶν δέμας, αἶμά τε θεῖον Ῥύσιον ἡμετέρης κακίης χέεν, ἄλλα τε πολλὰ θύματα, τοὺς μετέπειτα λόγον σπεύραντας ἅπασι. Καὶ γλυκεροῦ θανάτοιο πικρῆς χερὸς ἀντιάσαντας, Ὡς κε λόγῳ τίσωσι Λόγον Θεὸν, αἶματι δ' αἶμα. Τίς δονέει τόδε σῶμα; πόθεν τόσον ἄχθος ἔμοιγε; Πῶς δέ τε σὺς μονόφορβος ἐμὴν δηλήσαθ' ἀλώην; Πῶς μήνη σκοτέεσσα τόσον κλέος ἀμφεκάλυψε; Λυσσήεις, κακοεργὸς, ἐπεὶ, μερόπεσσι μεγάρων, 1231 Ἐξέτι τοῦ ὅτε πρῶτον Ἀδάμ βάλεν ἐκ παραδείσου, Ζωῆς τ' ἀθανάτου, κλέψας δηλήμονι καρπῶ, Καὶ πολλοῖς κρατεροῖς τε τινάγμασιν αἰὲν ἀτάζων, Οὐ σθένεν, ὡς ποθέεσκεν, ὄλον γένος, οἷσι δήλοισι Γνῦξ βαλέειν (σπινθήρ δὲ λόγου, καὶ πυρσὸς ἀερθεῖς, Πᾶσαν ἐπέδραμε γαῖαν ἀοίδιμος, οἱ δὲ διῶκται Καὶ πλέον ἐστήριξαν ἀεθλοφόροισι παγέντας), Δεύτερον εὖρατο μῆχος ἐπίκλοπον. Ὡς στρατὸν ἔγνω Καρτερόν, ἡγητήρσιν ὀλοῖον ἔμβαλεν ἔχθος. Καὶ γὰρ, ἀγοῦ πίπτοντος, ὄλος στρατὸς ἐς χθόνα νεύει. Ποντοπόρον δέ τε νῆα κακὸς πρήνιζεν ἀήτης, Ἡ σκοπέλοισιν ἔαξε, κυβερνητῆρος ἄτερθεν. Ὡς δὲ δόμους τε, πόλεις τε, χόρους, βόας, ἄρματα, πῶϋ 1232 Βλάψεν αἰδρεῖη σημάτωντορος, Εἰδόσι μῦθος Ἡμετέρην κακίην, ὁπόσοι λαοῖο πρόεδροι. Πρόσθε μὲν ἀνδροφόνοισι φυγῆς πτολίεθρα τέτακτο, Καὶ χῶρός τις ἔην ἀποπομπαίοις θυέεσσι, Καὶ τις καὶ πικρῆς καὶ αἵματος ὑστατίοισιν Ἡμασιν, οἷ Χριστοῖο κακόφρονες ἐξεκένωσαν Μισθὸν ἀτιμήτοιο κακὸν καὶ τυτθὸν ἔχοντες, Οὐ τι μὲν ἐξ ἀέκοντος, ἐπεὶ Θεός ἐστιν ἄληπτος Χεῖρεσιν, εὐτ' ἐθέλησιν· ἀτάρ γε μὲν ἐξεκένωσαν. Νῦν δ' ἓνα χῶρον ἴσασι ἀτασθαλῆς τε μόρου τε Πάντες, ὅσοι ξεῖνοί τε καὶ ἔρκεος ἡμετέροιο, Τὸ σεπτὸν τοπάροιθε σοφῶν ἔδος, ἔρκος ἀρίστων, Βῆμα τόδ' ἀγγελικῆσι χοροστασίησι τεθηλός, 1233 Κιγκλίδα τὴν μεσάτην κόσμων δύο, τοῦδε μένοντος, Τοῦ τε παριπταμένοιο, θεῶν ὄρον, ἡμερίων τε. Ἦν ὅτε ἦν. Νῦν αὖτε γελοῖον, ἡνίκα πᾶσιν Ἐντὸς ἀκληῖστοιο θύρης δρόμος, ὡς δοκέω μοι Κήρυκος βοόωντος ἐνὶ μεσάτοισιν ἀκούειν· «Δεῦρ' ἴθ' ὅσοι κακίης ἐπιβήτορες, αἴσχεα φωτῶν, Γάστορες, εὐρυτένοντες, ἀναιδέες, ὄφρουέντες, Ζωροπόται, πλάγκται, φιλοκέρτομοι, ἀβροχίτωνες, Ψεῦσταί θ' ὕβρισταί τε, θεῶς ἐπίορκον ὁμοῦντες, Δημοβόροι, κτεάτεσσι ἐπ' ἄλλοτρίοισιν ἀάπτους Βάλλοντες παλάμας, φθονεροὶ, δολόεντες, ἄπιστοι, 1234 Θῶπες ἐρισθενέων χθαμαλοῖ, χθαμαλοῖσι λέοντες, Ἀμφίθετοι, καιροῖο πολυτρέπτου θεράποντες, Πουλύποδες πέτρῃσιν ἀειδόμενοι χροά μύθῳ, Ἀρτίγαμοι, ζεῖοντες, ἔτι χνοάοντες ἴουλον, Ἡ κλέπται φυσικοῖο πυρὸς, φαέεσσι ἔχοντες Ἡερίην φιλότητα, ὅτ' ἀμφαδίην ἀλέησθε, Νήϊδες οὐρανίων, νεολαμπέες, αἰθαλόεντες, Πνεύματι αἰγλήεντι συνερχομένης κακότητος. Δεῦρ' ἴτε θαρσαλέοι. πᾶσι θρόνος εὐρύς ἔτοιμος, Δεῦρ' ἴτε, δεξιτερῆσι νέους κλίνετε τένοντας Πᾶσι προφρονέως, καὶ μὴ ποθέουσι τέτανται. 1235 Μάννα πάλιν, ξένος ὄμβρος· ἅπας κόλποισι λέγοιτε, Ὡς πλέον, ὅς τ' ἐπιδευές, ἦν χάριν. Εἰ δ' ἐθέλοιτε, Μηδ' ἀγίου φεῖδοισθε θεουδέος ἡματος ἀργοῦ. Ἡ τάχα καὶ παλάμησιν ἐν ἀπλήστοισι πύθοιτο. Ξυνὸς μὲν πάντεσσι ἀήρ, ξυνὴ δὲ τε γαῖα, Ξυνὸς δ' οὐρανὸς εὐρύς, ἅ τ' οὐρανὸς ὄμμασι φαίνει, Ξυνὴ δ' αὖ πόντοιο χάρις, ξυνοὶ τε θόωκοι. Θαῦμα μέγ', οὐδὲ Σαοὺλ χάριτος ξένος, ἀλλ' ὑποφήτης. Μὴ τέ τις οὖν ἀροτήρ, μὴ τέκτων, μὴ σκυτοεργὸς, Μὴ θήρην μεθέπων, μήτ' ἔμπυρον ἔργον ἐλαύνων, Τῆλε μένοι, μὴ δ' ἄλλον ἔχοι σημάτωντορα θεῖον. Κρεῖσσον γὰρ κρατέειν, ἢ ἐκρατέοντι πιθέσθαι. Ἄλλ' ὁ μὲν ἐκ χειρῶν πέλεκυν μέγαν, ὅς δ' ἄρ' ἐχέτην 1236 Ῥίψας, ὅς δὲ δορῆν, ὅς δούρεα, ὅς δὲ πυράγρην, Ἐνθάδ' ἴοι, θείην δὲ περιθλίβοισθε τράπεζαν, Στεινόμενοι, στεينوῦντες. Ὁ δ' ἄλκιμος ἄλλον ἐλαύνει, Πολλάκι καὶ τ' ἄριστον, ἐνιδρώσαντα θρόνοισι, Γηραιὸν, σάρκεσσι τετρυμένον, οὐρανοφοίτην, Κόσμον ἀτιμάζοντα, Θεοῦ μετὰ μοῖραν ἔχοντα, Καὶ νέκυν ἐν ζωοῖσι, θυηπόλον

ἔσθλόν Ἄνακτος. Εἰκὼ μὲν τις ἔγραψεν ἀπ' εἰκόνας ἀρχετύποιο, Στησάμενος προπάροιθε, πίναξ δ' ὑπεδέξατο μορφήν· Ὑμᾶς δ' εἰσορών τις, ἐναντίον οἶμον ὀδεύοι. Καὶ τότε μοῦνον ὄνειρα ἀφ' ὑμετέρης κακότητος» Κήρυξ μὲν δὴ τοῖα βριήπυος. Αὐτὰρ ἔγωγε Δεΐδια μὲν Μωσῆος ἀγακλέος οἶον ἄκουσα, 1237 Ὅς μοῦνος νεφέλης εἶσω Θεὸν ἔδρακεν ἄντην, Τοὺς δ' ἄλλους ἐκέλευσεν ὑπὸ προπόδεσσι μένοντας, Ἄγνοτάτους ἀγνοῖσιν ἐν εἵμασι καὶ τρομέοντας Μούνης εἰσαΐειν θείης ὀπός. Οὐ γὰρ ἄμεινον Οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσι πατεῖν πέδον οὐρανίοιο, Μὴ καὶ ῥηγνυμένοισιν ὑπὸ σκοπέλοισι δαμείεν. Δεΐδια δ' αὖ παίδων Ἀαρῶν μόρον, οἳ ῥα θυηλὰς Θέντες ἐπὶ ξείνοιο πυρός, ξείνως καὶ ὄλοντο Αὐτίκα, καὶ θυέων χῶρος θανάτοιο τελέσθη, Καὶ παῖδές περ ἐόντες Ἀρῶν μεγάλοιο, δάμασθεν. Ὡς δὲ καὶ Ἥλειδῆσιν ἐπέχραε λυγρὸς ὄλεθρος, Ἥλειδαίς, ὅτι μάργον ἔχον νόον. Ἥ γὰρ ἔβαλλον Οὐχ ἱεράς παλάμας ἱερῶν καθύπερθε λεβήτων. Οὐδὲ μὲν οὐδ' Ἥλει χόλον ἔκφυγεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν 1238 Οὐχ ὀσίη γαστήρ παίδων ἐχάλεψε δίκαιον, Καὶ περ ἀεὶ βρῖσαντα ὄνειδείοις ἐπέεσσιν. Εἰ δὲ τόση τοίησιν ἀμαρτάσι μῆνις ἔπεστιν, Ὅσσατῆς δέος ἐστὶν ἐπὶ πλεόνεσσι κακοῖσι! Καὶ σὲ, κιβωτὸν ἄνασσαν, ὃς ἤδρασε χειρὶ βεβήλω Κλινομένην, θάνεν αἰψα. Θεοῦ δέ τε νηὸν ἔθηκεν Ἄψαυστον παλάμησιν, ἐρείσματα τᾶκτοθι τοίχων. Τοῦνεκεν αἰάζω, πίπτω δ' ὑπὸ σεῖο πόδεσσι, Χριστὲ ἄναξ, μὴ μοί τις ἀπαντήσῃεν ἀνίη Χαζομένω. Κέκμηκα λύκοις δηλήμοσι ποιμνῆς, Ποιμέσι μαρνάμενος δηρὸν χρόνον. Ἐκ μελέων δὲ ῥικνῶν ἔπτατο θυμὸς, ἀναπνεῖω δ' ὀλίγον τι Τειρόμενος καμάτοισι, καὶ αἴσχεσιν ἡμετέροισιν. Ἦν, οἳ μὲν θώκων ἱερῶν πέρι δῆριν ἔχοντες, 1239 Ἀντία κυμαίνοντες, ἐπασσυτέροισι κακοῖσι Βαλλόμενοι, βάλλοντες, ἀτειρέες εἰσὶ μαχηταί, Εἰρήνην βοόωντες, ἐφ' αἵμασι κυδιόωντες. Ὡς ὄφελον Γετθαῖαν ἀναπλήσαιεν ἀνίην, Ἐνδικον ἐδρήεσαν, ἐφ' ἔδρη τίσιν ἔχοντες. Οἳ δ' ἄρα τοῖς ἐκάτερθε μεριζόμενοι, κλονέουσιν Ἀντολίην τε δύσιν τε, Θεὸς δ' ἐς σάρκα ἐλξεν, Ἦν ἄπο μαρναμένων καὶ οὖνομα καὶ μόθος ἄλλοις· Παῦλος ἐμὸς, Πέτρος δὲ τεὸς, κείνου δὲ τ' Ἀπολλῶς Εἰσὶ θεοί. Χριστὸς δὲ μάτην ἦλοισι πέπαρται. Οὐ γὰρ ἀπὸ Χριστοῦ καλεούμεθα, ἐκ μερόπων δὲ, Κείνου καὶ χεῖρεσσι καὶ αἵματι κῦδος ἔχοντες. Τόσσοις ἔρωι φαέεσσιν ἐπήχλυσεν ἡμετέροισιν, 1240 Ἦ δόξης κενεῆς, ἢ κτήσιος, ἢ φθόνος αἰνός, Τηκεδανός, κακόχαρτος, ἐναΐσιμον ἄλγος ἔχουσι! Καὶ πρόφασις Τριάς ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκές, ἔχθος ἄπιστον. Διπλός ἐστὶν ἕκαστος, οἷς λύκον ἀμφικαλύπτων, Καὶ χαλκὸς λοχῶν πικρὴν νεπόδεσσι ἐδωδήν. Τοῖα μὲν ἠγητῆρες· ὁ δ' ἔσπεται ἐγγύθι λαός, Πρόφρονες ἐς κακίην, καὶ ἠγητῆρος ἀνευθεν. Οὐδέ τις ἐστ' ἀγαθοῦ διάκρισις, οὐδὲ κακοῦ, Οὐ πινυτῆς πολιῆς, οὐκ ἀφραδέος νεότητος, Οὐ μογεροῦ βίοτοιο θεουδέος, οὐ μαλακοῦ. Εἷς νόμος ἐστὶ, κάκιστον ἔχειν πλεόν. Ὡς ἀπόλοιο Κεῖνος ἀνήρ, ὃς πρῶτος ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀλιτρούς. Αὐτῶν κόσμος ἔοι, αὐτῶν Θεός, ὅσα τ' ἀρίστοις 1241 Ἐσπεται ὑστατίοισιν ἐν ἡμασιν ἀμφιτάλαντα· Οἳ δ' ἀγαθοὶ μογέοιεν ἐτώσια. Τοῖα δικασταῖς Εὐάδεν ἡμετέροισι. Δίκη φυγὰς ἔνθεν ἀπέλθοι. Ἐν δ' ἄρα πάντα πέλοι, Χριστὸς, βροτὸς, ἥλιος, ἀστήρ, Φῶς, σκότος, ἄγγελος ἐσθλός, Ἐωσφόρος οὐκέτι λάμπων. Πέτρῳ δ' ἴσα φέροιο θεοκτόνος Ἰσκαριώτης, Καὶ Σολύμοις ἱεροῖσιν ἀλιτροτάτη Σαμάρεια. Ἰσα δ' ἔχοι χρυσός τε καὶ ἄργυρος, ἠδὲ σίδηρος, Μάργαρος ὀκρυόεντι λίθῳ, πηγαῖς δὲ χαράδραι· Πάντα δ' ἄμ' ἀλλήλοισι πεφυρμένα εἰς ἐν ἄγοιτο. Ὅς ποτ' ἔην, ὅτ' ἄκοσμος ἔην πρωτόκτιστος ὕλη, Κόσμον ἔτ' ὠδίνουσα διακριδὸν οὐ βεβαῶτα. 1242 Ἦν δ' ὅτε Μωαβίταις νηὸς μέγας οὐ βατὸς ἦεν, Οὐδὲ μὲν Ἀμμανίτησιν, ἐπεὶ στρατὸν ἠκαχον ἠϋν. Ἄλλους δ' ὑδροφόροισιν ἐνηρίθμησεν Ἰησοῦς, Καὶ ξυλοφορτηγοῖσιν, ἐπεὶ ῥά μιν ἐξαπάφησαν. Ταῦτα κακοῖς. Λευὶ δὲ γόνον μεγάλοιο γέρηραν. Σκηνηῆς γάρ μιν ἔθηκαν ἐπουρανίης θεράποντα· Κάνθάδ' ὄροι θυέων τε καὶ οὐδεος, ἠδὲ πόνοιο. Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνήρ χέρας εἶχον ἐπ' ἔργοις, Ὅσα τ' ἔην νηοῖο καὶ ἔκτοθεν ἐγκονέοντες. Κεῖνοι μὲν

τοίοισι νόμοις ἀρετῆς προμάχιζον· Ἡμεῖς δ' αὖ κακίη γέρα θήκαμεν· ὦ θανάτοιο! Τίς τάδε θρηνήσειε γόνων πολύιδρις αἰοῖδος; Σχέσθε, φίλοι· λήξωμεν ἀτασθαλίη μογέοντες· Ὅψέ ποτ' εὐαγέεσσι Θεὸς τίοιτο θυηλαῖς. 1243 Εἰ μὲν δὴ πεπίθοιμεν, ὀνησόμεθ'· εἰ δὲ καλύπτοι Μῦθον ἔμον πολιὴν τε νέων θράσος, ἢ ἐκοιοῶν Οὐλον ἐπικρῶζοντες ἔμοι νέφος ἀφραδίησι, Μαρτύρομ' ἀθανάτοιο Θεοῦ χέρα, καὶ τὸ κελαινὸν Ἥμαρ, ὃ τὴν κούφην πυρὶ βόσκεται ὕστατον ὕλην, Οὐ μὲν ἐγὼ κείνοισιν ὀμόθρονος, οὐχ ὀμοεργός, Οὐδέ τι συμφράδμων, οὐ σύμπλοος, οὐ συνοδίτης. Ἄλλ' οἱ μὲν περόφεν ἐὴν ὀδόν· αὐτὰρ ἔγωγε Ζητῶ Νῶε κιβωτὸν, ὅπως μόρον αἰνὸν ἀλύξω. Αὐτὰρ ἔπειτα φύγοιμι, κακῶν ἄπο τηλόθι μίμνων, Καὶ Σοδόμων πυρόεντα πικρὸν καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον, Ὡν ὄδε δεσμὸς ἔχει πλάγκτην νόον ἔνδον ἀγείρας, 1244 Εἴσω πᾶς ὀρόων, γελῶν βίοτιο θυέλλας, Αἶ ῥά τε καὶ πινυῶν αἰσχυρῶς κονίουσι πρόσωπα, Αἰεὶ τε πραπίδεςσι νοήματα θεῖα χαράσσων, Χείροσιν οὐκ ἐπίμικτα, διαυγέα, φωτὶ πελάζων Τρισσοφαοῦς θεότητος, ἐπειγομένοισι πόθοισιν Ἴλαον ἀθανάτοιο Θεοῦ πρὸς θῶκον ἰκοίμην· Ἐνθα τε πάντ' ἀναφανδὰ, τὸ δὲ πλέον ἰσοτάλαντον Τῆμος ὄτ' ἐν χεῖρεσσι Θεοῦ ζυγὸν ὀρθοδίκιοιο.

ΙΔ'. Εἰς ἑαυτὸν, καὶ πρὸς τοὺς φθονοῦντας, ἢ δὲ ἀκροστιχίς οὕτως. Γρηγορίου ἱερῆος ἀθύρματά τε στοναχαί τε. Τέρπεσθ', οἷσι φίλον, πῆμασιν ἡμετέροις. 1245 Ἔχει τι κομψὸν ἡμῖν ἢ ληρωδία. Ἐκ τῶν ἰάμβων ἄλλο μέτρον τίκτεται. Ἀκροστιχίς πρόσελθε, καὶ γνώση σαφῶς. Γέρον μὲν εἶμι, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις. Ῥυτίς γάρ ἐστι πραγμάτων ἐμπειρία, Ἡ δὴ φρόνησιν ὡς τὰ πόλλ' ἐργάζεται. Γῆρας δὲ τοῦμὸν οὐδέπω τόσον κακὸν, Ὅσον τονῦν, εἰσεῖδεν ἐν μακρῷ χρόνῳ. Ῥᾶστον δ' ἂν εἶη καὶ μαθεῖν βραχεῖ λόγῳ. Ἴσταντ' ἀθέσμως ἀντίοι λαοῦ πρόμοι, Ὅπλοισι χόλω τε καὶ φθόνῳ πεφραγμένοι, Ὑβρεὶ ζέοντες, ἀγρίου πυρὸς δίκην, Ἴστανθ', ὄλη δὲ συσχιδῆς οἰκουμένη. 1246 Ἐγὼ δ' ὁ κομψὸς (οὐ γὰρ ἐφρόνουσι μικρὰ), Ῥάβδῳ μὲν εἶχον οὐδαμῶς πλήσσειν κακούς· (Ἡ παντὸς ἂν τόδ', ἴστε, καὶ νῦν ἐπριάμην) Ὅ δ' ἦν, ἔπραττον· εἰχόμεν ἀμοφῖν λίθοισιν, Σωτήρα τὸν ἀκρόγωνον ἐκμιμούμενος. Ἄλλ', ὡς λέουσιν ἢ συσι πεφρικόσι θυμὸν διαιτῶν, ἐν μέσῳ συρρήξεως, Ὑβριν τε οὐκ ἔπαυσα, καὶ συνετρίβην. Ῥᾶον παθεῖν γὰρ, ἢ τι τῶν καλῶν δράσαι. Μάρτυς μὲν, ἀκμὴ τοῦ παθεῖν κάμνων πλέον Ἀπηλλάγην τάχιστα δισοῦ κινδύνου. Τὴν δ' ὕβριν οὐκ ἔνεστιν εὐπετῶς φέρειν, Ἀεὶ παροῦσαν ἡμέραν μηκιστάτην. 1247 Ταῦθ' ὅστις οὐκ ἐπίστατ', οὐδ' ἡμῶν πέλας. Ἐν ἔργον αὐτοῖς, αἰ καθ' ἡμῶν διπλοῖαι Στήτωσαν εἰς ἔν. Εἰ μὲν ἐξέστην θρόνων, Τούτου τί μείζον; εἰ δ' ἀπερῆφην ἄκων, Οἱ ταῦτα τολμήσαντες οἶων ἄξιοι; Νῦν ἐνθρονίζομ', αὔριον δ' ἀπόθρονος. Ἄρ' ἂν τις εὔροι τοῦδε καὶ ψευδῆ λόγον; Χριστὲ, φράσαι τολμῶ τι τῶν ἐν καρδίᾳ. Ἀγῶσι βασκαίνουσι καὶ λίθοις ἔμοις· Ἴσως τὸ Πνεῦμα βάλλεται, φέρω σαφῶς, Τὸ Πνεῦμ' (ἀκούσαθ'), ὡς Θεὸς, πάλιν λέγω. Ἐμοὶ Θεὸς σὺ, καὶ τρίτον βοῶ, Θεὸς Τοῦτ' ἔστι, Βάλλετ', εὐστοχεῖτε τοῖς λίθοις. 1248 Ἐστηκ' ἄτρεπτος τῆς ἀληθείας σκοπὸς, Ῥοῖζον λόγων τε καὶ βελῶν διαπτύων. Πατὴρ μὲν ἡμῖν ρίζα καὶ πηγὴ καλῶν· Ἐκ τοῦδε φῶς γεννητὸν, Υἱὸς καὶ Λόγος, Σφράγισμ' ἀνάρχου· Πνεῦμά τ' ἄχρονος φύσις· Θεὸς, Θεὸς μου, καὶ Θεὸς, τρισὴ μόνάς. Οὐκ ἔστιν ὅς με ταῦτα κωλύσει λέγειν. Ἴστω Τριάς μου· καιρὸς οὐ τρέψει λόγον. Σείοιτο πάντα· μὴ τρέποιτ' ἔμοι Θεός. Ἴσον γὰρ ἔν τι, καὶ τὸ πᾶν ἀτιμάσαι. Φωνὴν ἔχω, πόλεις σὺ καὶ λαμπροὺς θρόνους. Ἴστημι γλῶσσαν· (ὦ καλῆς τυραννίδος!) Λάμποιμι λύχνος λυχνίας ὑπερτεθεῖς. 1249 Ὅλην καταστράπτοιμι τὴν οἰκουμένην. Νῦν ταῦτα· μικρὸν ὕστερον καινοὶ θρόνοι, Πρώτων τε δευτέρων τε τάξις ἔννομος. Ἡ δεινὸν ἦν ἂν ἢ τῆδε δυσπραξία, Μὴ τοῦ Θεοῦ στρέφοντος ὕστερον κύβους. Ἀπαξίω τοῖς τῆδε προσκεῖσθαι καλοῖς, Σπένδη σὺ κόσμῳ τῶδε, τῷ Θεῷ δ' ἐγὼ, Ἴν' εὐκόλως φέροιμι τὰς ἀηδίας. Νῦξ πάντα κρύπτει, ἡμέρα φωτίζεται. Ἡ πόλλ'

ἐμόχθησ', ἀλλ' ὅμως οὐκ ἄξια Μισθῶν, ὅσοι μένουσι τοὺς Θεῶ φίλους. Ἐπρίζεθ' Ἡσαΐας, ἀλλ' ἐκαρτέρει. Τὸ πῦρ ἐδεξιούτο τοὺς τρεῖς ἐν ξένη. 1250 Ἐρρίπτο θηρσὶν ὁ Δανιήλ ὡσπερ φίλοις. Ῥώμη δὲ Παῦλος καὶ Πέτρος νικηφόροι. Ὁ Πρόδρομος δ' οὐ θῦμα τῆς παρρήσιας; Ἰσασι, ὡς τέθνηκα. Ὡς δ' ἐγὼ, Πάτερ, Σὸς εἰμι, κἄν με χεῖροσι στροβεῖν θέλοις.

ΙΕ'. Εἰς ἑαυτὸν μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς Κωνσταντίνου πόλεως ἐπάνοδον. Ἐρχομαι ἐκ βιότοιο λιπῶν μέγα λαῖτμα θαλάσσης, Τῆ καὶ τῆ χαλεποῖς πνεύμασι βρασσόμενον. Ἐρχομ' ἔχων ὄσ' ἔρεξα, καὶ ὄσ' ἐμόγησ' ἀπολείψας, Τοῖς μὲν ὑποτρομέων, τοῖσι δὲ γηθόσυνος. Οὐδὲν τερπνὸν ἔλειψα, τό κεν ποθέων ἀκαχοίμην· Τοῖσι μὲν οὐκ ἐθέλων, τοῖς δ' ἐθέλων ἐδάμην. 1251 Οἶον ἐμοὶ κτέαρ ἔσκεν ἐράσμιον, οἶος ἀπ' ἄλλων Πλοῦτος, θαλπωρὴ λησμοσύνη καμάτων, Τῆς μεγάλης Τριάδος ξυνὸν σέλας, ἦν ἀναφαίνων, Ἄχρι καὶ ἄλλοδαπῶν ἤλυθον εὐπατριδῶν· Οὐ μὴν πάμπαν ἄτρωτος, ἐπὴν λάεσσιν ἐδέχθην, Ὡς τις ἀλιτήμων. Σῆ, Τριάς, ἦδε χάρις. Ἐμπαγε μὴν ἀνέφηνα, καὶ ὡς κύκλον περὶ κέντρῳ Πάντας ἐτορνύμην ρήμασιν εὐσεβίης. Ἦν δρόμος, ἀλλὰ μ' ἔπεμψε φθόνος καὶ νοῦσος ὀπίσσω, Πολλὰ μάλα φθονερῶ δαίμονι μεμφόμενον, Ὅστις ἐμῆς ὠδίνος ἀγνὸν τόκον ἐξετίναξεν, Ἀρτιπαγῆ, ζωῆς ἐσταότ' ἐν προθύροις. Ἡ δ' ἄρ' ἐμὴ Τριάς αὐθις ἀπὸ στομάτων ἀθεμίστων Τέμνεται, ἐν τ' ἀγοραῖς, ἐν τε χοροστασίαις, 1252 Καὶ πόρνοι κραταίουσι λόγοι. Τὸ δὲ φάσανον, αἶ αἶ! Τίς πῆξει Φινεὲς πορνοφόνῳ παλάμη Ζηλήμων ψυχὴν τε καὶ οὔνομα, ἢ τίς ἀρήξει Δόγμασιν Ἑβραίοις πλησσομένοις ἀδίκως Μωσῆς, ἐκ δ' ὀλέσας Αἰγύπτιον αὐτίκα μῦθον, Λαῶ πᾶρ μεγάλῳ κῦδος ἔχησι μέγα; Τίς μὲν ὄλην θεότητα μετὰ φρεσὶν ἦσι βάληται, Μηδὲν ὑποστέλλων τῆς μεγάλης Τριάδος Ἡὲ νόῳ πυκινῶ τε καὶ εὐσθενέεσσι λόγοισιν, Ἀντιπάλων ἐπέων θυμὸν ἀποσκεδάσει; Τίς δὲ βελῶν καιροῖσιν ἀκαμπέα πίστιν ἐρύξει, Ἄτροπος ἐν τρεπτοῖς κάρτεσιν ἰστάμενος; Μὴ δ' ὡς εὐρίπιοιο πολυπλάγκτοιο ῥέεθρον, Τήνδε μετακλίνοι ἔνθα καὶ ἔνθα ῥέων; 1253 Τίς δὲ μόθον κρυόεντά τ' ἐρισθενέων ἱερῶν Στήσει, τοὺς φιλίης εἰς ἐν ἄγων προμάχους; Τοῦ μὲν ἐμοὶ πόθος ἦεν, ἐπεὶ Θεὸς ὦδε κελεύει, Χριστὸς ἄκος μερόπων οἴσι νόμοις παθέων, Οἷς σταυρῶ συνέδησεν ὁμῶς ἀγαθούς τε κακούς τε, Ὅστις ἀνακτορίας τηλόθεν, ὅς τε πέλας. Τοῦνεκα καὶ λίθος ἐστὶν ἐπ' ἀμφοτέροις ἀκρόγωνος, Λαοὺς εἰς ἐν ἄγων ἀρμονίῃ φιλίης. Ἦν πόθος· οἱ δέ με πρόσθεν ἀπεχθήραντες ἄτισαν, Οὐ τιν' ἐμῆς αἰδῶ θέντο παραιφασίης. Αἶθε δέ μοι Τριάς ἦεν ἀδήριτος, ἦν βελέεσσι Βάλλουσιν πυκινοῖς! ὦ Τριάς, ἴσχε μόθον· Μηδέ μ' ἀθρήσειε κακὸς φθόνος, ἀλλὰ μόγοισι 1254 Δὸς τέλος ἡμετέροις ἐσθλὸν, ἀεξομένη. Κλεινὸν Ἀναστασίας χαίροις ἔδος, ἢ ῥα θανοῦσαν Πίστιν ἔθηκας ἄνω αὐθις ἐμοῖσι λόγοις. Σεῖο μὲν οὐδὲ θανῶν ἐπιλήσομαι, ἀλλ' ἄμ' ἀρίστοις Στήσομ', ὑπὲρ τεκέων λισσόμενος Τριάδα.

Ις. Ἐνύπνιον περὶ τῆς Ἀναστασίας ἐκκλησίας, ἣν ἐπήξατο ἐν Κωνσταντίνου πόλει. Εὐδὸν δὴ γλυκὺν ὕπνον· Ἀναστασίαν δέ τ' ὄνειρος Στήσεν ἐμοῖσι φέρων ἡματίοισι πόθοις· Ἡ πρώτη λόγον αἰπὺν ἐνὶ προπόδεσσι μένοντα Ἦγαγεν ἐς κορυφὴν οὔρεος ἀκροτάτην· Τοῦνεκ' Ἀναστασίαν μιν ἐπὶ κλησὶν καλέουσι Νηδόν, ἐμῆς παλάμης ἔργον ἀριστοπόνου. 1255 Ἐξεσθαι δοκέεσκον ὑπέρθρονος, οὐχ ὑπέροφρυς, Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὄναρ τίον ἀγνηροῖν Οἱ δέ μοι ἀμφοτέρωθεν ὑφεδριόωντο γεραιοὶ, Ποίμνης ἡγεμόνες, ἔγκριτος ἡλικίῃ. Οἱ δ' ἄρ' ὑποδρηστήρες ἐν εἵμασι παμφανώωσιν Ἐστασαν, ἀγγελικῆς εἰκόνες ἀγλαΐης. Λαοὶ δ' οἱ μὲν ἔχυντο περισταδόν, ὥστε μέλισσαι, Κιγκλίδος· ἦν γὰρ ἀγὼν ἀσσοτέρω πελάσαι. Οἱ δ' ἱεροῖς προθύροισι περιστείνοντο ῥέοντες, Οὔασιν ἠδὲ ποσὶν ἴσον ἐπειγόμενοι. Ἄλλους δ' αὐτ' ἀγοραὶ τε πολυσχιδέες θ' ἄμ' ἀγυαὶ, Ποσὶ κροαινόμεναι, πέμπον ἐμοῖσι λόγοις.

Αἰ δ' ἄρ' ἄφ' ὑψηλῶν τεγέων εὐκοσμον ἀκουὴν Ἄγναϊ παρθενικαὶ κλῖνον ἄμ' ἔσθλογάμοις, 1256 Καὶ τόδε νυκτὸς ἄθυρμα· διακριδὸν ἴστατο λαὸς Μύθων ἡμετέρων εἰσαΐειν ποθέων. Ὅς μὲν δὴ χθαμαλὸν καὶ ἐπίδρομον ἦτεε μῦθον· Οὐ γὰρ ἄνω νεύειν ἠθέλεν, οὐδ' ἐδάη· Αὐτὰρ ὄγ' ὑψηθέοντα καὶ εὐστροφον, οἷσι μεμῆλει Βένθε' ἀνιχνεύειν ἀμφοτέρης σοφίης, Ξείνης θ' ἡμετέρης τε. Βοῆ δ' ἐκάτερθεν ὀρώρει Ἐλκομένοιο λόγου μαρναμένοισι πόθοις. Αὐτὰρ ἐμοὶ στομάτων Τριάς ἔρρειεν ἢ μονόσεπτος Λαμπομένη τρισσοῖς κάλλεσιν οἰγομένοις, Φωνῆ τε στιβαρῆ, καὶ πνεύματος αἰθομένοιο Οἶδματι, καὶ μύθων ἄλμασιν ἀντιπάλων. Καὶ ῥ' οἱ μὲν πάλλοντο, καὶ ἦνεον, οἱ δὲ σιωπῆ ῥάμβεον, οἱ δὲ λόγῳ τρύζον ἔθ', οἱ δὲ νόῳ, 1257 Ἐνησκούσης ὠδίνος ἀναυδέος, οἱ δὲ μάχοντο Οἶα καθισταμένου κύματος ἐξ ἀνέμων. Πάντας δ' εὐεπὴ κατεκῆλεεν, εὐφραδέας τε Καὶ μύθων ἱερῶν ἴδμονας εὐσεβέων, Ἠμετέρους τε νόθους τε, καὶ οἱ μάλα τηλόθι μάνδρης Τλήμονες εἰδῶλων λάτριες ἀδρανέων. Ὅς δὲ βότρυς λιαρῆσιν ὑπ' ἀκτίνεσσι μελαγχθεῖς, Οὐτ' ὄμφαξ καθαρῶς ἠρέμα λυόμενος, Οὐθ' ὄλος ὠριός ἐστι, τὸ μὲν μέλας, ἄλλο δ' ἐρυθρὸς, Ἄλλο δ' ἄρ' αἰθαλόεις, ὄμφακα δ' ἄλλο ἔχει· Ὅς οἱ δηριόωντο πεπαινομένης κακότητος, Ἦδη καὶ ληνοῖς γήθεον εὐρυτέραις. Ταῦτ' ἔχον· ἐκ δέ μοι ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἐτίναξε Γῆρυς ἀλεκτρυόνων, τῷ δ' ἄμ' Ἀναστασίαν. 1258 Φάσμα δὲ φάσματος εἶχον ἐπὶ χρόνον, αὐτὰρ ἔπειτα Καὶ τὸ φύγε κραδίην ἦκα μαραινόμενον, Μοῦνον δ' ἄλγος ἔμεινεν ἐμοῖ, καὶ γῆρας ἀνιγρόν. ὦ μοι ἐμῆς Τριάδος! ὦ μοι ἐμῶν τεκέων! ὦ φθόνε, τίπτε μ' ἔοργας; ἔχεις τόσον· ἄλλο χεῖριον Μῆ τι βάλῃς ἐπ' ἐμῷ δυσθανεῖ βιότῳ. Ἡ μὲν δὴ πολλοῖσιν ἀγαλλομένη μεγάλοις τε Κάλλεσι δαιδαλέοις ἢ βασιλεία πόλις, Νηοῖς οὐρανίοισιν ἀγάλλεται ἔξοχον ἄλλων, Νηοῖς, τοῖς ποτ' ἐμοῖς, νῦν γε μὲν ἀλλοτρίοις· Σὺν τοῖς καὶ μεγάλαυχον ἔδος Χριστοῖο μαθητῶν, Πλευραῖς σταυροτύποις, τέτραχα τεμνόμενον. Ἄλλ' οὐ τόσσοις ἔμοιγε πόθος καὶ ἄλγος ἐκείνων, Ὅσσοις Ἀναστασίης, Βηθλεὲμ ὑστατίης. 1259 Ἦ μὴν πόλλ' ἐμόγησα καὶ εἰν ἀλί, καὶ κατὰ γαῖαν, Ἐχθοῖς, καὶ φιλίοις, ποιμέσιν, ἠδὲ λύκοις, Νούσω τε στυγερῆ, καὶ γῆραϊ καμπυλόεντι· Οὐτι δὲ πρόσθεν ἐμοὶ τοῖον ἐπῆλθεν ἄχος. Οὐ τόσον Ἀσσυρίοισιν ὄτ' ἠγετο τηλόθι πάτρης Λαὸς δουριαλῆς, νηὸν ἔκλαυσε μέγαν, Οὐδὲ μὲν οὐδὲ κιβωτὸν, ὄτ' ἀλλοφύλοισιν ἐμίχθη· Οὐτ' Ἰακῶβ τοπάρος υἷα κλαπέντα φίλον· Οὐδὲ λῖς ἠϋγένειος ἐπακτῆρεσσι δαμέντας Σκύμνους, οὐδ' ἀγέλην βουκόλος ὀλλυμένην· Οὐδὲ φιλοξείνοιο φυτοῦ καθύπερθε καλιῆν Ὅρνις ἀφεις ἀέκων, οὐ πολύπους θαλάμην, Ὅσσον ἐγὼ νεόπηκτον ὀδύρομαι εἰσέτι καὶ νῦν Νηὸν, ὃν ἄλλος ἔχει καρπὸν ἐμῶν καμάτων. Εἴ ποτε σεῖο λάθοιτο ἐμὸν κέαρ, εἴτε τι γλῶσσα 1260 Πρόσθε φέροι παρ' ἐμοῖ, Χριστὸς ἐμοῖο λάθοι. Πολλάκι καὶ μεγάλων θυέων δίχα, ἠδὲ τραπέζης Λαὸν Ἀναστασίης ἠγνισα τῆλε μένων, Στήσας ἐν πραπίδεσσι ἀσώματον ἔνδοθι νηὸν, Δάκρυ ἐπισπένδων φάσμασι θειοτέροις. Ἄζυγες, ὕμνοπόλοι τε, χοροστασίαι τ' ἐρατειναὶ Ξείνων, ἡμεδαπῶν, ἐξ ὀπὸς ἀντιθέτου, Χῆραϊ τ' ὀρφανικοί τε, ἀλήμονες, ἀδρανέοντες, Λεύσσοντες πρὸς ἐμὰς, ὥστε Θεοῦ, παλάμας, Οἴκοι τε γλυκεροὶ, γηροτρόφοι, οὐ ποτ' ἔγωγε Λήσομαι, οὐδ' ἐθέλων, ὑμετέρης φιλίης. Εἰ δέ τί που καὶ ἐμεῖο πολυτλήτοιο λέλειπται Μνηστis ἐν ὑμετέροις, ἠδὲ χάρις Τριάδος Πολλοὶ γὰρ καιροῖσιν ἐπίρροπον ἦτορ ἔχουσιν, Ἐν δὲ μόνοις αἰδῶς ὄμμασι κουφοτέρων. 1261 Κεῖνό γε μὴν ποθέω, σεπτῆ Τριάς, αἰὲν ἄληστος Ψυχαῖς ἀρτιφύτοις σεῖο μένοι θεότης. Χαίρετε, ὦ βασιλῆες, ἐμῶν παθέων ἐπαρωγοί· Χαῖρέ μοι, ἀντολίη καὶ δύσι μαρνάμεναι· Χαίρετέ μοι, ἱερῆς, ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες· Χαῖρε, πρόεδρε τύφε· χαῖρε, πόλις μεγάλη. Αὐτὰρ ἐγὼ χθονίων μὲν ὑπέρτερός εἰμι θοώκων, Ἰμεῖρω δὲ μόνου κύδεος ἀθανάτου. Ἀλλὰ σάω με, σάω με, φίλη Τριάς· ὑστάτιον δὲ Ὀψόμεθ', οὐπὲρ ἀγνῆς θῶκος Ἀναστασίης. Γρηγορίου γόος οὗτος Ἀναστασίην ποθέοντος, Τῆς ποτέ μιν φθονερῆ νόσφισεν ἀδρανίη. 1262

ΙΖ'. Περὶ τῶν τοῦ βίου διαφορῶν, καὶ κατὰ ψευδιερέων. Ζωγράφος ἐστὶν ἄριστος, ὃς ἐν πινάκεσσι χαράσσει Μορφὰς ἀτρεκέας, ἔμπνοα δερκομένας· Οὐχ ὃς χρώματα πολλὰ καὶ εὐχρῶα μὰψ ἐπιμίξας, Λειμῶνα γραπτὸν δείκνυσιν ἐκ πινάκων. Νῆα δὲ ποντοπόρειαν ἐπήνεσα, οὐ παρασήμοις Κάλλεσιν, οὐ πρύμνης ἄνθεσι λαμπομένην· Ἄλλ' ἦν ναυπηγοῖο χέρες γόμοφοισιν ἄριστα Δῶκαν πηξάμεναι κύμασι θαρσαλέην. Καὶ στρατός ἐστὶν ἄριστος, ἀρήϊος ἀντὶ καλοῖο, Καὶ δόμος αἰγλήεις δεύτερος εὐπαγέος. Ὡς δὲ βίων βροτέων. Ὁ μὲν ἄμβροτος, ὃν τινα Χριστῶ Τάρβος ἄγει, πλεκτῆς ἀλλότριον κακίης, 1263 Ἔμπεδον, ἀστυφέλικτον, ἀπενθέα. Ὡς δὲ κάκιστος, Ἔνδοθεν ἀδρανέων, ἔκτοθε κάρτος ἔχων, Ὡκύμορον, φρενοπλήξιν ὁμοῖον, οἷσιν ἅπαντα Δινήεντα πέλει ἀστατεύουσι νόον. Τοῖος καὶ Χριστοῖο μεγακλέος ἀρητῆρσι Θυμός. Ὁ μὲν βροτέου λάτρης ἀεισθενέος, Κλινόμενος καιροῖσι, δόναξ πολύκαμπος ἀήταις, Παντοίης κακίης οὐκ ἄκος, ἀλλὰ τύπος Αὐτὰρ ὃ γε τρομερῆσι καὶ εὐαγέσιν παλάμησι Δῶρον ἄγει, Χριστοῦ σαρκὶ χαριζόμενος, Καὶ μεγάλοις παθέεσσι, ἄπερ Θεὸς ἐνθάδ' ἀνέτλη, Ῥύσιον ἀρχεγόνων ἡμετέρων παθέων· Ὡ ζῶει μούνῳ καὶ τέρπεται· ὦ ῥα κεάζει Θυμὸν ἀπὸ χθονίων ἔνθεν ἀνιστάμενος. 1264 Ἀνθρώπων δ' ἀγαθοῖσι διδοῖ φρένα, τοῖς δὲ κακοῖσι Κάμπτεται, ὅσα λίθος ὀκρυόεις ἀδάμας· Οὐδ' ὃ γ' ἐπιστρέφεται πλούτου μεγάλων τε θοώκων, Οὐ δόξης βροτέης ἐνθάδε συρομένης· Οὐδὲ δορὴν βασιλῆος ἔχων βριαροῖο λέοντος, Κεύθει κερδῶν ἐνδοθι δουλοσύνην, Νεκροβόρος, δολόμητις, ἀτάσθαλος, ἄλλος ἐν ἄλλοις Παντοδαποῖς κακίης εἶδεσι κλεπτόμενος. Ἄλλὰ νόον καθαροῖσι νοήμασιν αἰὲν ἀέξων, Ἦδη καὶ Τριάδος ἄπτεται οὐρανής, Ἦς τύπον ἐστήριξεν ἐνὶ πραπίδεσσι ἐῆσι, Κῦδος ἐν ἐν τρισσοῖς κάλλεσι δερκόμενος, Καὶ λαὸν θυέεσσι ἀγνοῖς θεοειδέα τεύχων, Ὑστάτιον ψυχῆς θύματ' ἀναιμα φέρει. 1265 Τῶν μὲν ἐγὼ ποθέων εἷς ἔμμεναι (οὐκ ἐπικεύσω), Ἦδη καὶ προθύρων ἐνδοθι ταρσὸν ἔχων, Ὡς ἴδον αἴσυλα ἔργα, κακοῖσιν τ' ἀλεγεινὴν, Ἄψ ἀναχασσάμενος ἐκτὸς ἔθηκα πόδα, Ἦ μὴν πόλλ' ἐμόγησα καὶ εἰν ἄλλοισιν ἀπίστοις, Οἷσιν ἐνὶ γλώσσης ἦχος ἔθ' ἡμετέρης. Λᾶες ἐμοί, κείνων δὲ Τριάς, θεότης νεόπηκτος· Τοίοις ἀλλήλους ξεινίσασμεν ξενίοις. Ἄλλὰ καὶ ὡς ὑπόειξα, λιπὼν λόγον οὐκέτ' ἄπιστον, Πάντοθεν ἡμετέροις κύμασι βαλλόμενος. Κεῖμ' ἐπίβαιν', ἐπίβαινε, κακὲ φθόνε. Ἦ τάχα δὴ σε Σχήσω, καὶ πυμάτοις πείρασι κευθόμενος, Καὶ θηρὸς ζοφεροῖσιν ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἐερχθεῖς, Κήτεος εἰναλίου, ὡς ποτ' Ἰωνᾶς ἔδου. 1266 Σῶμα μὲν ἐν σπλάγχνοισι· νόος δ' ἀδέτοισιν ἔρωαῖς Βήσεται, οἱ κ' ἐθέλει, καὶ περ ἐεργόμενος. Τοῦτ' ἀγαθῶν μόνον ἔσται ἐλεύθερον, οὔτε καθεκτὸν, Οὔθ' ἐλετὸν, Χριστῶ νοῦς ἀναειρόμενος. Οὐ θνητοῦ βασιλῆος ὀμέστιος, ὡς τοπάροισιν, Γρηγόριος, θυλάκῳ ἦρα φέρων ὀλίγην, Κείμενος ἐν μέσσοισι, κατηφιῶν καὶ ἄναυδος, Ἄπνοον ἄσθμα φέρων, δούλια δαινύμενος. Οὐχ ἔδρη τίσει με δικασπόλος, ἢ ἐ συνέδρω, Ἦ χαμαιπετεῖ, πνεύματι μέτρα νέμων. Οὐδὲ χέρας φονίους προσπύζομαι, οὐδὲ γενεῖου Δράζομαι, ὥστ' ὀλίγης ἀντιτυχεῖν χάριτος· Οὐδ' ἱερὴν ἐπὶ δαῖτα, γενέθλιον, ἢ ἐ θανόντος, Ἦ τινα νυμφιδίην σὺν πλεόνεσσι θέων, 1267 Πάντα τὰ μὲν γναθμοῖσιν ἐλώρια, τὰ δ' ἄρ' ὀπηδοῖς Θήσομαι, ἀρπαλέαις Βριαρέω παλάμαις· Ὅψ δὲ φορτίδ' ἄγων, τάφον ἔμπνοον, ἄψ ἐπὶ δῶμα Ἔλξω, τὴν μογερὴν γαστέρα τειρόμενος, Ἄσθμα κόροιο φέρων, ἄλλην ἐπὶ δαῖτα παχείην Σπεύδων, πρὶν προτέρην ὕβριν ἀποσκεδάσαι. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ πρόεδρος ἐὼν ἱεροῖς ἐνὶ χώροις, Ἦ μόνος, ἢ πλεόνων εἰς ἐν ἀγειρομένων, Φθέγγομαι οὔασι τερπνὰ, τὰ Πνεύματος ἔκτοθι ρίψας, Ὡς κεν ἔοιμι πρόφρων, φίλτρον ἔχων πλεόνων, Τερπόμενός τε κρότοις, καὶ ἐν θεάτροισι χορεύων, Κρημνοβάτης ἐπέων ἀντικορυσσομένων, Ἀθλοφόροισιν ὁμοῖα, πολυγνάμπτοις τε λώβαις, Ἦ καὶ μαινομένοις ἀντίπαλ' ἠνιόχοις· 1268 Οὐ χόλον αἰχμάσας, οὐ σώματος αἰθομένοιο

Λύσαν ἐπιψύξας, οὐ χέρα μαινομένην Πᾶσιν ἐπ' ἀλλοτρίοισι, λόγου δεσμοῖσι πεδήσας, Οὐ ψευδῆ κραδίης δόξαν ἀποσκεδάσας, Οὐ τύφον οἰδαίνοντα διδάγμασιν ἐς χθόνα ρίψας Οὐ πηγαῖς δακρύων δάκρυον ἐκκαλέσας, Ἄλλ' ἐν φάρμακον αἶνον ἔχων, θηρήτορα τιμῆς θυμὸν, καὶ θανάτου φάρμακον ἀτρεκέως. Οὐδέ τί που συνόδοισιν ὁμόθρονος ἔσσομ' ἔγωγε Χηνῶν ἢ γεράνων ἄκριτα μαρναμένων· Ἔνθ' ἔρις, ἔνθα μόθος τε καὶ αἴσχεα κρυπτὰ πάροισιν Εἰς ἓνα δυσμενέων χῶρον ἀγειρόμενα. Τῶνδε γὰρ εἵνεκ' ἔγωγε μέσος χθαμαλοῖσι κάθημαι Ἰητρὸς παθέων, αὐτὸς ἄνουσος ἑών. 1269 Οὐ γὰρ ἐμῆς πολιῆς παίζειν, καὶ λάτρην ἀεικῶς Ἔμμεναι ἀντὶ θρόνων, ὧν πέρι μαρνάμενοι Σχίζονται, καὶ κόσμον ὅλον τέμνουσιν ἀθέσμως. Αἰ αἰ τῶν μεγάλων ἡμετέρων ἀχέων! Ταῦτα μὲν, οἷσι φίλον, καὶ κερκώπων κράτος εἶη· Αὐτὰρ ἐγὼ Χριστοῦ πλήσομαι ἀτρεμέων. Εἰ δὲ κακὸν λαοῖο θεόφρονος ἡνία ρῖψαι, Ἴστωσαν κεφαλαὶ τῶν ἀποσεισαμένων, Ὅφρα κεν, ὡς θοδὸν ἵππον, ἀποπτυστήρα χαλινῶν, Θυμὸς ἄγοι κρημνοῖς, ἢ σκοπέλοισι φέρων. Εὐχομαι, ὡς κεν ἅπαντα Θεῶ φίλα τοῖσδε μεμήλοι, Εἰ δὲ χεριοτέρα, τηλόθεν οὔατ' ἔχειν. 1270

ΙΗ'. Πρὸς τοὺς φθονοῦντας. Ἐξ οὗ Θεῶ προσήλθον ἐκλιπὼν βίον, Πολλαῖς στροβοῦμαι καὶ κακαῖς τρικυμίαις· Ἀντιπνέει γὰρ ὁ φθόνος, πόρρω Θεοῦ Βαλεῖν θέλων με, καὶ λαβεῖν ὁμόσκοτον. Πόθεν φίλοι μοι δυσμενεῖς, καλοὶ κακοί; Ἐν εἰσι πάντες ἐξ ἴσου δρῶντες κακῶς· Πόθεν λόγον τοσοῦτον ἔκδημον φέρων Πόλει τοσαύτη, καὶ τί πλεῖον κερδάνας, Ἦν οἶδα πρώτην τῶν ἀφ' ἡλίου βολῶν, Ὡσθην νόσω τε καὶ κακοῖς παραστάταις; Πύρωσις, οἶμαι, τοῦτο, καὶ στέργω· μόνον Δόξης τύχοιμι, Χριστέ, σῆς τῆς ἀφθόνου. 1271

ΙΘ'. Σχετλιαστικὸν ὑπὲρ τῶν αὐτοῦ παθῶν. Πολλάκι Χριστὸν ἄνακτα κακοῖς μογέων μεγάλοισιν Ὀνοσάμην· καὶ γὰρ τις ἀναξ θεράπωντος ἔνεικε Δούλιον ἐν στομάτεσσι λαλεύμενον ἡρέμα τρυσμὸν, Ὡς δὲ πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἄφρονος υἱὸς ἐοῖο Πολλάκις ἀμφαδίων ἐπέων θράσος ἦχ' ὑπέδεκτο, Τοῦνεκα καὶ σὺ λόγοισιν ἐμοῖς, Θεὸς, ἴλαος εἶης, Οὓς τοι ἀκηχεμένη κραδίη, ἀγανώτατε, πέμψει. Βαιὸν ἄκος παθέεσσι ἐρευγομένη φρενὸς ὠδὶς. Χριστέ ἀναξ, τί τόσοις με κακοῖς διέπερσας ἄνωθεν, Ἐξότε μητρὸς ὄλισθον ἐμῆς ἐπὶ μητέρα γαῖαν; Εἰ μὴ καὶ λαγόνεσσι ἐνὶ σκοτίησι πέδησας, 1272 Τίπτε τόσοις ἀχέεσσι, καὶ εἰν ἀλί, καὶ κατὰ γαῖαν. Ἐχθοροῖσιν τε φίλοις τε καὶ ἡγεμόνεσσι κακίστοις, Ξείνοις, ἡμεδαποῖς τε καὶ ἀμφαδὸν, ἢ λοχόωσι, Μύθοις τ' ἀντιθέτοις, καὶ λαϊνέαις νιφάδεσσι Βέβλημαι; τίς ἅπαντα διακριδὸν ἐξαγορεύσει; Μοῦνος ἐγὼ πάντεσσι ἀοίδιμος, οὐδ' ἐπὶ μύθοις, Οὔτ' ἐπὶ κάρτεϊ χειρὸς ἔχων περιώσιον ἄλλων, Ἄλγεα δὲ στοναχὰς τε περισταδὸν, ὥστε λέοντα Πάντοθεν ἀμφυλάουσι κακοὶ κύνες, οἰκτρὸν ἄεισμα, Ἄντολίη τε δύσει τε. Τάχ' ἂν ποτε καὶ τὸ γένοιτο, Ἦ τις ἀνὴρ θαλίησι λύων φρένα, ἢ τις ὀδίτης, Ἦ τις ἐυκρέκτω κιθάρῃ ἐπὶ δάκτυλα βάλλων, Φθόγγοις οὐ λαλέουσιν, ἐμῶν ἀχέων ὀαριστῆς, 1273 Γρηγορίου μνήσαιτο, τὸν ἔτρεφε Καππαδόκεσιν Ἦ Διοκαιοσάρεων ὀλίγη πτόλις. Ἄλλ' ἐπίμοχθον Ἄλλοις πλοῦτον ὄπασσας ἀπείριτον· υἱέας ἄλλοις Ἐσθλοῦς· κάλλιμος ἄλλος, ὁ δ' ἄλκιμος, ὃς δ' ἀγορητής. Αὐτὰρ ἐμοὶ κλέος ἐστὶν ἐπ' ἄλγεσιν· εἰς δέ με πάντας Σῆς γλυκερῆς παλάμης πικροὺς ἐκένωσας ὀιστούς. Ἄλλος Ἴωβ νέος εἰμί· τὸ δ' αἴτιον οὐκέθ' ὁμοῖον. Οὐ γὰρ ἀεθλεύσοντά μ' ἄγεις, μάκαρ, ὡς τιν' ἄριστον Ἀντίον ἀθλητῆρος ἀπῆνεος, ἀλκὶ πεποιθὼς, Ὡς κεν ἀριστεύσαντι γέρας καὶ κῦδος ὀπάσσης. Οὐπω τόσος ἐγὼγ', οὐδ' ἄλγεσι κῦδος ἔπεστι. 1274 Ποιήν δ' ἀμπλακίης τίνω τάδε. Τίς δέ θ' ἀμαρτὰς Δίζημ' ἐν πλεόνεσσι, ὃ σοι πλεόν ἄχθεται ἄλλων. Ἐξερέω πάντεσσι, ὃ μοι νόος ἐντὸς ἔεργε· Ἦ τάχα κεν δρύψειεν ἀμαρτάδα μῦθος ἄναυδος. Ὡϊόμην, ὅτε δὴ σε φίλον λάχος οἶον ἐδέγμην, Πάντ' ἄμυδις βιότοιο

ἀφυσγετὸν εἰς ἄλα ρίψας, Καὶ νόον ὑψιβιβάντα τεῆ θεότητι πελάζων, Σαρκὸς νόσφιν ἔθηκα, νόμος δέ μοι ἡγεμόνευε· Πάντων μὲν κρατέειν. πάντων δ' ὑπερ αἰθέρα τέμνειν Χρυσείαις πτερύγεσσι· τό μοι φθόνον αἰνὸν ἄγειρε, Καί με κακοῖς ἐπέδησεν, ἀφυκτοτάτησί τ' ἀνίαις. 1275 Σὸν κλέος ὑψόσ' ἄειρε, κλέος δὲ σὸν ἐς χθὸν' ἔθηκεν. Αἰὲν ἀγνηορήσιν, ἄναξ, κοτέεις μεγάλησι. Κεῖνό γε μὴν ἄϊοιτε, καὶ ἐσσομένοισι γράφοιτε, Λαοὶ θ' ἡγεμόνες τε, ἀπεχθέες, εὐμενέες τε, Πατρὸς ἐμοῦ μέγαλοιο φίλον θρόνον οὐκ ἀθέριξα· Οὐκ ἔστ', οὐδ' ἐπέοικε, Θεοῦ θεσμοῖσι παλαίειν. Κεῖνῳ θεσμὸς ἔδωκεν· ἐγὼ δέ τε χειρὶ γεραιῆ Χεῖρα νέην ὑπέρεισα, πατρὸς δ' ὑπόειξα λιτῆσι, Πατρὸς ἐμοῦ, τὸν ἔτισε, καὶ ὃς μάλα τηλόθι μάνδρης Ἀζόμενος πολιὴν τε καὶ ἥλικα πνεύματος αἴγλην. Αὐτὰρ ἐπεὶ ζωῆς σημάντορι καὶ τόδ' ἔαδεν Ἡμετέρης, ἄλλοις με Λόγον καὶ Πνεῦμ' ἀναφήναι, 1276 Ξεῖνοις, τρηχαλέοισιν, ἀκανθοφόροισιν ἀρούραις, Βαιὴ μὲν ψεκάς εἰμι, πολὺν δέ τε λαὸν ἐπήρσα. Καὶ τόδε γ' αὐθις ἔαδε παλίμπορον ἐνθάδε πέμψαι Νούσω τε στυγερῆ, καὶ ἀργαλείαις μελεδῶναις Τηχθέντ' ἐξαπίνης. Ἴδὸς δέ τε ἀνδρὶ μέριμνα. Βαιὸν δὲ χρόνον ἔσκον ἐμοῖς μελέεσσιν ἀρηγῶν, Ποιμενικὴν σύριγγα, βοηθὸον ἐσθλὸν ὀπάσσας, Μὴ τις ἐμοῖς μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν Ἐχθρὸς, ἐὴν πλήσειεν ἀναιδέα γαστέρα φορβῆς. Αὐτὰρ ἐπεὶ δονέοντο ἀγοῖ, δονέοντο δὲ λαοὶ Ἡγεμόνος τε ποθῆ, καὶ θήρεσιν οὐλομένοισιν, Οἷ Θεὸν ἀνδρομέοισιν ἐνὶ σπλάγχχοισι παγέντα, 1277 Ἔκνοον ἦτορ ἔχουσι νόου δίχα μορφώσαντες, Πολλοὶ μὲν τρύζεσκον ἐμοῖς παθέεσσιν ἄπιστοι, Καί μ' ὑπεροπλήσι θεουδέα λαὸν ἀτίζειν, Ἡ φάσαν, ἣ νόος εἶχε. Θεῶ γ' ἐμὸν ἄλγος ἔφαινον. Πολλοὶ δ' αὖ νυχίοισιν ἐμὲ κρίνεσκον ὄνειροις, Ζωγράφος ὦν πόθος ἦεν, ἀθύρματα πολλὰ χαράσσω· Ἡ Θεὸς ἐξεκάλυπτεν, ἐμοὶ τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων, Ὅφρα κε μὴ χαλεπήσι σὺν ἐλπωρῆσι δαμείην, Ἐξοδίην κακότητα ἐφессάμενος βιότοιο. Τοῦνεκεν αὐχέν' ἔκαμψα, τήην δ' ὑπὸ χεῖρα κραταιὴν Δέσμιος ἔρχομ' ἔγωγε· δίκη δ' ἄλλοισι μεμήλοιο. Οὐδὲν ὄνειρα ἔμοιγε δικαζομένης βιότητος. 1278 Τῆ νῦν, Χριστέ, φέροις με, ὅποι φίλον. Ἄλγεσι κάμφθην. Κητεῖαις λαγόμενος τετρυμένος εἰμὶ προφήτης. Σοὶ παρέχω ζωῆς τόδε λείψανον. Ἄλλ' ἐλέαιρε Μικρὸν ἔτι πνεῖοντα. Τί μ' ἄλγεσι τόσσον ἐλαύνεις; Οὐτ' ἀγαθοῖσι μόνοισι θάνες, Θεὸς, εὐτ' ἐπὶ γαῖαν Ἥλυθες (ἣ μέγα θαῦμα, Θεὸς βροτὸς αἵματι ραίνων Ψυχὰς ἡμετέρας καὶ σώματα), οὔτε κάκιστος Μοῦνος ἐγώ. Πολλοῖσι χερείοισι κῦδος ὄπασσας. Τρεῖς βίβλοισι τεῆσι μεγακλέες εἰσὶ τελῶναι, Ματθαῖός τε μέγας, νηῶ τ' ἐνὶ δάκρυα λείψας, Ζακχαῖός τ' ἐπὶ τοῖσιν· ὁ τέτρατος αὐτὸς ἔοιμι. Τρεῖς δ' ἄρα λυσιμελεῖς, ὃ τε λέκτριος, ὅς τ' ἐπὶ πηγῆ, Ἦν τε πνεῦμ' ἐπέδησεν· ὁ τέτρατος αὐτὸς ἔοιμι. 1279 Τρεῖς δέ σοι ἐκ νεκύων φάος ἔδρακον, ὡς γὰρ ἄνωγας· Ἄρχοντος θυγάτηρ, χήρης πάϊς, ἐκ δὲ τάφοιο Λάζαρος ἡμιδάϊκτος· ὁ τέτρατος αὐτὸς ἔοιμι. Καὶ νῦν φάρμακ' ἔχοιμ' ὀδυνήφατα, καὶ μετέπειτα Ζωὴν ἄτροπον, ἐσθλὲ, τεῶ μέγα κύδει γαίω. Ποίμνης ἡγεμόνευσα θεόφρονος. Εἰ δὲ λυθείην, Ποιμένος οἶδε τύχοιεν ἀρείονος· εἰ δ' ἄρ' ὁμοίου, Ἡσσονος ἐν παθέεσσι, μακάρατα· οὐ γὰρ ἔοικε Τὸν νούσων ἐλατῆρα κακοῖς ἀχέεσσι παλαίειν.

Κ'. Νοσοῦντος εὐχὴ πρὸς Χριστόν. Πῆξόν με, Χριστέ· πῶς ἐλύθη σὸς λάτρις; Ὑμνωδὸς ἀργεῖ γλῶσσα. Πῶς φέρεις τόδε; Ἄλλ' ἄρμοσόν με, μὴ πρόη τὸν σὸν θύτην. Ποθῶ πάλιν στήναί τε καὶ σωτηρίας 1280 Κῆρυξ γενέσθαι, καὶ λαὸν καθαγνίσαι· Σὺ τὸ σθένος μου, λίσσομαι, μὴ μ' ἐκλίπης. Εἴ σ' ἐν ζάλη προῦδωκα, βαλοίμην ἔτι.

ΚΑ'. Εἰς τὸν πονηρόν. Ἄρπασον, ἄρπασον, ἀφθιτέ, με Χειρὸς ἀπ' ἀλλοτρίης· Μηδ' ἔργοις μογέοιμι κακοῖς, Καὶ Φαραῶ με τρυχοῖ, Μηδέ με δουριαλῆ κατέχοι, Χριστέ, σὸς ἀντίπαλος, Εἰς Βαβυλῶνά τ' ἄγοι κραναὴν, Ἄγεσι τειρόμενον. Ἐν νηῶ δὲ

μένοιμι τεῶ Ἐμπεδος, ὕμνοπόλος· Μηδέ μέ τις πυρόεις Σοδόμων Ὅμβρος ὕπερθε βάλοι. Χειρὶ δ' ἐπισκιάοις κρατερῇ Πήματα πάντ' ἐλάων. 1281

ΚΒ'. Ἰκετήριον. Χριστέ, φάος μερόπων, πυρόει στύλε Γρηγορίοιο Ψυχῆ, πλαζομένη πικρῆς βιότου δι' ἐρήμης, Σχῆς Φαραῶ κακόμητιν, ἀναιδέας ἐργοδιώκτας· Καὶ πηλοῦ μ' ἀδέτοιο, καὶ Αἰγύπτοιο βαρείης Ἐξερύσαις, πληγῆσιν ἀεικελίησι δαμάσας Δυσμενέας, λείην δὲ πόροις ὁδόν. Ἦν δὲ κίχησιν Ἐχθρὸς ἐπισπέρχων, σὺ δέ μοι καὶ πόντον ἐρυθρὸν Τμηξείας, στερεὴν δὲ διεκπεράοιμι θάλασσαν, Σπεύδων ἐς χθόνα δῖαν, ἐμὸν λάχος, ὥσπερ ὑπέστης· Καὶ ποταμοὺς στήσειας ἀπείρονας, ἀλλοφύλων τε Κλίλαις θούριον ἔγχος, ἀγάστονον. Εἰ δ' ἐπιβαίην Γῆς ἱερῆς, μέλψω σε διηνεκέεσσιν ἐν ὕμνοις. Χριστέ ἄναξ, τί με σαρκὸς ἐν ἄρκυσι ταῖσδ' ἐνέδησας; Τίπτε βίῳ κρυόεντι, καὶ ἰλυόεντι βερέθρῳ, 1282 Εἰ ἐτεὸν θεὸς εἰμι, λάχος δὲ σὸν, ὥσπερ ἄκουσα; Ἐκ μὲν μοι μελέων σθένος ὤλετο, οὐ δέ τι γοῦνα ἔσπεται· ἀλλὰ μ' ἔλυσε χρόνος, καὶ νοῦσος ἀνιγρῆ, Τηκεδάνη τε μέριμνα, φίλοι τ' ἄφιλα φρονέοντες. Εἴκειν δ' οὐκ ἐθέλουσιν ἀμαρτάδες, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Στεῖβουσ' ἀδρανέοντα, κύνες δ' ὡς πτῶκα λαγῶν, Ἦ κεμάδ' ἀμφὶς ἔχουσι, λιλαιόμενοι κορέσασθαι. Ἦ στῆσον κακότητα καὶ ἴλαθι, ἢ μ' ὑποδέξαι Δηρὸν ἀεθλεύοντα, καὶ ἄλγεσι μέτρον ἐπέστω, Ἦ λήθης νέφος ἐσθλὸν ἐμὰς φρένας ἀμφικαλύπτοι.

ΚΓ'. Εἰς τὴν ἀναχώρησιν. Ἄλλοι μὲν εὐπλοοῦσι τῶν Θεῶ φίλων, Ἄλλοι δὲ δυσπλοοῦσιν οὐδὲν χείρονες. Τίς οἶδε τούτων τοὺς λόγους, πλὴν σοῦ, Λόγε; Μὴ τοῦ βαδίζειν εὐκολωτέραν τρίβον, 1283 Τὸ τὴν προσάντη καὶ τραχεῖαν ἢ πλέον; Ὅμως δ' ἔγωγε τοῦμὸν, ὡς ἔχω, φράσω. Κρεῖσσον μὲν ἄμφω, καὶ τρέχειν, καὶ πρὸς καλόν. Εἰ δ' οὐκ ἔνεστι, τοὺς πόνους ἀσπάζομαι Πρὸ τῆς ἀδόξου καὶ κακῆς σωτηρίας. Ὡς πολλὰ δὴ δεῖ καὶ με πρὸς Θεὸν φέρειν, Κάμνοντα σαρκί, πραγμάτων τ' ἐπιδρομαῖς. Τί χρὴ παθεῖν με μὴ τυχόντ' ἀμφοῖν φίλοι; Σκεύαζε σαυτὸν ὡς τάχος, πρὸς οὐρανὸν Ψυχὴν πτερώσας τῷ λόγῳ τὴν τιμίαν· Μηδὲν περισσόν, ἀλλὰ πᾶν ρίψας βάρος Βίου ματαίου, καὶ κακῶν τῶν ἐνθάδε. Ἐγὼ τραπέζης μυστικῆς παραστάτης· Ἐγὼ καθαίρω λαὸν, ὃν σοι προσφέρω, 1284 Ἐν τοῖς ἀναίμοις καὶ τελείοις δόγμασιν. Ὡ λαμπρότης βλύζουσα, καὶ πηγὴ φάους, Ὡς αὐτὸς οἶδα, δεόμενος καθαρσίῳν, Δεινὸν καθαίρειν βορβόρου μολύσματα. Σκοπεῖτε καὶ τρέμοιτε, λαῶν ποιμένες.

ΚΔ'. Εὐχὴ ἐωθινή. Ὅρθρος δίδωμι τῷ Θεῷ μου δεξιὰς, Μηδὲν σκοτῶδες ἢ δράσειν ἢ αἰνέσειν, Ἄλλ' ὡς μάλιστα σοι θύσειν τὴν ἡμέραν, Μένων ἄσειστος, καὶ παθῶν αὐτοκράτωρ. Αἰσχύνομαι τὸ γῆρας, ἂν κάκιστος ᾶ, Καὶ τὴν τράπεζαν ἧς παραστάτης ἐγώ. Ὅρμη μὲν αὕτη, Χριστέ μου· σὺ δ' εὐόδου. 1285

ΚΕ'. Πρὸς ἐσπέραν θρηῆνος. Ἐψευσάμην σε. τὴν ἀλήθειαν, Λόγε, Σοὶ τὴν παροῦσαν ἡμέραν καθαγνίσας. Οὐ πάντα φωτεινὸν με νύξ ἐδέξατο. Ἦ μὴν προσηυξάμην τε καὶ τοῦτ' ὠρόμην· Ἄλλ' ἔστιν οὗ μοι καὶ προσέπταισαν πόδες. Ζόφος γὰρ ἦλθε βάσκανος σωτηρίας. Λάμποις τὸ φῶς μοι, Χριστέ, καὶ πάλιν φανείς.

Κς. Δέησις πρὸς Χριστὸν τῇ ἐπαύριον. Ἐζημιῶμαι, Χριστέ, τὴν χθὲς ἡμέραν. Χόλος προσῆλθε, καὶ μ' ἔκλεψεν ἀθρόον. Τὴν σήμερον λάβοιμι φωτὸς ἡμέραν. 1286 Μέμνησο σαυτοῦ· μὴ λάθης Θεὸν βλέπων. Ὅμῳμοκας· μέμνησο τῆς σωτηρίας.

ΚΖ'. Θρηῆνος. Αἶ αἶ τῶν παθέων! Τίπτ' ἦλιτον; ἢ ἄρα μοῦνος Σῶν καθαρῶν θυέων ἄπτομαι οὐχ ὀσίως; Ἦ με πυροῖς παθέεσσι, καθάρσιε, ἢ τύφον ἄλλων Ἰσχεις,

ἢ με φέρεις γυμνὸν ἐπ' ἀντιπάλῳ; Ταῦτα μὲν αὐτὸς, ἄναξ, νωμᾶς, Λόγε. Αὐτὰρ ἔγωγε Βαῖδον ὑπὲρ γαίης ἄσθμα φέρω πύματον. Δάκρυα πάντ' ἐκένωσα, γόος δέ μοι ἔργον ἐτύχθη. Μέχρι τίνος παλάμαις κείμεθ' ἐν ἀσεβέων; Ἀλλὰ, μάκαρ, στήσόν με, καὶ εἰ κακὸν, ἀλλ' ἱερῆα, Μῆ τις ὀλισθήσῃ πῆμασιν ἡμετέροις. 1287 Ὡλετο εὖχος ἔμοιγε, καὶ ἄλγεα σαρκὸς ὄλοιτο. Οἴχετ' Ἀναστασίη, λῆγε καὶ, ἀμπλακίη. Αἶ αἶ δάκρυά μοι καταλείβεται, ἔνδοθεν ἦτορ Παχνοῦται· διπλὴν νοῦσον ἐπίσχες, ἄναξ· Νοῦσον ἐπίσχες, ἄναξ, διολώλαμεν. Ἦ ἄρα μούνῳ Οἴκτος ἀπεκλείσθη σῶ λάτρι Γρηγορίῳ; Τέτρωμαι πολλοῖσι κακοῖς καὶ ἄλγεσι σαρκὸς· Σοὶ δὲ, Χριστέ, χάρις, ὅς με πυροῖς πάθεισιν. Ἦ στήσον κακότητα, καὶ ἴλαθι σῶ θεράποντι, Ἦ τὸ δίδου θυμῷ τλήμονι πάντα φέρειν. ΚΗ'. Ἐλεγειακόν. Ὀλβιος ὅστις ἄσαρκον ἔχει βίον, οὐδ' ἐπίμικτον Εἰκόνι τῆ μεγάλης βόρβορον ἀμφέθετο. 1288 Παῦρα μὲν οὐρανίοισι νοήμασιν ἔσπετ' ἀνάγκη, Πλείονα δ' ἀντιάει, καὶ ζόφος ἐστὶ νόου. Εἰ ροίης γένος εἰμί, τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις, Εἰ πνεύσθην θεόθεν, τίπτε με πηλόδετον, Χριστέ, φέρεις; γῆρας μὲν ἔβη, καὶ ἄψε' ἀκιδνά· Ἦ δ' ἔτι λύσσαν ἔχει σὰρξ ἐπανισταμένη Ἀμφαδόν, ἢ λοχώωσα· τὸ δ' ἄλγιον, ὅπποτε μύστην Οὐρανίων θυέων μὴ καθαρὸν παρέχει. Ὅρκίζω σε Θεοῖο μέγα κράτος, ἠδὲ κελαινὸν Ἦμαρ ἀλιτροβίων, ἴσχεο μαργουσύνης. ΚΘ'. Εἰς τὴν ὑπομονήν. Ἐπεὶ με βάλλεις τῆ νόσω πονοῦμενον, Μικροῖς λόγοις ἄκουε, καὶ παίδευμ' ἔχε. 1289 Ἐμοὶ τὸ κάμνειν κρεῖσσον, ἢ σοὶ τὸ σθένειν. Ἐγὼ μὲν οἶδα τῆ νόσω πυρούμενος, Καίπερ καθαίρειν τοὺς κακοὺς τεταγμένος, Κἂν ἦ τι μείζον τοῦ πάθους μυστήριον. Φρονεῖν γὰρ οὕτω λῶον, ἢ ῥυπῶντά τι Βλάπτειν ἑμαυτὸν ἐν κενῷ φρυάγματι. Σὺ δ' ὦν κάκιστος, οὐδ' ἐπίστη τὴν νόσον· Ἦ πόλλ' ἔδει σε δάκρυα σπείσαι Θεῶ, Ἦν' ἐκτέμης σου τὴν νόσον, πρὶν ἂν θάνης. Εἰ γὰρ τὸ φῶς τοιοῦτο, τὸ σκότος πόσον; 1290

Λ'. Εἰς ἑαυτόν. Ἦ πολλὰ, πολλὰ γίνεται Μακρῶ βίῳ βροτοῖς. τλητὸν δ' ἅπαν, ὃ κεν φέροι Βίον στρέφων Θεός. Ἐγὼ γὰρ, ἄς μὲν ἔσχον ἐν Ξένη πόλει πάλας, Λόγω πεσόντι σύμμαχον Γλῶσσαν φέρων ἐμὴν, Ἦ ἄλλους λέγοντας αἰνέσω. Πολλοὶ λέγουσι δὲ, Ξένοι, φίλοι τε πίστεως Ἐμοὶ σεβασμίας. Οὐδὲν γὰρ οὕτως οὔποτε Ὀλην ἔσεισε γῆν Ὡς Πνεύματος παρῤῥησία Θεοῦ βοωμένου· Ὁ καὶ προσάντη τοῖς φίλοις Τέθεικεν, οἶδαμεν. 1291 Καὶ σοὶ, Μάκαρ, πλείστη χάρις Καλῆς ἀτιμίας. Ταύτης γὰρ ἀυκλεέστερον Τί ἂν πάθοι βροτός; Ἦ δ' ἐνθάδ' εὔρον οὐ δοκῶν, Αὐτὸς φράσω φίλοις, Ὡς ἂν μάθωσιν εὐκόλως Φέρειν φθόνου πάλας. Θεοῦ μὲν ἦν λόγος πάλαι Κάλλιστος, ὡς Θεοῦ, Πάντα προφήτην τίμιον Ξένοις μόνοις δοκεῖν, Τὸ γνῶριμον δὲ ἄτιμον Ὡς πολλὰ τυγχάνειν. Ἐγὼ δὲ τοῦτο, καὶ πλέον, Πέπονθα νῦν σαφῶς. Ἐπεὶ γὰρ ἠκόμην, ξένης Λιπῶν ἔδος χθονός, Καὶ γῆν πατρώαν ἀσμένως Λαόν τε τὸν γλυκὺν Ὡς εἶδον, ὥχ' ὑπέδραμε Κιβωτὸς, ἢ μόνη Κόσμου φυγοῦσ' ἐπίκλυσιν Καλῶς ὀλωλότος. 1292 Καὶ τὸν γὰρ, ἐκλελοιπότης Ὁρθοῦ λόγου σχεδόν, Ὑπεξέκλεψε τῷ ξύλῳ Μέγας πατὴρ ἐμὸς, Ὀλης ὄλον τῆς Τριάδος Λάτριν καταστήσας. Τοῦτον κάμνοντ' ἀναρχία, Ναῦν ὡς τιν' ἐν βυθοῖς Ἐρημον οἰακοστρόφου, Σερεβλούμενον ζάλη Κακῶν μεγίστων, ἠθελον (Λιθαζέτω με πᾶς, Ὡς ἐκ παλαιοῦ τοῖς λίθοις Ἄριστ' ἠρμοσμένον), Ἦσαι βυθοῦ γὰρ ἠθελον Κυβερνήτου χερὶ, Ὦν ταῖς πνοαῖς ἠπιστάμην Μάλιστ' ἀντιστάτην, Καίπερ νεωστὶ χρημάτων Κράτος δεδεγμένον. Τάδ' ἠθελον μὲν· ὁ φθόνος Δ' ἀντίξοος καλοῖς, Ὦς ἀντέπνευσε τοῖς καλῶς Ἄγαν δεδογμένοις. Πρῶτον μὲν οἱ τὰ δευτέρω Θρόνων λελοχότες, 1293 Λαοῦ πρόεδροι πρεσβύται, Σεμνὴ γερουσία, Πεφήνας' ἡμῖν οὐ καλοί. Τίς ἤλπισε τότε; Οἱ μὲν γὰρ αἰδοῦς λειψάνῳ Βραχεῖ κρατούμενοι, Δισώματοι καὶ δίχροοι, Χιτῶνες ὡς τινες, Ἐκτὸς πρὸς ἡμῶν, ἔνδοθεν Κακῶς πεπηγότες, Οἷς καὶ χάρις τοῦ λανθάνειν, Ὡς ἄφρονες, θέλειν Ἦ γὰρ πρόδηλος δουλεία Χείρων ἀπιμίας. Οἱ δ' οὐ λάθρα δυσμενεῖς, Ἄλλ' ἐκφανεῖς ἄγαν,

Ἐρυθριῶντες, εἰ κακοὶ Δοκοῖεν εὐτελεῖς. ὦ σαρκολάτραι, καὶ Θεοῦ Περιφρονες σαφῶς, Βεελφεγῶρ σέβοντες, οὐ Τὸν ὄντα Δεσπότην. Ποῦ δὲ τράπεζα μυστική; Καλῶς δικαζέτω. Ποῦ δ' ἄρτος, ἢ ποῦ χεῖρες, αἱ Τὸ Πνεῦμ' ἐφείλκυσαν 1294 Ὑμῶν καρήνοις; Θρύψατε, Κακοὶ, καὶ τὴν χάριν. Λαὸν δ' ἀφήσω μέμψεως. Τί γὰρ ξένον τότε, Τὸν ὄντα τοίων προστατῶν Τοιαῦθ' ἀμαρτάνειν; Μόγις γὰρ ἄν, ἡγουμένων Σοφῶν, εἶεν καλοί. Πλὴν οὐ τὰδ' ὑμᾶς, ὦ τέκνα, Ἐδίδαξ' ἐγὼ ποτε (Εἰ καὶ χρόνον βραχὺν ξένην Νώμησα ἠνίαν), Περιφρονεῖν διδασκάλου Νόμους τε καὶ λόγους. Ταῦτ' ἦν ἔτι σθένος μοι καὶ Πάσχοντι καρτερεῖν. Τὸ γὰρ παθεῖν ὡς πλεῖστα τοῦ Φέρειν διδάσκαλον. Ὁ δ' ἐξέτηξε καρδίαν Μάλιστα τὴν ἐμὴν, Ἐκ μ' ἠπάτησαν οἱ σοφοὶ Λαῶν ἐπίσκοποι, Λόγω μὲν ὄντες ἐν φίλοις, Ψήφου τε τῆς ἐμῆς 1295 Ὡς ἀρρέπους τε καὶ φίλης, Εἴπερ τινός, λόγω, Ἔργω δ' ὅπου νενευκότες, Λέγειν τόδ' οὐκ ἐμόν. Πλὴν ἠπατήθην, ὦ Τριάς Ἐμοὶ λαλουμένη. Ὡ βήματ', ὦ λιθασμάτων Τε καὶ πόνων ὄλων, Οὓς ἐκ νέας ἀσκήσεως Διήνυσ' εἰς τόδε! Ὁλωλε πίστις εἰς Θεὸν, Ὁλωλε δ' ἐκ βροτῶν. Ποῦ τις μεταστῆ, καὶ τίνων Γένηται πλησίον; Εἰ ταῦτα λύχνοι, καὶ τὸ φῶς, Σκόπει σὺ τὸ σκότος. Δις ἐμπέπαιγμα, τοῦτο καὶ Παθῶν ἐπίσταμαι, Εἴπερ τι κάμοι τοῦ φρονεῖν Μέτεστιν ἐκ Θεοῦ. Ἄλλ' ἐνδακῶν ἤνεγκα (τίς Τόδ' οἶδεν ἢ Θεός;), Θεοῦ τὸ χρηστὸν, εἰ θέμις Φράσαι, μιμούμενος. Μῆτ' οὖν ἀκούειν, μῆθ' ὄρᾶν Ὅλως δοκῶ μόνος 1296 Τὰ πᾶσι δῆλα καὶ σαφῆ, Κόσμῳ προκείμενα, Ὡς ἂν τὸ χρῶμα γοῦν μένη Τοῦ πρόσθε σώματος, Ἦδη παρειμένου τε, καὶ Πεσόντος ἀθλίως. Εἰ ταῦτ' ἀρεστὰ τῷ λόγῳ, Διδάξατ', ὦ σοφοί. Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἀρεστὰ, καὶ Λίαν δοκεῖ κακά. Ἐντεῦθεν, ὡσπερ τειχίου Ῥαγέντος, ἢ ῥόου, Ἄπας κακῶν εἰσερῆρύη Ξένων λόγων σπορευός· Ὡν εἶσι καὶ νέαι πλάκες Κακῶς γεγραμμένα. Οἱ τὸν Θεόν μου τὸν μέγαν Οὐκ ἐνδίκους τομαῖς Τέμνουσιν· οἴμοι! τὴν μίαν Πάντων ὑπερβολὴν Ἄνω τιθέντες, καὶ μέσον, Κάτω τε τὸ τρίτον. Τέμνουσι δ', ὡς Θεόν μου, καὶ Θεοῦ μέγαν βροτὸν, Ἄνου τιθέντες, ὡς ἄνου Ἀδὰμ πεπτωκότος, 1297 Ἦ, μὴ τελείως τῷ πάθει Σωθῶ, δεδοικότος. Χρῆ γὰρ τὸ δέρμα μου μόνον Τυχεῖν σωτηρίας, Τὰ δ' ἄλλ' ἄτιμα τυγχάνειν Θεῷ παρειμένα. Ὡν καὶ τόδ' ἐστὶ, δεύτερος (Οὐκ οἶδ' ὅθεν, καὶ τίς) Ἰουδαϊσμός, χιλίων Τ' ἐτῶν ληρήματα, Ἑλληνικῆς ἀμβλώματα Μέθης τε καὶ πλάνης· Οἱ καὶ τὸ καλὸν ποιμνιον, Ὡσπερ λύκοι βαρεῖς, Ἐπεισπεσόντες, νηλεῶς Ἐρημον ποιμένος Κλέπτουσιν, ἀρπάζουσιν εἰς Πόνον ψυχῆς ἐμῆς· Ὁς, καίπερ ἄλλου ποιμνίου Βακτηρίαν λαβῶν, Ὅμως ἀσῶμαι, πατρικῶν 1298 Ὁρῶν μόγων λύσιν. Πῶς δ' οὐχί; καὶ τίς μετρίως Ταῦτ' ἂν πάθοι φρονῶν; Οὐ γὰρ τις δρυς, τίς ἢ λίθος Μόνον μ' ἐθρέψατο. Ψεύστης μὲν εἶην καὶ κακός, Ἐρῶ δ' ὅμως λόγον. Οὐδ' αὐτός, οἶδα, τῆς νόσου Μένεις ἐλεύθερος, Ὁ νῦν ἔποφρυς τοῖς ἐμοῖς Κακοῖς, ὦ φίλτατε, Κἂν ἀσφαλῶς βεβηκέναι Καὶ καιρίως δοκῆς. Πῦρ γείτον οὖν, καὶ τῆ πέλας Ἄπιστον οἰκία. Κέδρος τινάσσεται, πίτυς Τρόπον τίν' ἀσφαλῆς; Πόρρωθεν εἶργε τὴν μάχην, Εἰ μὴ πέλας ποθεῖς. Μεμνήσεται τις τῶν ἐμῶν Τούτων λόγων ποτέ, 1299 Ὅτ' οὐδὲν ἔσται πλεῖον, ἢ Τὸ δάκνεσθαι μάτην. Πλὴν νῦν ἐμοὶ περιζέει Πολὺς κλύδων κακῶν. Τί χειρόν οἴσεις, Χριστέ μου; Πυροῖς δὲ τί πλεόν; Πάντα προθύμως δέξομαι, Πλὴν ἴλαος πέλοις. Μικρόν τι, καὶ παρήλθομεν Τὸ τοῦ βίου τραχύ. Κάκεῖσε δ' οἶα; χρηστά μοι, Κἂν ἢ λίαν κακά. Οὐ γὰρ τις κάκεῖ διπλόη· Μόνη γὰρ ἀπλότης.

ΛΑ΄. Πόθος τοῦ θανάτου. Δις, οἶδα τοῦτο, φεῦ! δις ἐπτερνισμένος· Εἰ μὲν δικαίως, προσδέχοιθ' ὑμᾶς Θεός· Εἰ δ' οὐ δικαίως, προσδέχοιθ' ὅμως Θεός· 1300 Οὐδὲν γὰρ ὑμῶν οὐδὲ ὡς καθέξομαι. Πλὴν ἐκλέλοιπα, καὶ ποθῶ λύσιν κακῶν. Τῶν μὲν παρόντων εἰμὶ πάντων ἔμπλεως, Πλούτου, πενίας, χαρμονῶν, οὐ χαρμονῶν, Δόξης, ἀτιμίας τε, δυσμενῶν, φίλων· Τῶν δ' οὐ παρόντων εὐχομαι πείραν λαβεῖν.

Πέρας λόγου· τολμῶ δὲ, καὶ δέχου λόγον· Εἰ μηδὲν εἰμι, Χριστέ μου, τίς ἢ πλάσις; Εἰ τίμιός σοι, πῶς τόσοις ἐλαύνομαι;

ΛΒ΄. Περὶ τῆς τοῦ βίου ματαιότητος καὶ ἀπιστίας, καὶ κοιποῦ πάντων τέλους.
Ἦθελον ἢ ἐπέλεια τανύπτερος, ἢ χελιδῶν Ἕμμεναι, ὡς κε φύγοιμι βροτῶν βίον, ἢ τιν' ἔρημον 1301 Ναιετάειν θήρεσσιν ὁμέστιος (οἱ γὰρ ἔασι Πιστότεροι μερόπων), καὶ ἡμάτιον βίον ἔλκειν, Νηπενθῆ, νήποινον, ἀκηδέα· ἐν τῷδ' ἄθηρον Μοῦνον ἔχειν, θεότητος ἴδριν νόον, οὐρανοφοίτην, Ὡς κε γαληνιῶντι βίῳ φάος αἰὲν ἀγειρών. Ἦ τινος ἡερίης σκοπιῆς καθύπερθεν ἀερθεῖς, Βρονταῖον πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν αὔσω· Ἄνθρωποι θνητοὶ, ροιῆς γένος, οὐδὲν ἐόντες, Οἱ θανάτῳ ζῶντες, ἐτώσια φυσιώμεν, Μέχρι τίνος ψεύστησι καὶ ἡματίοισιν ὄνειροις Παιζόμενοι, παίζοντες, ἐπὶ χθονὶ μὰς ἀλάλησθε; Ἄθρει δὴ πραπίδεςσι τεαῖς, ἐπὶ πάντα ὀδεύων, Ὡς καὶ ἐγώ· δὴ γὰρ με Θεὸς μέγαν ἴδριν ἔθηκεν Ἑσθλῶν τε, στυγερῶν τε, νόος δ' ἐπὶ πάντα φορεῖται. 1302 Οὗτος ἔην θαλερός τε καὶ ἄλκιμος, εὐχος ἐταίρων, Ὑψιβιβὰς, μελέεσσιν ἐριζώοισι τεθηλώς. Οὗτος κάλλιμος ἦεν, ἐωσφόρος, ὄμματα πάντων Ἑλκων, εἶαρος ἄνθος ἐν ἀνδράσιν. Οὗτος ἀγῶσι Κύδιμος· ἔντεσιν οὗτος Ἀρήϊος· οὗτος ἄριστος Θηροφόνων σταδίοισι, καὶ οὔρεσι κάρτος ἐγειρών. Οὗτος δ' αὖ θαλίησι καὶ εἰλαπίνησι μεμηλῶς, Γαίη, καὶ πελάγεσσι, καὶ ἡέρι γαστέρα φέρβων, Νῦν ῥικνὺς, καὶ ἀναλκίς (ἀπήνηθησεν γὰρ ἅπαντα) Γῆρας ἔβη, τὸ δὲ κάλλος ἀπέπτατο· νεκρὰ τὰ γαστρός. Βαιὸν ἔτ' ἐν μερόπεσσι· τὸ δὲ πλεόν, εἰν αἴδαο. Οὗτος δ' αὖ μύθοις πνεύων μέγα παντοδαποῖσιν· Οὗτος δ' εὐγενέτης τύμβοις φρονέων μεγάλοισιν, Ἦ δέλτοις ὀλίγησι νεόγραφον αἶμα λελογχῶς. 1303 Οὗτος καρτερόμητις, ἐνὶ πτολίεσσι μέγιστος, Πανδήμοις στομάτεσσι βοώμενος· οὗτος ἄμετρον Πλοῦτον, τὸν μὲν ἔχων, τὸν δὲ φρεσὶν ἔνδον ἀέξων. Οὗτος δ' ὑψηρόνοιο δίκης πλάστιγξι γέγηθεν. Οὗτος δ' αἱματόεντι ῥάκει, δεσμῶ τε καρῆνου Γαίης κάρτος ἔχων, καὶ οὐρανὸν αὐτὸν ἀτίζει θνητὸς, ἐν οὐ θνητῆσι μετήγορος ἐλπρωῆσι. Νῦν τάδε, μικρὸν ἔπειτα κόνις, καὶ πάντες ὁμοῖοι, Δμῶες, σκηπτροφόροι, θῆτες, πλούτῳ κομῶντες· Εἷς ζόφος, εἷς δὲ δόμος· τόσον πλεόν ὀφρυόεσσιν, Ὅσον κλεινοτέρω γόου, τύμβου τε τυχήσαι, Οὐνομά τ' ἐν λάεσσι λιπεῖν ἐπικήδειον οἰκτροῖς· Ὅψὲ μὲν, ἔμπα δὲ πᾶσιν ἴσον θνητοῖσι τάλαντον. 1304 Ὅστέα πάντες ἀφαιρὰ, σεσηρότα, γυμνὰ κάρηνα. Λῆξε τύφος. Πενίην δὲ μόγος λίπε· νοῦσος ἄιστος, Ἐχθος, ἀτασθαλίη, πλεόνων πόθος, ὕβρις ἀτειρῆς, Πάντ' ἔθανε φθιμένοισιν ὁμοῦ, καὶ πάντα μέμυκεν, Ἄχρισ ἂν ἐγρομένοισι συνέμπορα ἔνθεν ἴκηται. Ταῦτ' οὐν εἰσορόωντες, ἐμοῖς πείθεσθ' ἐπέεσσι, Παῖδες ἐμοὶ (παῖδες γὰρ, ὅσον πλεόν εἴρυσσα πνεῦμα), Δεῦρ' ἄγε, κόσμον ἅπαντα, καὶ ὀππόσα τῆδ' ἀλάληται, Ῥίψαντες, κακότητος ἐπιχθονίου βασιλῆος, Ἄρπαγος ἀλλοτρίων, δηλήμονος ἀνδροφόνοιο, Πλοῦτον, ἐϋκλείην, θώκους, γένος, ὄλβον ἄπιστον, Προτροπάδην φεύγωμεν ἐς οὐρανὸν, ἦχι τε πολλὰ 1305 Κάλ्लεα μαρμαίροντα φάος περὶ τρισσὸν ἄφραστον. Οἱ δ' ἄλλοι πεσσοῖσιν ἐοικότες ἔνθα καὶ ἔνθα Πίπτοιεν, πεσσῶν τε κυλίσματι τέρψιν ἔχοιεν, Ἦ δνοφερὴν σκοτόμαιναν ἐοῖς ἐπικείμενοι ὄσσοις, Τοίχους ἀμφαφῶντες, ἐπ' ἀλλήλοισι δ' ἴοιεν.

ΛΓ΄. Πρὸς Χριστόν. Οἶμοι κέκμηκα, Χριστέ μου, πνοὴ βροτῶν! Οἶμοι μάχης τε καὶ ζάλης τοῦ συζύγου! Οἶμοι μακρᾶς ζωῆς τε καὶ παροικίας, Τῶν τ' ἔνδοθεν, τῶν τ' ἔκδοθεν παλαισμάτων, Ὑφ' ὧν τὸ κάλλος φθείρεται τῆς εἰκόνοσ! Τίς δρῦς τοσαύτην πνευμάτων φέρει βίαν; Τίς ναῦς τοσοῦτοις κύμασι συνερβράγη; 1306 Πόνῳ τέτρυμμα, πραγμάτων τ' ἐπιδρομαῖς. Οἶκον πατρῶων οὐχ ἐκὼν ἐδεξάμην. Ἐπεὶ δ' ὑπέστην, εἶδον ἐσκεδασμένον. Φίλοι μ' ἔκαμψαν, νοῦσος ἐτρύχασέ με. Λίθοις ἐδέχθην ὡς τις ἄλλος ἄνθεσι. Λαοῦ κεχήρωμ', ὧ τὸ Πνεῦμ' ἐνίδρυσε. Τέκνων τὰ μὲν λέλοιπα, τῶν δ'

ἀπεζύγην, Τοῖς δ' οὐ τετίμημ'. Ὡ πατρός παναθλίου! Οἱ συνθύται μου δυσμενεῖς ἐχθρῶν πέρα, Οὐδὲ τράπεζαν μυστικὴν δεδοκότες, Εἰ μὴ τί γ' ἄλλο, καὶ πόνους τοὺς εἰς τόδε, Οὐς καὶ πονηροῖς πολλακίς τιμᾶν ἔθος· Οὐθ' ὕβρεως δόξαν τιν' ἐξιώμενοι· Ἄλλ' ἐν πνέοντες, τὴν ἐμὴν ἀτιμίαν. 1307

ΛΔ΄. Εἰς τὴν ἐν ταῖς νηστεῖαις σιωπῇν. Ἴσχεο, γλῶσσα φίλη· σὺ δέ μοι, γραφίς, ἔγγραφε σιγῆς ῥήματα, καὶ φθέγγου ὄμμασι τὰ κραδίης. Ἦνίκα σάρκας ἔδησα, Θεοῦ βροτέοις παθέεσσι Μύστιν ἄγων θυσίην, ὡς κε θάνω βιότῳ, Ἦμασι τεσσαράκοντα, νόμοις Χριστοῦ βασιλῆος, Εὐτε καθαιρομένοις σώμασιν ἔσπετ' ἄκος. Πρῶτα μὲν ἀτρεμὴ νόον ἠδρασα, οἶος ἀπ' ἄλλων Ναιετάων, ἀχέων ἀχλὺν ἐφροσάμενος, Εἴσω πᾶς ἔαλεις, φρένας ἄκλοπος· αὐτὰρ ἔπειτα 1308 Ἄνδρῶν εὐαγέων δόγμασιν ἐσπόμενος, Χεῖλεσι θῆκα θύρετρα. Τὸ δ' αἴτιον, ὡς κε μάθοιμι Μύθων μέτρα φέρειν, παντὸς ἐπικρατέων. Καὶ γάρ τις πλεόνεσσιν ἐπ' ἀνδράσι θεοῦρον ἀείρων Ἔγχοις, παυροτέρους ῥηϊδίως δαμάσει, Καὶ πτερόεντα βέλεμνα ὅς εὐσκοπα τηλόθε βάλλοι, Οὐποτε ῥοιζήσει ἄσκοπον ἀσσοτέρω. Νῆα δὲ ποντοπόρειαν, ἐπὴν μέγα λαῖτμα περήσει, Πέμπειν θαρσαλέον βαιῶν ὑπὲρ λιμένων. Ὅς μὲν γὰρ μικρῶν κρατέει, μεγάλων αἰδέηλον Εἴ ποθ' ὑπερσχήσει, καὶ μάλα περ ποθέων· 1309 Ὅς δὲ μέγα προφέρει, τόδ' ἀριφραδὲς, ὡς ἄρα τυτθῶν Ἐξει ῥηϊδίως, εὐτε θέλησι, κράτος. Τοῦνεκα πάμπαν ἔδησα λόγου μένος. Ἦ γὰρ ἔολπα Μηκέθ' ὑποβλύζειν μῦθον ἐμῶν στομάτων. Ὡς οὐδὲν γλώσσης ὀλωτέρον ἐστι βροτοῖσιν· Ἴππος αἰεὶ προθέων, ὄπλον ἐτοιμότατον. Λεύσσει μὲν τίς ἅπαντα; τὰ δ' ἐν ποσὶ χεῖρες ἔχουσι Βαιὰ μάλλ', οὐδὲ πόδες γαῖαν ἐπήλθον ὄλην. Μόχθος ἀνδροφόνους, μοιχοὶ δέ τε καὶ τρομέουσι Λύσσαν ἐὴν, κλέπταις ἡμᾶρ ἀπευκτότατον, Πλοῦτος δ' οὐ κάμότης· ἔχω τὸ μὲν, ὤλεσα δ' ἄλλο, Τόσσα περισφίγγων, ὅσσα ῥόον παλάμη. Νήεσ', ὀδοιπορὴ ληϊστορες· ἄλλος ἄπληστος, Ὅμματα πικρὰ φέρων ἀλλοτρίοις κτεάνοις. 1310 Τόσσα φιλοχρῦσοισι προσάντα πᾶσιν ἔπεστι, Μόχθος χειροτέροις, μόχθος ἀρειοτέροις. Γλῶσσαν δ' οὐδὲν ἔρυξεν ἐπειγομένην ἐπὶ μῦθον, Οὐ βροτὸς, οὐ νιφετὸς, οὐ ῥόος, οὐ σκόπελος. Ἐγγὺς ὁ τοξευτής· τόξω δ' ἐπι πικρὸς οἰστός· Νευρὴ κύκλον ἄγει, δάκτυλον ἐν γλυφίσι. Νοῦς ἀφέηκε βέλεμνα· τὰ δ' ἔπτατο, πάντα δὲ βάλλει, Οὐρανίους, χθονίους, ζῶντας, ἐπεσσομένους, Ὅσοι μιν δοκέουσι, καὶ οὐ δοκέοντας, ὁμοίως Ἐσθλοὺς ἠδὲ κακοὺς, δυσμενεῖς, φιλίους, Τηλόθεν, ἐγγὺς ἐόντας· ἀπόσκοπον οὐδὲν οἰστῶ. Τὴν δὲ τις αἰχμάζων, πρῶτα φέρει σοφίης. Πολλὰ μὲν αἰσχροὶ μάχλοισιν ἐρεύγεται, ὡς κε γελοῖος Αὐτὸς ἐὼν, ἄλλοις βράσμα γέλωτος ἄγη, 1311 Παλλόμενος, πάλλων τε, καὶ εἰκόνα θεῖαν ἀτίζων. Πολλὰ δὲ τῶν κρυπτῶν οὐασιν ἐξεμέει. Πολλάκι δ' αὐτε χόλοιο δυσαέος ἄγριον ἀφρὸν Ἐκτὸς ἀποσκεδάει, πᾶσαν ἐπεσβολίην. Πολλάκι δ' αὐτὸς λοχῶντι φέρει χάριν ἐνδοθὶ θυμῶ, Καὶ κραδίης ἐτέρης χεῖλεσιν ἄλλα φέρει, Ψεύδεά θ', αἰμυλίους τε λόγους, ἀνδροκτασίας τε. Τίς κεν ἅπαντα λέγοι, τόνδ' ὅσα λυπρὰ πέλει; Ἐχθρὸν ἔθηκ' ἐθέλουσα δόμον δόμῳ, ἄστει δ' ἄστου Αὐτίκα, μηδὲν ὄλως γλῶσσα πονησαμένη, Δῆμον κοιρανέοντι, ἀνασσομένοισιν ἄνακτα, Ὡς σπινθήρ καλάμης ὦκα ῥιπιζομένης. Σύμπλοον, υἷα, τοκῆα, κάσιν, φίλον, εὐνιν, ἀκοίτην, Πάντας ἐπ' ἀλλήλοισι ὦπλισε ῥηϊδίως. 1312 Τὸν κακὸν, ἐσθλὸν ἔθηκε, τὸν ἔμπαλιν ὤλεσεν ἐσθλὸν, Τοῦτ' ἀνέζευξε πάλιν· τίς δύναθ' ὅσα λόγους; Βαιὴ μὲν γλῶσσοις ἐστίν, ἀτὰρ σθένος οὐδενὶ τόσσον· Αἰθ' ὄφελε θνήσκειν αὐτίκα τοῖσι κακοῖς! Πᾶσιν μὲν δὴ γλῶσσα πέλει κακὸν ἀφραδέεσσιν, Ἐξοχα δ' αὐτὸ μύστασις οὐρανίης θυσίης. Ὅργανόν εἰμι Θεοῖο, καὶ εὐκρέκτοις μελέεσσιν Ὑμνον ἀνακτι φέρω, τῷ πᾶν ὑποτρομέει. Μέλω δ' οὐ Τροίην, οὐκ εὐπλοον οἷά τις Ἀργῶ, Οὐδὲ συὸς κεφαλὴν, οὐ πολὺν Ἑρακλέα, Οὐ γῆς εὐρέα κύκλα ὅπως πελάγεσσιν ἄρηρεν, Οὐκ ἀγὰς λιθάκων, οὐ δρόμον οὐρανίων· Οὐδὲ πόθων μέλω μανίην, καὶ κάλλος ἐφήβων, Οἷσι λύρη

μαλακὸν κρούετ' ἀπὸ προτέρων. 1313 Μέλπω δ' ὑψιμέδοντα Θεὸν μέγαν, ἡδὲ φαινηῆς Εἰς ἔν ἀγειρομένης λάμπιν ἐμῆς Τριάδος, Ἀγγελικῶν τε χορῶν μεγάλους ἐριχηέας ὕμνους Πλησίον ἑσταότων, ἕξ ὁπὸς ἀντιθέτου Κόσμου θ' ἀρμονίην, καὶ κρείσσονα τῆς παρεούσης, Ἦν δοκέω, πάντων εἰς ἔν ἐπειγομένων Καὶ Χριστοῦ παθέων κλέος ἄφθιτον, οἷς μ' ἐθέωσεν, Ἀνδρομένη μορφὴν οὐρανίη κεράσας. Μέλπω μίξιν ἐμήν. Οὐ γὰρ φατὸν ἔργον ἐτύχθην Ἔργον, ὅπως πλέχθην θνητὸς ἐπουρανόις. Μέλπω δ' ἀνθρώποισι Θεοῦ νόμον, ὅσα τε κόσμου Ἔργματα, καὶ βουλάς, καὶ τέλος ἀμφοτέρων· Ὅφρα τὰ μὲν κεύθης σῆσι φρεσὶ, τῶν δ' ἀπὸ τῆλε Φεύγης, καὶ τρομέης ἡμαρ ἐπερχόμενον. Τόσσων γλώσσαν ἔχω, κιθάρην· φράζεσθ', ἱερῆς, 1314 Μὴ τι παρακρέξῃ ἔκτροπον ἀρμονίης. Γλώσσαν καὶ θυέεσιν ἀγνήν ἀγνοῖσι φυλάξω, Οἷσιν Ἄνακτα μέγαν εἰς ἔν ἄγω χθονίοις. Οὐ γὰρ ἀπ' ἀλλοτρίης γλώσσης, χραντοῦ τε νόοιο Πέμψω τῷ καθαρῷ ζωοφόρον θυσίην. Εἰς πόρος οὐ γλυκερόν τε ῥόον καὶ πικρόν ἀνήσει, Εἶματι πορφυρέω βόρβορος ἀλλότριον. Καὶ πῦρ ξεῖνον ὄλεσε θυηπόλου ἐν προτέροισι Παῖδας, μὴ καθαρῶς ἀπτομένους θυσίης. Τὴν δ' ἱερὴν ποτ', ἄκουσα, Θεοῦ μεγάλοιο κιβωτὸν, Ὡς καὶ κλινομένη κτεῖνε τὸν ἀψάμενον. Ταῦτ' αἰνῶς τρομέω, καὶ δεῖδια, μὴ τι πάθοιμι, Μὴ καθαρῶς καθαρῆς ἀπτόμενος Τριάδος. Αἶθε δὲ καὶ νόον ἦεν ἀτάσθαλον, ἀστατέοντα Τῆ καὶ τῆ, πολλοῖς οἷμασι μαψιδίοις 1315 Κάμπτειν τέρματος ἄσσον, ἐπὶ στρεπτήρι χαλινῷ, Ἦ πάμπαν κατέχειν ἄκλοπον ἐν κραδίη Μᾶλλον κε Χριστοῖο μεγακλέος ἄσσον ἐλαύνων, Λάμπετο μαρμαρυγαῖς τοῦ μεγάλοιο φάους! Νῦν δ' ὁ μὲν οὔτι τόσον τελέει κακὸν ἔνδοθι μίμνων, Κἂν ἀπὸ τῆλε Θεοῦ τυτθὸν ὀδοιπλανέη. Οὐδὲ γὰρ εἰ πέτρησιν ἐεργομένη στεγανῆσιν, Ἔνδοθι καχλάζοι φλόξ πυρὸς, ἡὲ ῥόος, Ἦ λόχημν πυκινήν δηλήσατο, ἢ τιν' ἀλωήν· Ζώει δ' ἡμιθανῆς ἔνδοθι κευθομένη. Μῦθος δ' αὖ γλώσσης πολυηχέος εὐτ' ἀπορούση, Ἄσχετα μαργαίνει μηκέτ' ἀνατροχάων. Ὡς δ' ὅτε τις λοξοῖο φυὴν πτόρθου παλάμησιν Ἦκα μετακλίνων ἔμπαλι γῦρον ἄγει, 1316 Αὐτὰρ ὄγ' ὡς μιν ἔλειπε, βίη χερὸς ὀρθιος ἔστη, Μηκέτ' ἐπὶ προτέρην κλινόμενος κακίην· Ὡς καὶ ἐγὼ μῦθοιο μὲν εὐτροχάλοιο ἐρωὴν Δερκόμενος στάθμης ἔκτοθι καὶ κανόνος (Καὶ γὰρ μοι βίος ἦεν, ὅτ' ἦν λόγος), εὔρον ἄριστον Φάρμακον· ἔσχον ὄλον ὑψινόω κραδίη, ὡς κε μάθη τά τε φαντὰ, τά τ' οὐ φατὰ γλώσσα φυλάσσειν· Δέξαθ' ὄλην σιγὴν, δέξεται εὐεπίν. Τοῦ παντός μιν ἄμερσα· τὸ μέτριον οὐκέτ' ἀτίσει. Οὔτος ἀεὶ κείσθω τοῖς ἀμέτροισι νόμος. Ἦ μέγα καὶ τόδ' ὄνειαρ, ὅτ' ὠδίνοντα κατίσσης Μῦθον, κρουομένης ἔκτοθι σῆς κραδίης. Μῦθω δαμναμένω συνδάμναται οἶδμα χόλοιο· Οὐ μὲν ῥηϊδίως, ἔμπα γε μὴν δαμάσεις. 1317 Ἦν γὰρ σφ' οἶδαλέον τε καὶ ἄγρια μαργαίνοντα Ἄγχις ἀσχαλῶν, ὕβριν ἀποσκεδάσεις. Ἠγεμόνος φθιμένοιο, φάλαγξ παθέων ὑπόειξεν· Ὡδ' ἂν ἀναπνεύσαις ἀργαλέοιο σάλου. Πάντα τάδ' ἠγεσίης Χριστοῦ μεγάλοιο ἀνακτος, Αὐτὰρ ἔπειτα νόου οἴακος ἡμετέρου. Εἰ γὰρ μὴ τὸν ἔχεις ἰθύντορα, οὔτε τι σιγῆς, Οὔτε τι καρτερίας μείζονος ἔστ' ὄφελος· Καὶ λίμνης στόμα λεπτόν, ἐπὴν παλάμησιν ἔρυσας, Αὐθις ἀπορρήξεις, ἀθρόον ἐκπρορέσει. Ἀλλὰ λόγος κέλεται σε φαάντατος, ἔνθεν, ἄριστε, Ἀρξάμενον, πάντων οἶδμα κακῶν κατέχειν. Ταῦτά τοι ἡμετέρης μελεδήματα, φίλτατε, σιγῆς· Ἐκ παλάμης λαλέω, νοῦν ὑποδεξαμένης. 1318 Οὔτος ἐμὸς πλόος ἐστί· σὺ δ' ἐς πλόον ἄλλον ἔπειγε. Ἄλλος ἀπ' ἀλλοίου πνεύματος ὄρμον ἔχοι. Εἰ δ' ἄγε, καὶ λόγον ἄλλον ἐμῆς αἴοιτε σιωπῆς, Ὅστις ἀπεχθαίρων, ὅς τε φίλα φρονέων. Ἦν ὅτε κάρτος ἔχεσκον ἐν ἠϊθέοισι μέγιστον, Καὶ με Χριστὸς ἀναξ ἦγεν ἐπ' ἀντιπάλω, Στερρότερην ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ πίστιν ἔχοντα, Τεύχεσί τε κρατεροῖς πάντοθε φραξάμενον. Θείοις μὲν λογίοισιν ἐμὸν νόον ἀγνὸν ἔτευξα, Γράμματος ἐξ ἱεροῦ Πνεῦμ' ἀναμαξάμενος, Οἷς βίβλων τοπάροιθε πικρὴν ἐξέπτυνον ἄλμην, Κάλλος ἐπιπλάστοις χρώμασι λαμπόμενον. Σάρκα δ' ἐμήν ζείουσαν, ἐπεὶ νεότητι τεθῆλοι, Πολλοῖς καὶ πυκνοῖς ἔξεν ἐν

καμάτοις. 1319 Γαστρί μὲν ὕβριν ἔπαυσα κόρου, καὶ γείτονα λύσσαν, Ὅμμα δ' ἐνὶ βλεφάροις πῆξα σαοφροσύνη. Βρυζα χόλω, καὶ δῆσα μέλη, καὶ κλαῦσα γέλωτα. Πάνθ' ὑπόειξε Λόγω· πάντ' ἔθανεν τὰ πάρος. Γαίη, κοῖτος ἐμοί· πλευρῶν ἄκος, εἴματα λυπρά· Φάρμακον ἀγρυπνίης, χῶρος ἐμῶν δακρύων. Ἥμασι νῶτον ἔκαμψα, καὶ ὕμνοις παννυχίοισι Στηλῶθην, βροτέης ἔκνοος εὐπαθίης. Ταῦτα πάρος· σάρκες γὰρ ἐπέξεον, αἴσι μέμηλεν Οὐρανίης ἀνόδου φῶτα μέγαν κατέχειν. Καὶ κτεάνων βαρὺν ὄγκον ἀπέπτυσα, ὡς κεν ἀερθῶ Κοῦφος, ἀποσκεδάσας πρὸς Θεὸν ἄχθος ἅπαν. Νῦν δ' ὅτε νοῦσος ἔχει με πικρῆ, καὶ γῆρας ἔκαμψεν, Ἥλθον ἐπ' ἀλλοίην τήνδε δυηπαθίην, 1320 Γλῶσσαν ἔχων ἀδάμαστον, ἐύλαλον, ἢ με τύσοισι Πήμασι, τοῦ φθονεροῦ δῶκεν ἀεὶ παλάμαις. Οὔτε τινὸς θῶκοισιν ἐπέδραμον· οὔτ' ἀπὸ γαίης Ἥλασα πατρώης, οὐ δόλον ἐφρασάμην. Οὐ γλῶσσαν ἐφέηκα ἐπεσβόλον, οὔτε τι ρέξα Ἥμετέρων θυέων ἔκνομον· οἶδε Λόγος. Οὐ σκοπὸν, οὐδὲ μὲν ἄλλον, ἐπεὶ καὶ πᾶσι νεμεσῶ, Λαῶν ἠγεμόσιν τοῖα κλειζομένοις· Ἴων νῦν πᾶσα θάλασσα, καὶ εὐρέα πείρατα γαίης Πέπληθε, δνοφερὸν πένθος ἐμῆς κραδίης. Ἀλλὰ λόγος μ' ἐχάλεψεν ἀτάσθαλος· οὐ μὲν ἔγωγε Πρόσθε τόδ' ὠϊόμην, ἀλλ' ἐχάλεψεν ὅμως Πᾶσί μ' ἔθηκε φίλοισιν ἐπίφθονον. Ὡ φθόνε, καὶ σὺ Ἐξ ἐμέθεν τι λάβης. Ἴσχεο, γλῶσσα φίλη· 1321 Βαιὸν δ' ἴσχεο, γλῶσσα· τόδ' ἐς τέλος οὐ τε πεδήσω. Οὐ τόσον ἐξ ἐμέθεν λήψεθ' ὁ μισολόγος. Πυνθάνομ' ὡς Σαμίων τις ἄναξ φθόνον ὡς ἀρέσαιτο, Δείσας εὐδρομίην, μήσατο τοῖον ἄχος. Πόρκην, ὃν φιλέεσκε, πατρῷον ἔμβαλε πόντῳ· Τὸν δ' ὑποδεξάμενον ἰχθὺν, ἔδησε λίνον· Ἰχθυβόλος μὲν ἄνακτι, ὁ δ' ὥπασεν ᾧ θεράποντι Τὴν ἀλίην· πόρκης δ' ἰχθύος ἐν λαγόσιν. Ἰχθὺν μὲν γαστήρ ὑπεδέξατο, χεὶρ δέ τε πόρκην· Θαῦμα μέγ'· οὐδ' ἐθέλων εὐράτο κείνος ἄχος. Ὡς καὶ ἐγὼ· μύθῳ γὰρ ἐμῷ φθόνος ἄγριον αἰεὶ Ὅμμα φέρει· σιγῆς βένθος ἐπεσπασάμην. Τόσον ἐμοὶ Σαμίοιο· τόδ' αὔριον οὐ σάφα οἶδα, Εἰ κακὸν ἢ καλὸν ἀντιάσειε τέλος. 1322 Ἀλλὰ γε δὴ φθόνον ἴσχε, βροτῶν ἄκος, ἐκ δέ με πικρῶν Γλωσσῶν ἐξερύσας, σὴν ἐπὶ λάμψιν ἄγοις· Ἔνθα σε σὺν φαέεσσι ἀειζῶοισι γεραίρων, Μέλψομ' ἀπὸ στομάτων ἦχον ἐναρμόνιον. Δέχνησο καὶ τάδε χειρὸς ἐναυδέα, ὡς μὲν ἔχοιτε Ἥμετέρης σιγῆς μνημόσυνον λαλέον.

ΛΕ'. Ἄλλο. Τείχη, πυλώνες, κλειθρα, συγκλείοιτέ με· Μή τις παρελθὼν ἢ λόγος φῶρ, ἢ βίος Κλέψη λαθῶν τι τῶν ἐμῶν κειμηλίων, Ἥ καὶ τύραννος ἀρπάση βία χερός. Θεὸς τὸ θησαύρισμα, καὶ Θεοῦ φόβος, 1323 Ἐλπίς τε κουφίζουσα τὰς ἀκηδίας· Αἶ πολλά πολλὰὶ δὴ με καὶ παρ' ἀξίαν Δεδήχασίν τε καὶ σπαράξουσι πλέον, Ἥν μὴ σὺ τοῖς κέρκωψιν ἠρεμεῖν φράσης Καίπερ δὲ πάσχω δεινὰ, καὶ δεινῶν πέρα, Τοῦθ' ἐν δέδοικα, μὴ τι τοῖς πολλοῖς κακοῖς Χείρων γενοίμην· καὶ τὸ γὰρ βλάπτει φρένας.

ΛΖ'. Ἄλλο. Φθέγγοισθ' ἅπαντες· εὐδρομεῖτε τοῖς λόγοις Στροφὰς πλέκοιτε· ἰσχύοιτ' ἀραχνίοις Δεσμῆν τὰ κοῦφα καὶ περιπλανώμενα. Βροντᾶτε βύρσαις· ἀστραπὰς ἔλλυχνίους Πέμποιτ'· ἐγὼ ἔδησα καὶ πάντη λόγον. 1324 Κόρον λάβοιτε, ᾧ σκοποὶ, καὶ σὺ, φθόνε. Ἔνδον λαλήσω, νοῦν Θεοῦ μυστηρίοις Γράφων, σπίλων τε καὶ πλάνων αἰσθήσεων Σμήξας, ἔσοπτρον τῷ Λόγῳ παραστήσομαι, Ἔως τελείας ἐμφάσεις εἴσω λάβη Καὶ ταῦτα σιγῆς γράμματ'. Εἰ δὲ μὴ θέλεις Πολλοῖς λαλεῖν με, Νοῦς μέγας, τί χρὴ δρᾶσαι;

ΛΖ'. Ἄλλο. Οὐ μ' οὔθ' ἀμαρτὰς εἶλεν, οὔτε τις νόμος Τέκνων πόνων τε τῶν ἐμῶν διέσπασε. Τριάς τόδ' οἶδεν, ἦν ἐκήρυξα πόλει, Σπινθηρ' ἀνάψας τὸν πρὶν ἐγκεκρυμμένον. Φθόνος δὲ, καὶ γλώσσην ἔδησαν οἱ σοφοί. 1325 Τί γὰρ, μάταιε,

καίπερ ἔσκοτισμένος Νόσω βαρεία, τόσσον ἠγειρας κλέος; Οὐκ οἶσθ', ὅσον νῦν τῶν ἀπαιδευτῶν κράτος, Οἷς συγγενὲς θράσος τε καὶ μοχθηρία; Χορεύετ', εὐδρομεῖτε, δυσσεβῆς ἄπας. Βάλλοιτε, τοξεύοιτε μὴ πεφραγμένους. Σιγὴ βαθεῖα· Γρηγόριος πορῶτάτω.

ΑΗ΄. Ὑμνος εἰς Χριστὸν μετὰ τὴν σιωπὴν, ἐν τῷ Πάσχα. Χριστὲ ἄναξ, σὲ πρῶτον, ἐπεὶ λόγον ἠέρι δῶκα, Διαιτὸν κατέχων, φθέγξομ' ἀπὸ στομάτων, Ἄγνωτάτου ἱερῆος ἀγνὸν θύος, εἰ θέμις εἰπεῖν, Τόνδε λόγον προχέων ἡμετέροιο νόου. Πατροφαῆς, μέγαλοιο νόου Λόγε, φέρτερε μύθου, 1326 Φωτός τ' ἀκροτάτου φῶς ἄκρον, Οἰόγονε, Εἰκὼν ἀθανάτοιο Πατρὸς, καὶ σφρηγὶς ἀνάρχου, Πνεύματι τῷ μεγάλῳ συμφαῆς, εὐρυμέδων, Αἰῶνος πείρημα, μεγακλεῆς, ὀλβιόδωρε, Ὑψίθρον', οὐράνιε, πανσθενὲς, ἄσθμα νόου, Νωμητὰ κόσμοιο, φερέσβιε, δημοιοργεῖ ὄντων, ἔσσομένων. Σοὶ γὰρ ἅπαντα πέλει, Ὅς κόσμοιο θέμεθλα, καὶ ὀππόσα ἐστὶ θέλοντος, Δησάμενος φορέεις νεύμασιν ἀπλανέως. Σοὶ μὲν, ἄναξ, Φαέθων ὑψίδρομος ἄστρα καλύπτει, Κύκλον ὑπερτέλλων ἔμπυρον, ὡς σὺ νόας. Σοὶ ζῶει, φθινύθει τε ἀμοιβαδὶς, ὄμμα τὸ νυκτὸς, Μήνη, πλησιφαῆς αὐθις ἐπερχομένη. 1327 Σοὶ δὲ ζωοφόρος τε κύκλος καὶ μέτρα χορείης, Ὡραὶς μέτρα φέρει ἠπια κερναμέναις. Ἀπλανέες τε πλάνοι τε παλίμπορον ἀΐσσοντες Ἀστέρες ἠγαθέης εἰσὶ λόγος σοφίης. Σὸν φάος εἰσὶν ἅπαντες, ὅσοι νόες οὐρανίωνες Μέλπουσι Τριάδος δόξαν ἐπουρανίης. Σὸν βροτὸς αὖ κλέος ἐστὶν, ὃν ἄγγελον ἐνθάδ' ἔθηκας Ὑμνοπόλον τῆς σῆς, ὧ φάος, ἀγλαΐης. Ἄμβροτέ μοι βροτέει τε, παλιγγενὲς, ὕψος ἄσαρκον, Ὑστάτιον θνητῶν πῆμασι σαρκοφόρε, Σοὶ ζῶ, σοὶ λαλέω, σοὶ δ' ἔμπνοός εἰμι θυηλή, Ἡ μούνη κτεάνων λείπετ' ἀφ' ἡμετέρων. Σοὶ καὶ γλῶσσαν ἔδῃσα, καὶ οὔασι μῦθον ἔλυσα· Λίσσομαι ἀλλὰ πόροις ἀμφοτέρ' εὐαγέως. 1328 Φθέγξομαι, ἄσ' ἐπέοικεν· ἂ δ' οὐ θέμις, οὐδὲ νοήσω. Ῥεύσω μαργάρεον, βόρβορον ὠσάμενος, Χρυσὸν ἀπὸ ψαμάθοιο, ρόδον κραναῆς ἀπ' ἀκάνθης· Λέξομ' ἀπ' ἀσταχύων σῖτον, ἀφείς καλάμην. Ταῦτά σοι ἡμετέροιο θαλύσια, Χριστὲ, πόνοιο Γλῶσσι· ἀπερευγομένη πρῶτον ἀνήψεν ἔπος. Σήμερον ἐκ νεκύων Χριστὸς μέγας, οἷσιν ἐμίχθη, Ἔγρετο, καὶ θανάτου κέντρον ἀπεσκέδασε, Καὶ ζοφεροὺς πυλεῶνας ἀμειδίητου αἴδαιο Ῥήξατο, καὶ ψυχαῖς δῶκεν ἐλευθερίην. Σήμερον ἐκ τύμβοιο θορῶν, μερόπεσσι φαάνθη, Οἷς γένεθ', οἷσι θάνεν, οἷς ἔγρετ' ἐκ νεκύων, Ὡς κε παλιγγενέες τε καὶ ἐκ θανάτοιο φυγόντες, Σοὶ συναειρώμεσθ' ἔνθεν ἀνερχομένῳ. 1329 Σήμερον αἰγλήεις σε μέγας χορὸς ἀμφιγέγηθεν Ἀγγελικὸς, μέλπων ὕμνον ἐπιστέφιοι. Σήμερον ἦχον ἔπνευσα, μεμυκότα χεῖλεα σιγῇ Λύσας, ἀλλά μ' ἔχεις ὕμνοπόλον κιθάρην. Νῶ νόον ἔνδον ἔρεξα, λόγῳ Λόγον· αὐτὰρ ἔπειτα Ῥέξω καὶ μεγάλῳ Πνεύματι, ἦν ἐθέλη.

ΛΘ΄. Εἰς τὰ ἔμμετρα. Πολλοὺς ὀρῶν γράφοντας ἐν τῷ νῦν βίῳ Λόγους ἀμέτρους, καὶ ῥέοντας εὐκόλως, Καὶ πλείστον ἐκτρίβοντας ἐν πόνοις χρόνον, Ὡν κέρδος οὐδὲν ἢ κενὴ γλωσσαλγία· Ἀλλ' οὖν γράφοντας καὶ λίαν τυραννικῶς, Ὡς μεστὰ πάντα τυγχάνειν ληρημάτων, 1330 Ψάμμου θαλασσῶν ἢ σκνιπῶν Αἰγυπτίων· Πάντων μὲν ἂν ἠδιστα καὶ γνώμην μίαν Ταύτην ἔδωκα, πάντα ρίψαντας λόγον, Αὐτῶν ἔχεσθαι τῶν θεοπνεύστων μόνον, Ὡς τοὺς ζάλην φεύγοντας ὄρμων εὐδίω. Εἰ γὰρ τοσαύτας αἰ Γραφαὶ δεδώκασιν λαβὰς, τὸ Πνεῦμα, τουτί σοι σοφώτερον, Ὡς καὶ τόδ' εἶναι παντὸς ὀρμητήριον Λόγου ματαίου τοῖς κακῶς ὀρμωμένοις. Πότ' ἂν γράφων σὺ, τοῖς κάτω νοήμασιν Ἀναμφιλέκτους, ὧ τὰν, ἐκτείναις λόγους; Ἐπεὶ δὲ τοῦτο παντελῶς ἀμήχανον, Κόσμου ῥαγέντος εἰς τόσας διαστάσεις, Πάντων τ' ἔρεισμα τῆς ἑαυτῶν ἐκτροπῆς 1331 Τούτους ἐχόντων τοὺς λόγους συμπροστάτας· Ἄλλην μετήλθον τῶν λόγων ταύτην ὁδὸν, Εἰ μὲν καλήν γε, εἰ δὲ μὴ γ', ἐμοὶ φίλην·

Μέτροις τι δοῦναι τῶν ἐμῶν πονημάτων. Οὐχ, ὡς ἂν οἰηθεῖεν οἱ πολλοὶ βροτῶν, Τῶν πάντα ράστων, δόξαν ἐκκαρπούμενος Κενὴν, ὃ δὴ λέγεται. Τούναντίον μὲν οὖν Τρέχοντας οἶδα τοῖς ἐμοῖς, οὕτω γράφειν, Ἀνθρωπαρεσκεῖν μᾶλλον· οἱ γὰρ πλείονες Τοῖς σφῶν μέτροις μετροῦσι καὶ τὰ τῶν πέλας, Οὔτε προτιμῶν τοῦτο τῶν θείων πόνων· Μὴ μοι τοσοῦτον ἐκπέσοι Θεοῦ λόγος! Τί οὖν πέπονθα, τοῦτ' ἴσως θαυμάσετε. Πρῶτον μὲν ἠθέλησα, τοῖς ἄλλοις καμῶν, 1332 Οὔτω πεδῆσαι τὴν ἐμὴν ἄμετριαν· Ὡς ἂν γράφων γε, ἀλλὰ μὴ πολλὰ γράφω, Καμῶν τὸ μέτρον. Δεύτερον δὲ τοῖς νέοις, Καὶ τῶν ὅσοι μάλιστα χαίρουσι λόγοις, Ὡσπερ τι τερπνὸν τοῦτο δοῦναι φάρμακον, Πειθοῦς ἀγωγὸν εἰς τὰ χρησιμώτερα, Τέχνη γλυκάζων τὸ πικρὸν τῶν ἐντολῶν. Φιλεῖ δ' ἀνίσθαί τε καὶ νευρᾶς τόνος· Εἴ πως θέλεις καὶ τοῦτο· εἰ μὴ τι πλέον, Ἄντ' ἄσμάτων σοι ταῦτα καὶ λυρισμάτων. Παίζειν δέδωκα, εἴ τι καὶ παίζειν θέλεις, Μὴ τις βλάβη σοι πρὸς τὸ καλὸν συλωμένω. Τρίτον πεπονθὼς οἶδα· πρᾶγμα μὲν τυχὸν Μικροπρεπές τι, πλὴν πέπονθ'· οὐδ' ἐν λόγοις 1333 Πλέον δίδωμι τοὺς ξένους ἡμῶν ἔχειν· Τούτοις λέγω δὴ τοῖς κεχρωσμένοις λόγοις Εἰ καὶ τὸ κάλλος ἡμῖν ἐν θεωρία. Ὑμῖν μὲν οὖν δὴ τοῖς σοφοῖς ἐπαίξαμεν. Ἔστω τις ἡμῖν καὶ χάρις Λεόντιος. Τέταρτον εὗρον τῇ νόσῳ πονούμενος Παρηγόρημα τοῦτο, κύκνος ὡς γέρων, Λαλεῖν ἑμαυτῷ τὰ πτερῶν συρίγματα, Οὐ θρήνον, ἀλλ' ὕμνον τιν' ἐξιτήριον. Πρὸς ταῦτα νῦν γινώσκεθ' ἡμῖν, οἱ σοφοί, Τῶν ἔνδον. Εἰ δ' ἤττησθε, τῶν αὐτῶν λόγων Πλείστον τὸ χρῆμα· καὶ τὰ παιζόντων λόγοι, Χωρεῖτε· μακρὸν δ' οὐδὲν οὐδ' ὑπὲρ κόρον, 1334 Ἄλλ' οὐδ' ἄχρηστον, ὡς ἐγῶμαι παντελῶς. Αὐτοὶ διδάξουσ' οἱ λόγοι θέλοντά σε. Τὰ μὲν γὰρ ἐστι τῶν ἐμῶν, τὰ δ' ἔκτοθεν. Ἡ τῶν καλῶν ἔπαινος, ἢ κακῶν ψόγος, Ἡ δόγματ', ἢ γνώμη τις, ἢ τομαὶ λόγων, Μνήμη ἔχουσαι τῇ δέσει τοῦ γράμματος. Εἰ μικρὰ ταῦτα, σὺ τέλει τὰ μείζονα. Μέτρον κακίζεις· εἰκότως, ἄμετρος ὢν, Ἰαμβοποιὸς, συγγράφων ἀμβλώματα. Τίς γὰρ βλέποντα, μὴ βλέπων, ἐγνώρισεν; Ἡ τίς τρέχοντι, μὴ τρέχων, συνέδραμε; Πλὴν οὐ λέληθας, ὃ ψέγεις, ὠνούμενος. Ὁ γὰρ κακίζεις, τοῦτό σοι σπουδάζεται, 1335 Καὶ σφόδρ' ἀμέτρως, τὸ γράφειν ποιήματα. Ὅτ' ἂν δ' ἐλέγχῃ, πίστις ἀντεισέρχεται, Καὶ πεζὸς ἡμῖν ναυαγῶν ὁ φίλτατος. Τοιαῦτα τεχνάζεσθε, ὑμεῖς οἱ σοφοί. Ταῦτ' οὐ πρόδηλον ψεῦδος, οὐχὶ διπλόη; Πίθηκος ἡμῖν ἀρτίως, λέων δὲ νῦν. Οὕτως ἀλίσκετ' εὐπετῶς δόξης ἔρω. Πλὴν ἴσθι πολλὰ καὶ Γραφαῖς μετρούμενα, Ὡς οἱ σοφοὶ λέγουσιν Ἑβραίων γένους. Εἰ μὴ μέτρον σοι καὶ τὰ νεύρων κρούματα, Ὡς οἱ πάλαι προσῆδον ἐμμελεῖς λόγους, Τὸ τερπνὸν, οἶμαι, τοῦ καλοῦ ποιούμενοι Ὅχημα, καὶ τυποῦντες ἐκ μελῶν τρόπους. Σαοὺλ σε τοῦτο πεισάτω, καὶ πνεύματος Ἐλευθερωθεὶς τοῖς τρόποις τῆς κινύρας. 1336 Τίς οὖν βλάβη σοι, τοὺς νέους δι' ἡδονῆς Σεμνῆς ἄγεσθαι πρὸς Θεοῦ κοινωνίαν; Οὐ γὰρ φέρουσιν ἀθρόαν μετὰστασιν. Νῦν μὲν τις ἔστω μίξις εὐγενεστέρα. Πῆξιν δ' ὅταν τὸ καλὸν ἐν χρόνῳ λάβῃ, Ὑποσπᾶσαντες, ὡς ἐρείσματ' ἀψίδων, Τὸ κομψὸν, αὐτὸ τὰγαθὸν φυλάζομεν. Τούτου τί ἂν γένοιτο χρησιμώτερον; Σὺ δ' οὐ τὰ ὄψα τῷ γλυκεῖ παραρτύεις, Ὡ σεμνὲ, καὶ σύνοφρυ καὶ συνηγμένε; Τί οὖν κακίζεις τὴν ἐμὴν εὐμετρίαν, Τοῖς σοῖς μέτροις σταθμώμενος τὰ τῶν πέλας; Χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὀρίσματα Χωρὶς κολοιῶν κ' ἀετῶν ὑψώματα. 1337

Μ'. Πρὸς τοὺς φθονοῦντας. Δίκη, δικασταί, καὶ νόμοι, καὶ βήματα, Ῥομφαία καὶ σὺ τοῖς κακοῖς στιλβουμένη, Καὶ πάντ' ἐλέγχουσ' ἡμέρα στυγνηγόρε, Σκώληξ ἄπαυστε, παμφάγου πηγαὶ πυρὸς, Ἀκούσαθ' ἡμῶν τῶν κριτῶν, ἀκούσατε. Πᾶσι θανοῦσι καὶ φθόνος συνθάπτεται. Πρὸς γὰρ τὸ τεῖνον ἢ μάχη· τὸ δ' ἐκ ποδῶν Οὐτ' ἀντιπίπτει, καὶ τετίμητ' ἀφθόνως. Ἐγὼ δὲ καὶ τέθηκα, καὶ βασκαίνομαι. Ὁ πάντ' ἀνατλάς ἐν βίῳ παλαίσματα. Πῶς τοῦτ' ἐλέγχω, καὶ τίσι τεκμηρίοις; Πάντες βοῶσι, κἂν ἐγὼ δῆσω στόμα. Ὡς εἴθ' ἄφωνος ἦν ἐμὴ δυσπραξία! 1338 Τὸ τῶν κακῶν

κάκιστον, ὡς ἂν μὴ χράνω Τὴν γλῶσσαν, εἴρων ἐν λόγῳ καὶ τοῦνομα. Τὸ πλήρες ἰοῦ θηρίον, τὸ τοῦ φθόνου Δεινόν τε καὶ φρικῶδες ἐργαστήριον, Τὴν τῶν, ὅσ' ἐστὶ, σύντομον στήλην κακῶν ᾧ μηδὲ θείας πρὸς θύρας φοιτητέον, Ἐμῶν ἀγνισμῶν, καὶ πόνων τῆσδε τριχὸς Ἐμῶν λιθασμάτων τε καὶ καθαρμάτων Προῦθησαν. Οἴμοι! τίς τὰδ' αἰνέσει σοφῶν; ᾧ καρδίας κευθμῶσιν ἐμβεβῶς ἐμῆς! ᾧ πάντα νωμῶν, καὶ φέρων ἄλλω βίῳ! Οὔτοι κακῶν με δεύτερον τεθείκασι Καὶ τῶν δ' ἐκεῖθεν οἱ κακοὶ σταῖεν πρόσω; Αὐτοὶ συνασπίζουσιν ἀλλήλοις κακῶς. 1339 Πρὸς ἐν βλέποντες, τῶν θρόνων τὸ ἀσφαλές. Ἐγὼ δ' ἔχοιμι μοῖραν ὧνπερ ἄξιον. Εἰ δ' ἐνθάδ' οὐδεὶς, Χριστέ μου, σὺ μου μερὶς, Ὅν κρεῖσσον, ἢ τὰ πάντα καὶ πάντων, ἔχειν. Μόνον βέβαιον κτημάτων κ' ἐλεύθερον. Τούτου μὲν ἡμᾶς οὐ τις ἐκβαλεῖ φθόνος.

ΜΑ΄. Πρὸς Μάξιμον. Τί ταῦτα; τολμᾶς καὶ σὺ, Μάξιμε, γράφειν; Γράφειν σὺ τολμᾶς; τῆς ἀναιδεΐας ὄση! Τουτὶ μὲν ἤδη καὶ κυνῶν ἀνώτερον. Τολμητὰ πάντα πᾶσιν. ᾧ καιροῦ φορᾶς! Ὡσπερ μύκητας, ἀθρόως ἀνατρέχειν Σοφοὺς στρατηγούς, εὐγενεῖς ἐπισκόπους, 1340 Μηδὲν προμοχθήσαντας εἰς μοῖραν καλοῦ. Ἐξ ὧν τί γίνετ'; ἀρετὴ κολουέται, Μηδὲν πλέον φέρουσα, τῆς ἀγροικίας Θάρσος λαβούσης οὐ καλῶς ἀζήμιον, Ἄν μικρὰ ἄττα σπερμολογήσῃ ῥήματα. Κυβιστάτω τις μὴ μαθῶν, τοξευέτω, Πτεροῖς φερέσθω πρὸς νέφη μετάρσιος. Ἄρκεῖ τὸ βούλεσθ', οὐδαμοῦ τὸ εἰδέναί. Μὴ καὶ σὺ μουσόπνευστος ἡμῖν ἀθρόως, Ὡσπερ λέγονται τῶν πάλαι σοφῶν τινες; Μὴ καὶ σὲ δάφνης ἐξέμηνέ τις κλάδος; Ἡ μαντικῶν πέπωκας ὑδάτων ἄφνω, Ἐπειτα μέτρων ἔβλυσας, ἄμετρος ὧν; ᾧ τῶν ἀπίστων καὶ νέων ἀκουσμάτων! 1341 Σαοῦλ προφήτης, Μάξιμος λογογράφος! Τίς οὐ προφήτης; τίς καθέξει τὴν χέρα; Πάντων ὁ χάρτης, ἢ γραφὴς καὶ γραδίω. Λέγειν, γράφειν, θέατρα συλλέγειν, σύγε Κρότους ἐγείρειν μηδὲν εὐλαβούμενος. Βραχεῖς μὲν εἰσι τῶν ἀκούοντων σοφοί. Πολλοὶ δὲ Μάξιμοί τε καὶ παράφοροι. Τούτοις ἀρέσκειν, τοὺς δὲ σοφοὺς χαίρειν ἔῃν, Τοὺς ἐσμυλεμένους τε καὶ συνηγμένους. Αὐτοὺς γελῶντων. Ἄν δ' ἀμύνασθαι δέη, Τολμητὰ πάντα. Τοὺς σοφοὺς ἔχει θράσος. Τὸν Μάξιμον γνώτωσαν ἐκ παρρησίας. Καὶ ἡμῖν ἐστὶ τοῦ γελᾶν ἐξουσία. Τούτου τι ῥᾶον ἄρτι γελᾶν καὶ πλουσίως; Ῥήτωρ μὲν ἴσθι, τοῖς δ' ὑβρίζουσι κύων. 1342 Οὕτως ὑπάρξει τὸ κρατεῖσθαι μηδενός. Πάλιν βοήσομ', ὦ λόγοι, καὶ πολλάκις. Οὕτω κενώσω τοῦ πάθους, ἀλλὰ βραχύ. Γράφειν σὺ τολμᾶς; εἶπέ μοι, ποῦ καὶ πόθεν Μαθῶν; τίνας δὲ χειρὸς ἔργον τὸ γράφειν; Ἄλλ' οὐ χθὲς οὕτως. Ἠγάπας δ', εἴ σοι στενήν Μάζαν πορίζοι τὸ λευκὸν τριβώνιον, Τό θ' ὑλακόμωρον τοῦ βίου καὶ τοῦ τρόπου. Λόγοι δέ σοι τότε ἦσαν, ὡς ὄνω λύρα, Καὶ βουσι κύμα, καὶ ζυγὸς θαλασσίους. Νῦν δ' Ὀρφεὺς ἡμῖν πάντα κινῶν δακτύλοις, Ἡ τειχοποιὸς Ἀμφίων ἐκ κρουμάτων. Τοιοῦτόν εἰσιν, ἦν τρυφῶσιν, οἱ κύνες. Ἡ σοί γε μαῖαι τοῦτ' ἐνέπνευσαν θράσος, Αἰ σαὶ συνεργοί, καὶ λόγων συμπαίστορες, 1343 ᾧ εἰ σὺ κύκνος, αἷς ἐνηχεῖς μουσικόν, Ὅταν ῥέωσιν, ὡς ζέφυρος κατὰ πτερῶν Αὔραις πραεΐαις ἀσμένως ἀπλωμένων; Γράφεις δέ' δὴ τί; καὶ κατὰ τίνας, κύων; Γράφεις κατ' ἀνδρὸς, ὧ γράφειν ἐστὶ φύσις, Ὡς ὑδατὶ ῥεῖν, καὶ τὸ θερμαίνειν πυρί; Ἐγὼ γὰρ εἰπεῖν, οὐδὲν ἡδικοκόςτος, Ὅσον δ' ἐφ' ὑμῖν, καὶ μάλισθ' ὑβρισμένου. Φεῦ τῆς ἀνοίας! ὡς ἀπαίδευτον θράσος! Ἴππον καλεῖς, βέλτιστε, πρὸς λεῖον δρόμον. Λέοντα νύσσεις ἀσθενεστάτη χερί. Πλὴν εἴ σε τοῦτο θῶμεν ἐσκέφθαι μόνον, Ὡς οὐδ' ὑβρίζων ἀξιωθήσῃ λόγου, Ἐν τοῦτ' ἔχειν γε καὶ σοφὸν δοκεῖς ἐμοί. 1344 Τίς γὰρ κυνὶ πλέκοιτ' ἂν, εὔφρονῶν, μάχην;

ΜΒ΄. Θρήνος διὰ τῶν αὐτοῦ μόνων, καὶ πρὸς Χριστὸν δέησις περὶ λύσεως τοῦ αὐτοῦ βίου. Γαῖα φίλη, καὶ Πόντε, πάτρης πέδον ἀλλοδαπῆς τε, Καὶ νεότης, πολιτὴ τε βίου δύσι, καὶ πτερόεντες Μῦθοι, μόχθε περισσὲ, καὶ οὐς τέκε Πνεῦμα φαεινόν, Καὶ

πτόλιες, σκόπελοι τε, ἐμὸν σκέπας, ὦν διὰ πάντων Ἦλυθον, ἰσχανόνων Χριστοῦ θεότητι πελάσσαι, Πῶς μῦνος τρηχεῖαν ἔβην ὁδὸν ἔνθα καὶ ἔνθα, Στρωφῶν ἀργαλέοιο βίου τύπον, οὐδ' ἐδυνάσθηεν Οὐδ' ὅσον ἔν ποτ' ἔλαφρον ἐπὶ χθονὸς ἴχνος ἐρεῖσαι, Ἄλλ' αἰεὶ με μόγοισι μόγοι πέμπουσι κακοῖσιν; 1345 Ἦ σοφίη, σὺ δίδαξον ὅθεν τόσον ἄχθος ἔμοιγε. Πῶς μόγος εὐσεβέεσσι, καὶ οὐ μόγος ὀλλυμένοισιν; Ἦ ῥά τις ἀμπλακίης ποιηὴ τάδε, ἢ ῥα βίοιο Ἄνθρακες, ὡς χρυσοῖο καθαιρομένου χοάνοισιν; Ἦ ῥά μ' ὁ λυσσώδης καὶ βάσκανος, οἷά τιν' Ἰώβ, Ἐς δῆριν καλέει; Σὺ δ' ἀλείφατι σὸν με παλαιστὴν Τρίψας, εὖ τε πάροιθε μέγαν γυμνοῖς πρὸς ἀγῶνα, Ὡς κεν ἀεθλεύσαντι γέρας καὶ κῦδος ὀπάσσης; Ταῦτα μὲν αὐτὸς, ἄναξ, οἶδας, Λόγε. Καὶ γὰρ ἅπαντα Κόσμον ἄγεις, μεγάλοισι λόγοις κρυπτοῖσιν ἐλίσσω, Ἦν ὀλίγη τις πάμπαν ἐς ἡμέας ἔρχεται ἀυγή, Πηλὸν ἔτ' εἰλυμένους, καὶ ὄμματα νωθρὰ φέροντας. Αὐτὰρ ἐγὼ κέκμηκα βίῳ, τυτθὸν δ' ἐπὶ γαίης 1346 Ἰσθμα φέρω, πολλῆσιν ἐλαυνόμενος κακότησι, Δυσμενέων, φιλίῳν τε, τὸ καὶ περιώσιον ἄλγος. Τοῦνεκεν αἰάζω, πίπτω δ' ὑπὸ γούνασι σεῖο. Δὸς λῦσιν βιότοιο νεκρῶ σέο. Δὸς καμάτοιο Ἄμπνευσιν, ζωῆς δέ μ' ἔλαφροτέρης ἐπίβησον, Ἦς χάριν ἀσχαλώω, καὶ κήδεα μυρὶ ἀνέτλην. Ἀγγελικοῖς δὲ χοροῖσι φέρων πελάσειας ὀδίτην Οὐρανίου πυλεῶνος, ὅτι κλέος ἀστράπτωντος Τρισσοῖς ἐν φαέεσσιν ἐνὸς μεγάλοιο Θεοῖο.

ΜΓ'. Πρὸς ἑαυτὸν κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν. Ποῦ δὲ λόγοι πτερόεντες; ἐς ἡέρα. Ποῦ νεότητος Ἄνθος ἐμῆς; διόλωλε. Τὸ δὲ κλέος; ὥχεται ἄϊστον. 1347 Ποῦ σθένος εὐπαγέων μελέων; κατὰ νοῦσος ἔκαμψε. Ποῦ κτήσις καὶ πλοῦτος; ἔχει Θεός. Ἄλλα δ' ἀλιτρῶν Ἀρπαλέαις παλάμησι πόρε φθόνος. Οἱ δὲ τοκῆς, Ἦδὲ κασιγνήτων ἱερὴ δυάς; ἐς τάφον ἦλθον. Μούνη μοι πάτηρ περιλείπετο· ἄλλ' ἄρα καὶ τῆς, Ὅρσας οἶδμα κελαϊνὸν, ὁ βάσκανος ἦλασε δαίμων. Καὶ νῦν ξεῖνος, ἔρημος ἐπ' ἀλλοτρίης ἀλάλημαι, Ἐλκων ζωῆν τε λυπρὴν, καὶ γῆρας ἀφαυρὸν, Ἄθρονος, ἀπτολίεθρος, ἄπαις, τεκέεσσι μεμηλῶς, Ζῶν ἡμᾶρ ἐπ' ἡμᾶρ ἀειπλανέεσσι πόδεσσι. Ποῖ ρίψω τόδε σῶμα; τί μοι τέλος ἀντιβολήσει; Τίς γῆ, τίς δὲ τάφος με φιλόξενος ἀμφικαλύψει; Τίς δ' ὅσοις μινύθουσιν ἐμοῖς ἐπὶ δάκτυλα θήσει, 1348 Ἦ ῥά τις εὐσεβέων, Χριστοῦ φίλος, ἢ ῥα κάκιστος; Ταῦτα μὲν αὖρα φέροι. Τυτθῆς φρενὸς ἦδε μεληδῶν, Εἴ τε τάφῳ δώσει τις ἐμὸν δέμας, ἄπνοον ἄχθος, Εἴ τε καὶ ἀκτερέϊστον ἔλωρ θήρεσσι γένοιτο, Θήρεσιν, ἦε κύνεσσιν ἐλώριον, ἢ πετεηνοῖς, Εἰ δ' ἐθέλεις, πυρίκαυστον ἐς ἡέρα χεῖρεσι πάσσοις, Ἦε κατὰ σκοπέλων μεγάλων ρίψειας ἄτυμβον, Ἦ ποταμοῖσι πύθοιτο, καὶ ὑετῆσι ροῆσιν Οὐ γὰρ ἄϊστος ἐγὼ μόνος ἔσσομαι, οὐδ' ἀσύννακτος. Ὡς ὄφελον! πολλοῖς τόδε λῶϊον. Ἄλλ' ἅμα πάντας Ὑστατον ἡμᾶρ ἄγει περάτων ἄπο, νεύμασι θείοις, Εἴ που καὶ σποδιή τις, ὀλωλότα θ' ἄψα νούσω. Ἐν δὲ τόδ' αἰάζω, καὶ δεῖδια βῆμα Θεοῖο, 1349 Καὶ ποταμούς πυρόεντας, ἀφεγγέα τ' αἰνὰ βέρεθρα Χριστέ ἄναξ, σὺ δέ μοι πάτηρ, σθένος, ὄλβος, ἅπαντα. Σοὶ δ' ἄρ' ἀναψύξαιμι, βίον καὶ κήδε' ἀμείψας.

ΜΔ'. Εἰς τοὺς διαβάλλοντας τοὺς μοναχοὺς, καὶ εἰς ἐπιπλάστως μονάζοντας. Πρῶην τις μὲ τρυφᾶν διετείνετο τῶν ἀνοήτων Καὶ διαθρυπτομένων, πλούσιος, ὑψιτένων· Ἄλλα τε πολλὰ λέγων, καὶ πλουτεῖν κῆπον ἔχοντα, Καὶ ἀπραγμοσύνην, καὶ μετρίαν λιβάδα. Δάκρυα δ' αὖ σιγᾶς, εἶπον, τάλαν, ἠδὲ χαλινὰ 1350 Γαστρὸς, καὶ γονάτων τραύματα, κάγρυπνίην. Οἷς μοναχοὶ νεκροῦσι τὰ σώματα, οἷ γε ἀληθῶς· Τοὺς γὰρ ἀπαιδεύτους ρίψομεν ἐς κόρακας. Πράγματα δ' οἷα δοκεῖς ψυχὴν πάσχειν πολεμοῦσαν Σώματι, καὶ κόσμῳ ἀντικαθεζομένην; Οἱ μοναχοὶ τί λέγουσιν, ἀκούσατε, ὦ φιλόκοσμοι, Οἱ τῆς προσκαίρου, τῆς μεγάλης ὀφρῦος· Κέκτησθε, πλουτεῖτε γάμος, τέκνα, πάντα τὰ τερπνὰ Ὑμέτερ', εἴτε τι γῆ, εἴτε θάλασσα τρέφει.

Ἡμεῖς δ' ἂν πηγὴν, ἢ κηπίον, ἢ μικρὰν αὔραν, Ἡ σκιὰν ἐκ δένδρων, κτήματ' ἔλαφρότατα, Σχῶμεν, ἔπειτα τρυφήν τόδε φάσκετε. Ἡ καὶ ἀναπνεῖν οὐ δεῖ Χριστιανούς, τοῦτ' ἀδικεῖσθε μόνον; 1351 Εἷς νόμος, εἷς δὲ Θεὸς, κλήσις μία· πάντας ὁμοίως Σωθῆναι Χριστὸς σὰρκ' ἀποδυσάμενος Βούλεται. Ἄλλ' ἡμᾶς συνελαύνετε εἰς τὸ τέλειον, Ὡς χρέος ἀνθρώποις οὐδὲν ὑποσχομένους. Εἰ δὲ Θεῷ, τοῦτ' αὐτὸς ἐπίσταται, οὐχὶ σὺ κρίνειν Ἄξιός ὄντα κακὸν, χεῖρονα τραύματ' ἔχων. ὡς στυγνός, ὦ νεανίσκε, καὶ ὠχρὸς, κἀνυπόδητος, Αὐχμηρός τε κόμην, φθεγγόμενός τε μόγις! Καὶ ζώνης διαρεῖ τὸ χιτώνιον, ἢ τε μέλαινα Διπλοῖς εὐτάκτως ἔλκετ' ἐς ἀστραγάλους. Ταῦτ' εἰ μὲν διὰ πίστιν, ὁ πᾶς βίος ἐστὶν ἔλεγχος· Εἰ δὲ ζωγραφίαν, ἄλλος ἐπαινεσάτω. 1352 Μηκέτι μήτ' ἀρότρου μελέτω τινὶ, μηδὲ δικέλλης, Μηδὲ φόρους διδόντω, μὴ γονέας τρεφέτω. Ἔστω σοι πώγων τε βαθὺς, καὶ σάκκινος ἔσθος, Καύχεν' ἐπιθρύπτων, δόγματα καινὰ τίθει. Ἄν δὲ σολοικίζης, καὶ πάντας ὁμοῦ καταλεύης, Ἄγγελος· οὐδὲ τρίχες ἰσχὺν ἔχουσι· ὀλίγην. Εἴ τις νῦν ἀκάθαρτον ἔχει βίον, ἢ πλεονέκτην, Ἡ χεῖρας φονίους, ἢ λεγεῶνα μέγαν, Μηδὲ μελῶν τήξει, μὴ δάκρυσι, μήτε πόνοισιν Αὐτὸν ἀποσμήχοι, μῦθος ἅπαντα τάδε· Ἄλλὰ βίβλους στρεφέτω, καὶ ῥήματα πάντ' ἀναλέξας, Αἰρεσιαρχείτω· τοῦτο λύσις κακίης. 1353 Κόπτειν σάρκα παχεῖαν ἐν εἵδεσι πᾶσιν, ἄριστον Εὐχαῖς, νηστεῖαις, φροντίσιν, ἀγρυπνίαις. τὸν μὲν γὰρ καθαρὸν, καθαρώτερον εἰκὸς ὑπάρξαι· Τὸν δὲ κακὸν, τήξαι τῆς κακίης τι μέρος. Εἰ δὲ τίς ἐστ' ἐπίπλαστος, ἐμοὶ καὶ τοῦτον ἀρέσκει Κόπτεισθ', ὥστε δίκας τῆς ἀπάτης διδόναι Τὰς παχέας σάρκας, καὶ γαστέρα ὄγκον ἔχουσαν Ἡ λεπτὴ χωρεῖν εἴσοδος οὐ δύναται.

ΜΕ΄. Θρήνος περὶ τῶν τῆς αὐτοῦ ψυχῆς παθῶν. Δύσμορος οἶα πάθον; τίς μοι γόος ἄξιός ἐστι; Τίς πηγὴ δακρύων ἄρκιος; οἶα μέλη; Οὔτε μόνον παίδων τις ἐῶν ἐκλαύσατο τόσσον, 1354 Ἡ κεδνῶν τοκέων, ἢ φίλης ἀλόχου, οὐ πάτρην γλυκερὴν μαλερῷ πυρὶ τεφρωθεῖσαν, οὐ νοῦσω στυγερῇ ἄψα τειρόμενα, Ὅσσοι ἐγὼ ψυχὴν ὀλοφύρομαι αἰνὰ παθοῦσαν, (Φεῦ τάλας!) ὀλλυμένης εἰκόνας οὐρανίης. Ναὶ γὰρ δὴ μέγαλοιο Θεοῦ καὶ πλάσμα, καὶ εἰκὼν, Ἄνθρωπος, Θεόθεν εἰς Θεὸν ἐρχόμενος· Ὅστις ἄνω νεύσας, καὶ πνεύματι σάρκα πεδήσας, Χριστὸν ἔχει ζωῆς ἴλαον ἠγεμόνα· Κτήσιον ἔην, γλῶσσάν τε καὶ οὐατα καὶ νόον αὐτὸν, Καὶ σθένος, ἐρχομένῳ πάντα διδοὺς βιότῳ, Ἀρπάζων κόσμου πολυχανδέος, ὅσσα κατεῖχεν Ἄρπαξ ἀλλοτρίων, ἀντίθεος Βελίας, 1355 Ἐς δὲ ταμεῖα φέρων πολὺ φέρτερα τῶν ἐπὶ γαίης, Τῶν διακλεπτομένων, ἢ καταλυομένων, Αὐτὸν ἀθρῆσαι ἄνακτα Θεὸν, καὶ πνεῦμα γενέσθαι, Σὰρκ' ἀποδυσάμενος καὶ πάχος ἀντίτυπον, Ἀγγελικοῦ τε χοροῖο λαχεῖν στάσιν αἰγλήεντος Μειζόν τῶν μεγάλων ἄθλων ἔχων καμάτων· Μηκέθ' ὀρῶν σκηνῆς ἔλαφρον τύπον, ὡς τοπάροισιν, Μηδὲ νόμου γραπτὴν εἰκόνα λυομένην, Αὐτὴν δ' ἀτρεκίην καθαροῦ νοῦς ὄμματι λεύσσω, Μέλπων τ' ἐκ στομάτων ἤχον ἐορτάσιον. Τοῦτο τέλος βροτέης ζωῆς πέλει. Ἐς τόδ' ἀνέλκει Τῶν Χριστοῦ παθῶν ὕβρις ἐπιχθονίους, Ὅς δούλου μορφὴν ἀνεδέξατο, καὶ θανάτιοι Γεύσατο, καὶ ζωῆς δεύτερον ἠντίασεν, Ὡν Θεὸς, ὦν ζωῆς ταμίης, αἰῶνος ὑπερθεν, 1356 Εἰκὼν ἀθανάτου πάντοτε Πατρὸς ὅλη, Ὅφρα με δουλοσύνης τε λύση, θανάτιό τε δεσμῶν, Κρεῖσσονα πρὸς ζωὴν ἔμπαλιν ἐρχόμενον. Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἐφύλαξα Θεοῦ μυστήρια κεδνὰ, Μύστιν ἔχων ψυχὴν οὐρανίης ἀνόδου, Ἄλλὰ κάτω βρίθει με χόδος πάχος, οὐδ' ἐδυνάσθη Ἰλύος ἐξαναδύς, ἐς φάος ὄμμα βαλεῖν. Ναὶ βάλον· ἄλλὰ μέσον νέφος ἴστατο ὅσσοι καλύπτον Σὰρξ ἐπανισταμένη πνεύματι σὺν χθονίῳ. Πολλὰ μὲν ἐν κραδίῳ μελεδήματα ἔνθα καὶ ἔνθα Στρωφᾶται, κενεὰ πλαζομένοιο νόου, Χριστὸν ἐκάς βάλλοντα, Θεὸν Λόγον (οὐ δέχεται γὰρ Μίγνυσθαι ψυχῇ νυμφίος ἀλλοτρίῃ)· Πολλὰ δ' ἐπὶ γλώσσει κέεται κακὰ φάρμακα· ὀλέθρου. Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώποις ἤμισυ

τῆς κακίης, 1357 θυμὸν ἐρευγομένη, γυμνὸν κακὸν, ὅς τε μάλιστα Λάβρος ἐπιζείων, ἐκ νοδὸς ἄνδρα φέρει, Ἡ δολερὸν κεύθουσα ἐνὶ στήθεσσι νόημα, Λεῖα δ' ἄρ' ἐξ ἀπαλοῦ φθεγγομένη στόματος. Εἶθε δὲ ἦν τι θύρετρον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἐμοῖσιν, Οὐασί τ' οὐκ ἀγαθῶς πάντοσε πεπταμένοις, Ὡς τὸ μὲν ἐσθλὸν ὄρᾶν τε καὶ εἰσαῖοντα δέχεσθαι, Κλείεσθαι δὲ κακοῖς ἀμφοτέρ' αὐτομάτως. Χειρῶν τ' ἔργον ἄριστον ἐς οὐρανὸν αἰὲν ἀείρειν Ἀγνάς, καὶ παρέχειν οὐρανίοισι νόμοις. Ὡς δὲ ποδῶν ἰέναι λείην ὁδὸν, οὐκ ἐπ' ἀκάνθας, Οὐδὲ κατὰ σκοπέλων, καὶ τρίβον οὐχ ὀσίην. Νῦν δὲ Θεὸς μὲν ἔδωκεν ἅπαν μέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἐσθλοῖς, Εὐρατο δ' ἡ κακίη ὄπλον ἐμοὶ θανάτου. 1358 Τίς νόμος οὗτος ἐμοί; πῶς δέσμιός εἰμι' ἐπὶ γαίης Σαρκός; πῶς δ' ἐλαφρῶ πνεύματι σῶμα μίγη, Οὐθ' ὄλος εἰμὶ νόος, καθαρὴ φύσις, οὔτε χερείων Χοῦς ὄλος, ἐκ δ' ἀμφοῖν ἄλλο τι κάμφοτερον. Τοῦνεκα καὶ πολέμοιο φέρω κλόνον αἰὲν ἄπαυστον, Σαρκός καὶ ψυχῆς ἀντικαθεζομένων. Εἰκῶν εἰμι Θεοῖο, καὶ ἔλκομαι ἐς κακότητα, Κρείσσοι μαρναμένου χείρονος οὐχ ὀσίως. Ἡ φεύγω κακότητα, καὶ ἴσταμαι, οὐκ ἀμογητὶ, Πολλὰ διαθλήσας χειρὶ σὺν οὐρανίῃ. Ἔστι γὰρ, ἔστιν ἐμοὶ διπλοῦς νόμος· ὧν ὁ μὲν ἐσθλός, Ἐσπόμενός τε καλῶ· αὐτὰρ ὁ χειρότερος, Ἐσπόμενός τε κακοῖσιν· ὁ μὲν νόος ἐστὶν ἔτοιμος Πείθεσθαι Χριστῶ, πρὸς φάος ἐρχόμενος· 1359 Ἄλλος δ' αὖ σαρκός τε καὶ αἵματος, ἔστι δὲ πρόφρωνν Δέχνησθαι Βελίαν, πρὸς ζόφον ἐλκόμενος. Ἦτοι ὁ μὲν χθονίοισιν ἰαίνεται, ὡσπερ ἐπ' ἐσθλοῖς, Τοῖς οὐχ ἴσταμένοις, ἀλλὰ παριπταμένοις. Καὶ φιλεῖ κώμους τε καὶ ἔχθεα, καὶ κόρον αἰνόν, Ἔργων τε σκοτίων αἴσχεα, κερδοσύνας. Εὐρείην δ' ὁδὸν εἶσιν, ἐῷ δ' ἐπιτέρπετ' ὀλέθρῳ, Ἀφροσύνης δνοφερὴν ἀχλὺν ἐφεσάμενος. Αὐτὰρ ὄγ' οὐρανίοισιν ἀγάλλεται, ὡς παρεοῦσι τοῖς ἐλπίζομένοις, καὶ Θεὸν οἶον ἔχει Ἐλπωρὴν βιότοιο· τὰ δ' ἐνθάδε καπνὸν ἄτιμον, Ἄλλοθ' ὑπ' ἀλλοίῃ κείμενα συντυχήῃ. Καὶ φιλεῖ πενίην τε καὶ ἄχθεα, καὶ μελεδῶνας Ἐσθλάς, καὶ στεινὴν εἶσιν ὁδὸν βιότου. Μαρναμένοισι δὲ τοῖσιν ἐπίσκοπον ἦλθεν ἄνωθεν 1360 Πνεῦμα Θεοῦ μεγάλου, καὶ νοῖ δῶκε χέρα, Σώματος ἀργαλέοιο λύον κλόνον, ἠδὲ κελαινῶν Εὐνάζον παθέων οἴδμ' ἐπανιστάμενον. Ἡ δὲ καὶ ὡς λυσσην ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει Σὰρξ πολέμου, κλίνει δ' ἔνθα καὶ ἔνθα μάχη. Ἄλλοτε μὲν τε νόω χοῦς δάμναται· ἄλλοτε δ' αὐτε Σαρκὶ νοδὸς κρατερῇ ἔσπεται οὐκ ἐθέλων. Ἀλλὰ τὸ μὲν ποθέει, τό γε βέλτερον· ὁ στυγέει δὲ, Ἐρδων, δουλοσύνην μύρεται ἀργαλέην, Πατρός τ' ἀρχεγόνοιο πλάνην, καὶ μητρὸς ἀλιτρὴν Πάρφασιν, ἡμετέρης μητέρα μαργοσύνης, Καὶ σκολιοῖο δράκοντος ἀτάσθαλον αἰμοβόροιο Ψευδός, ὃς ἀνθρώπων τέρπεται ἀμπλακίαις, Καὶ ξύλον, ἠδὲ φυτοῖο βροτῶν δηλήμονα καρπὸν, Γεῦσίν τ' οὐλομένην, καὶ θανάτοιο πύλας, 1361 Γύμνωσιν μελέων τε παναίσχεα, καὶ παραδείσου Ἡδὲ φυτοῦ ζωῆς ρίψιν ἀτιμοτάτην. Ταῦτα νόος κάμνων ὀλοφύρεται. Ἡ δὲ νύ μοι σὰρξ Δέρκεται ἐς προγόνους, καὶ φυτὸν ἀνδροφόνον, Πᾶσάν τε γλυκερὴν ἀσπάζεται αἰὲν ἔδωδὴν, Ἡν ὀλοδὸς σαίνων δείκνυσι πικρὸς ὄφις. Ἡ μὲν καὶ γοάω, καὶ εὐχολῆσιν ἄνακτα, Ὡς πάντων κρατέει, καὶ ζυγὰ πᾶσι φέρει, Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ σώματος, ἀμφοτέροισιν Εὐμενέως δικάσαι, καὶ πόλεμον σκεδάσαι, Κρείσσοι, ἦ θέμις ἐστὶν, ὑποκλίναντα χέρειον· Τοῦτο γὰρ οὐκ ὀλίγω λῶϊον ἀμφοτέροις· Μὴ χοῖ βριθομένην ψυχὴν ἐπὶ γαῖαν ὀδεύειν, Ὡστε μολυβδαίνην ἐς βυθὸν ἐλκομένην, 1362 Πνεύματι δὲ πτερόεντι καὶ εἰκόνι χοῦν ὑποεῖξαι, Ὡς κηροῖο πυρὶ τηκομένης κακίης. Τοιάδε λισσόμενος καὶ φάρμακα σαρκὶ παχείῃ Πολλὰ φέρω, χαλεπὴν νοῦσον ἄφαρ σκεδάω. Καὶ μένος, οἷά τε θηρὸς ἀπιστοτάτοιο, κραταιοῖς Δεσμοῖσιν κατέχω, οἷδμα κακὸν τρομέων. Γαστέρι κλεῖθρα τίθημι, δυσαλθείῃ θυμὸν ἀνίῃ Δάπτω, καὶ δακρῶν ἐκπροχέω λιβάδας. Κάμπτω γούνατ' Ἄνακτι τετρομμένα, νύκτας ἀϋπνοὺς Ἐλκω, καὶ ῥυπώ πένθιμον ἔσθος ἔχων. Ἄλλων εἰλαπίναι τε, χοροστασίαι τε, γέλως τε, Καὶ κῶμοι, χλοερῆς παίγνιά θ' ἡλικίης. Ἄλλοι δ' αὐτ' ἀλόχοις τε καὶ υἰέεσσι γάννυνται,

Καὶ πλούτου κρατεροῦ κύδει λυομένω. 1363 Ἄλλοι δ' αὖτ' ἀγοραῖς τε καὶ ἄλσεσιν, ἠδὲ λοετροῖς Τέρπονται, καὶ πνεῖν ἐν πολίεσσι μέγα, Εὐφήμοις τε λόγοισι καὶ ἔσπομένων ὀρυγμαδῶν Πεμπόμενοι, σοβαροὶ θ' ὑπόθεν ἐκ σανίδων. Πολλὰ γὰρ θνητοῖσι πολυσιχιδέος βιότοιο Τέρψεις· ἐν δὲ κακοῖς κέκραται εὐφροσύνη. Αὐτὰρ ἐγὼ τέθηκα βίω, βαιὸν δ' ἐπὶ γαίης Ἄσθμα φέρω· φεύγω δ' ἄστεα καὶ μέροπας. Θήρῃσι καὶ σκοπέλοισιν ὀμιλῶν, οἷος ἀπ' ἄλλων Ναιετάω λυπρὴν ῥωγάδα καὶ σχέδιον· Οἰοχίτων, ἀπέδιλος, ἀνέστιος, ἐλπίδι μούνη Ζῶων, καὶ λώβη πᾶσι πέλω χθονίοις. Εὐνή μοι στιβάς ἐστι, τὰ ῥήγεα σάκκος ἐρυμνός, Καὶ κόνις ἐν δαπέδω δάκρυσσι δευομένη. 1364 Πολλοὶ μὲν στενάχουσι σιδηρείοις ὑπὸ δεσμοῖς· Ἄλλους δ' αὖ τέφρην πυνθάνομ' εἶδαρ ἔχειν· Τοὺς δὲ ποτὸν δακρύοισι μεμιγμένον ἀλγινόεσσιν· Ἄλλους χειμερίας βαλλομένους νιφάσι, Νύκτας τεσσαράκοντα καὶ ἡμέματα, δένδρεσιν ἴσα Ἐστάμεναι, κραδίη γῆς ἀπανισταμένους, Καὶ Θεὸν οἷον ἔχοντας ἐνὶ φρεσίν· ἄλλος ἔδησε Χεῖλεα, καὶ γλώσση θῆκε χαλινὰ φέρων. Οὐ μὴν πάντα χαλινὰ, ὕμνοις δ' ἀνέηκε μόνοισιν, Ἐμπνοον ὡς κιθάρην πνεύματι κρουομένην. Καὶ Χριστῷ κεφαλὴν τις ἐὶν ἀνέθηκε, φυλάσσων, Εὐχῆς εὐαγέος εἶνεκ', ἀκερσεκόμη. Ὅμματα δ' ἄλλος ἔπηξε, καὶ οὔασι θῆκε θύρετρα, Μὴ τι λάθη πέμψας κέντρον ἔσω θανάτου. 1365 Τοῖα μὲν ἐξ ἐμέθεν χοῖ φάρμακα δυσμενέοντι, Ἦδη καὶ πολὴ ἄλκαρ ἐμῶν παθέων. Πολλὰ δ' οὐκ ἐθέλοντα καταγιγίδες ἀπροτίοπτοι Στρωφῶσιν, χαλεποῖς ἄλγεσι τειρόμενον. Αὐτὰρ ὁ οὔτε λόγοις ἐπιπέθεται, οὔτε μόγοισι Δάμναται, οὔτε χρόνῳ κάμπτεται ὀκρυόεις· Ἄλλ' αἰεὶ ζωῆς κατεναντίον ὄμμασι τυφλοῖς Σπεύδει, καὶ κρημνοῦς, ὡς λεγῶν, ποθέει. Εἰ δέ τί που καὶ βαιὸν ὑποεἶξε Θεοῖο Δείμασιν, ἠὲ πόνοις, ἢ Θεόθεν λογίοις, Ὅστε φυτὸν παλάμησι μεθελκόμενον κομέοντος, Γυροῦται προτέρην ἔμπαλιν ἐς κακίην. ὦ μέλεοι, θανάτοιο βροτῶν γένος! Ὡς ῥα κακοῖσι Δαπτόμενοι, μανίη τερπόμεθ' ἡμετέρη. Οὔτε λόγον τίοντες, ὃν ἔνδοθι γινομένοισι 1366 Θῆκε Θεός, ζωῆς σπέρμα χαριζόμενος· Οὔτε νόμον τρομένοντες, ὃν ἐν ποτε λαϊνέησι Γράμματι ἀτρεκίην Χριστὸς ὑποσκιάων Πλαξίν ἄναξ ἐχάραξε, καὶ ὕστατον ἐν κραδίησιν Ἠμετέραις, αἴγλη Πνεύματος εὐαγέος· Καὶ Χριστοῦ παθέεσσιν ἐναντία μητιόωντες, Οἷσιν μ' ἐκ παθέων εἴλκυσεν ἀργαλέων, Σάρκα λαβῶν, σταυρῷ τε παγεῖς, πήξας τε μέλαιναν Πλάσματος ἀμπλακίην, καὶ Βελίαο κράτος, Ὅφρα παλιγγενέες τε καὶ ἐκ τύμβοιο θορόντες, Χριστῷ σὺν μεγάλῳ κῦδος ἔχωμεν ἄνω. Πολλὰ μὲν δὴ πᾶσιν ἐπιχθονίοισι Θεοῖο Δῶρα, τὰ καὶ γλώσσης κρεῖττονα ἡμετέρης. Καὶ γὰρ με πληγῆσιν ἀτασθαλέοντα δαμάζων, Ἐλκει πρὸς ζωὴν, καὶ φίλα μητιόων. 1367 Πάντα γὰρ εὐμενέοντι νόῳ μερόπεσσι κυβερνᾶ, Εἰ καὶ κρυπτὸν ἐῆς βένθος ἔχει σοφίης, Καὶ πολὺς ἡμετέρης γενεῆς ζόφος ἠδὲ Θεοῖο Ἰσταται ἐν μεσάτῳ, ὃν περόωσ' ὀλίγοι Ὅμμασιν ὀξυτάτοισι διαυγέες ἐκ βιότοιο, Καὶ καθαροὶ καθαρῆς ἀπτόμενοι σοφίης. Αὐτὰρ ἐμοὶ Χριστὸς περιώσιον εὐχος ὀπάζων, Πρῶτα μὲν εὐξαμένη νειόθεν ἐκ κραδίης Μητέρι δῶρον ἔδωκε, καὶ ἐκ τοκέων ὑπέδεκτο Δῶρον, ἐπεὶ τέκνου φέρτερον οὐδὲν ἔχον Ἐν πᾶσι κτεάτεσσιν· ἔπειτα δὲ θεῖον ἔρωτα Φάσμασιν ἐννουχίοις σώφρονος ἦκε βίου. Εἰ δ' ἄγε, νῦν ἄτιοιτε, θεόφρονες· οἱ δὲ βέβηλοι Ψυχὰς, ὑμετέροις οὔασι θέσθε θύρας. Παῖς μὲν ἔην ἀπαλός, παῖς οὐ μάλα, ἠνίκα δὲ φρὴν 1368 Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν εἰκόνας ἐγγράφεται, Οὐπῶ μὲν στερεοῖσι νοήμασιν εἶδος ἔχουσα, Ἦθεσι δ' ἀλλοτρίοις πρῶτα χηρασομένη. Αὐτὰρ ἐμοὶ τοκέες νόον ἔγραφον οὔτι κακοῖσι Χρώμασι, τῆς δ' ἀρετῆς ἐσθλὰ διδασκομένῳ. Καὶ γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀγητοὶ Ἔσκον, ἐπ' εὐσεβίῃ θυμὸν ἔχοντες ἕνα, Ἴσον ὁμοῦ πολιῆ τε καὶ ἦθεσι κυδαλίμοισιν, Ἀνδρομέης ζωῆς, ὄλβιοι, εὐσθενέες, Μέτρα παρατροχάοντες. Ὁ μὲν ποτε τηλόθι μάνδρης Ἐστηῶς μεγάλης, ἦς μέγα νῦν κρατέει Οὐκ οἷς, εἴτ' οἷων προφερέστατος, ἐξ οἷων τε Ποιμὴν, νῦν δὲ πατῆρ, καὶ νομέων νομέας. 1369 Οὔτι μὲν ἐς πολύκαρπον ἀλῶν ὄρθριος ἐλθὼν, Πουλὺ δ' ἀποκρύψας τοὺς προτέρους καμάτῳ.

Ἡ δ' ἱερῶν τοκέων ἱερὸν φυτὸν, εὐαγέος τε Ῥίζης, καὶ πτόρθων μητέρος εὐαγέων, Οὐδὲν ἀτιμότερη προτέρων, αἶ Χριστὸν ἄνακτα Δέξαντ', ἠδὲ τάφου λεῦσσαν ἀνεγρόμενον· Βαιὸν μὲν πνεῖοντες ἐπὶ χθονὶ σαρκὸς ἀνάγκη, Πλείονα δὲ ζωῆς μοῖραν ἔχοντες ἄνω. Τοῖς μὲν ἐγὼν ἀπαλὴν πλάσθην φρένα, καὶ νεόπηκτος Οἶα τυρὸς, ταλάρου λάμβανον αἶψα τύπον. Καὶ ποτέ μοι κνώσσοντι παρίστατο τοῖος ὄνειρος, Ἔλκων ρηϊδίως ἐς πόθον ἀφθορίας. Δοιαί μοι δοκέεσκον ἐν εἵμασιν ἀργυρέοισι Στράπτειν παρθενικαὶ πλησίον ἰστάμεναι, Ἄμφω μὲν καλαί, καὶ ὀμήλικες· ἀμφοτέραις δὲ 1370 Κόσμος ἀκοσμή, κάλλος ὃ θηλυτέρας. Οὐ χρυσὸς δειρὴν κατεκόσμεεν, οὐδ' ὑάκινθος, οὐδ' εἶχον σηρῶν νήματα λεπταλέα, Οὐδὲ λίνου μαλακοῖο περιρρέθεεσσι χιτῶνας, Οὐ γραπτοῖς βλεφάροις ὄμμ' ὑπολαμπόμενον, Οὐδ' ὅσα τεχνήεντες ἐπ' εἶδεσι θηλυτεράων Ἄνδρες ἐμήσαντο φάρμακα μαχλοσύνης· Οὐ ξανθαὶ πλοκαμῖδες ὑπὲρ νώτοιο χυθεῖσαι Παῖζον ἅμα πνοιαῖς εὐκραέων ἀνέμων. Ζώνη μὲν τῆσιν γε καλὸς ἐσφίγγετο πέπλος, Ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἐς πόδας ἐλκόμενος· Κρηδέμνω δ' ἐφύπερθε καρήατα ἠδὲ παρειὰς Κρυψάμεναι, κατὰ γῆς ἐσταότ' ὄμματ' ἔχον. Αἰδός ἀμφοτέρησιν ἐπέπρεπε καλὸν ἔρευθος, Ὅσσον ἐϋννήτων φαίνεθ' ὑπ' ἐκ φαρέων. 1371 Σιγῇ δ' ἀμφοτέρησι μεμυκῶτα χεῖλεα κεῖτο, Οἶόν τε δροσεραῖς ἐν καλύκεσσι ῥόδον. Τὰς μὲν ἐγὼν ὀρόων, μέγ' ἐγήθεον. Ἡ γὰρ ἔφασκον Κρεῖσσονας ἡμερίων ἔμμεναι οὐκ ὀλίγον. Αἶ δέ με καὶ φιλέεσκον, ἐπεὶ σφισι θυμὸν ἰάνθην, Χεῖλεσιν, ὑἷα φίλον ὡς ἀγαπαζόμεναι· Καὶ μοι ἐειρομένω τίνες ἢ πόθεν εἰσὶ γυναικες, Ἡ μὲν ἀγνεῖαν ἔφη, ἠ δὲ σαοφροσύνην, Αἶ Χριστῶ βασιλῆϊ παρασταδὸν ἐστηκυῖαι, Κάλλεσιν οὐρανίων τερπόμεθ' ἀζυγέων. Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, τέκος, μίξον τεδὸν ἡμετέρησι Καὶ πραπίδεσσι νόον, καὶ δαΐσιν δαΐδα, Ὅφρα σε παμφανόωντα δι' αἰθέρος ὑψιφέρουσαι, Στήσωμεν Τριάδος πὰρ σέλας ἀθανάτου. 1372 Ὡς φάμεναι φορέοντο δι' αἰθέρος. Ὅμμα δ' ἐμεῖο Ἔσπετ' ἀφιπταμέναις. Χ' αἶ μὲν ὄνειρος ἔσαν, Δηθὰ δ' ἐμὴ κραδίη σεμνοῖς ἰνδάλασιν νυκτὸς Τέρπετο, καὶ φαενῆς εἰκόσιν ἀφθορίας. Ἄρτι μοι ἐς φρένα μῦθος ἀγείρετο, εὔτε νόημα Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν πῆγνυται ἀτρεκέως. Καὶ νόος ἡγεμόνευε πόθου, καὶ κάλλος ἀμυδρὸν Ὅψιος ἐννυχίης φαίνεται' ἀριπρεπέως. Ὡς δ' ὅτε καρφαλέην καλάμην σπινθήρ ἀΐδηλος Ἐνδοθι βοσκόμενος, λάμπεται ἐξαπίνης, Φλόξ ὀλίγη τοπρῶτον, ἔπειτα δὲ πυρὸς ἀέρθη Ἄσπετος, ὡς καὶ ἐγὼ φάσματι δαιόμενος Ὡχ' ὑπέλαμπον ἔρωτα, σέλας δέ τε πᾶσι φαάνθη, Οὐκέτ' ἐνὶ ψυχῆς βένθεσι κρυπτόμενον. 1373 Πρῶτα μὲν εὐσεβέεσιν ὀμίλειον, οἷ ῥα γάμοιο Δεσμὰ φύγον, κόσμου λυόμενοι χθονίου, Ὡς Χριστῶ πτερόεντες ἅμ' ἔσπωνται βασιλῆϊ, Ἐνθεν ἀπορνύμενοι κύδει σὺν μεγάλῳ. Τοὺς μὲν ἐγὼ φιλέων τε καὶ ἀμφιέπων περὶ κῆρι, Ἐλπίδος ἡγεμόνας εἶχον ἐπουρανίης· Αὐτὰρ ἔπειτα γάμοιο βαρὺν ζυγὸν ἐκτὸς ἔθηκα, Ὑψηλὴν ποθέων μοῖραν ἀειθαλέων. Καὶ γὰρ δὴ φύσιες μὲν, ὅσαι λάχον οὐρανὸν εὐρὺν Ἀζυγέες, παθέων κρεῖσσονες ἀργαλέων. Αἰγλήεις πρῶτιστα Θεὸς μέγας· ὡς δὲ Θεοῖο Λάτριες ὑψιθρόνου πλησίον ἐσταότες· Οἱ πρῶτην ἀκτίνα Θεοῦ καθαροῖο φέροντες, 1374 Παμφαέες, θνητοῖς φῶτα χαριζόμενοι. Ὅσοι δ' ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος εἰς ἐν ἄγερθεν, Καὶ δυὰς εἰσι, χοδὸς ἔκγονα μαρναμένου, Συζυγίην ποθέουσι, καὶ ἐς δέμας εἰσὶν ἐτοῖμοι Σπεῖρειν. Ἄλλ' ὁ Λόγος κρεῖσσονα μοῖραν ἄγων, Σαρκὸς νόσφιν ἔθηκε, πλάνου δ' ἀποέργαθε κόσμου, Ζωῆς δ' ἀθανάτων θῆκ' ἀδέτοιο πέλας. Ἐνθα μ' ἔπεμπε πόθος μεγαλήτορα, οὐδ' ἐπὶ γαίης Ἡρειδὸν χθαμαλῆς ἴχνιον ἀδρανέον. Ἄλλ' ὥστε γλυκεροῖο γεγευμένος ἠὲ γάλακτος, Ἡ μέλιτος, σταθερῆς κεῖθι χοροστασίης, Οὐκ ἔθελον πικρῆς μοι ἐδητύος ἄσσον ἰκέσθαι, Θυμοβόρου κακίης ἐνθάδε τικτομένης. 1375 Οὐδέ τί μοι θαλαῖα τε καὶ ἄ νεότητι μέμηλεν, Οὐκ ἔσθος μαλακὸν, οὐδὲ χλιδῶσα κόμη, Οὐκ αἰσχυρῶν ἐπέων ἄχαρις χάρις, οὐδὲ γέλωτες Ἀκρατέες, σαρκὸς βράσματα δυσμενέος Ἔσκε φίλα. Σκοπέλους δὲ, καὶ οὔρεα, καὶ χρεμέθοντας

Ἴππους, ἡδὲ κυνῶν θηροφόνων ὁμαδὸν Ἄλλοισιν παρέηκα, τὰ δ' ὄλβια πάντα τινάξας, Αὐχέν' ὑπὸ στερεῇ θήκα σαοφροσύνη, Ἥ μ' ἐκόμει τ' ἐφίλει τε καὶ ἐς μέγα κῦδος ἄεξεν, Ἐν δ' ἐτίθει Χριστοῦ χεῖρεσι προφρονέως. Ἀλλὰ, Πάτερ, Πατρός τε Λόγος, καὶ Πνεῦμα φαινόν, Ζωῆς ἡμετέρης ἔρμα κακοσταθέος, Μὴ με λίπης χεῖρεσσιν ὑπ' ἀργαλέησι δαμῆναι Δυσμενέος, τῆς σῆς ἐλπίδος ἀντιπάλου. Μηδ' ὡς νῆα μέλαιναν, εὐπλοον, ὀρθὰ θέουσαν, Ἦδη καὶ λιμένωνν πλησίον ἵπταμένην, 1376 Λαίφεσι πεπταμένοισιν ἐπαΐξασα θύελλα Λευγαλέων ἀνέμων, ἔξαπίνης ὀπίσω Πέμψειεν παλίνορσον ἐπ' εὐρέα νῶτα βίοιο, Ἔνθα καὶ ἔνθα κακοῖς βρασσόμενον μεγάλοις, Μὴ που δὲ κρυπτήσι ποτὶ σπιλάδεσσιν ἐάξῃ. Τοῖος γὰρ Βελίου τοῦ φθονεροῦ νόος· Αἰὲν ἀπεχθαίρει μερόπων γένος, οὐδ' ἀπὸ γαίης Βούλεται οὐρανίους ἔμμεναι, οὐρανόθεν Αὐτὸς ἐὶν διὰ μῆτιν ἐπὶ χθόνα τήνδε τιναχθεῖς· Δύσμορος, ὃς πρώτου κάλλεος εὐχὸς ἔχειν Ἰέμενος, μεγάλην τε Θεοῦ βασιληίδα τιμῆν, Ἀντὶ φάους στυγερὴν ἀμφέσατο σκοτίην. Τοῦνεκα καὶ σκοτίοισιν ἰαίνεται αἰὲν ἐπ' ἔργοις, Καὶ ζοφερῆς κακίης ἐνθάδε κάρτος ἔχει. Διπλοῦς δ' αὖ μορφὴν τελέθει, σκολιὸς τε νόημα, Ἄλλοτ' ἐπ' ἀλλοίην ἐρχόμενος παγίδα. 1377 Ἦτοι ὁ μὲν σκότος ἐστὶν ὑπέρτατον· ἦν δὲ μιν εὐρύς, Ἄγγελον ἐς φωτὸς ὥκα μεταστρέφεται, Καὶ ῥ' ἀπαλὸν γελῶν, σαίνει φρένας. Ἔνθα μάλιστα Φράδμονος, ἀντὶ φάους μὴ θανάτῳ πελάσαι. Τὴν μὲν γὰρ κακότητα φυγεῖν, καὶ χείρονος ἀνδρός· Πολλοῖς γὰρ κακίῃ ἔχθεται ἀμφαδίῃ. Αἰνῶ δ' ὃς λοχόοντα, καὶ ὃς αἰδηλὸν ἐλέγχει, Πνεύματος ὀξυτάτοις ὄμμασι δερκόμενος. Ἀλλὰ σάω καὶ γῆρας ἐμὸν πολιόν τε κάρηνον, Τέρμα φέροις ζωῆς ἴλαος, ὡς με πάρος Ἐνδुकέως ἀγάπαζες, ἐπ' ἡματι δ' ἡμαρ ἄριστον Ἦγες, χρηστοτέραις ἐλπίσι πρόσθε φέρων· Καὶ μ' ἐκ δυσμενέων τε καὶ ἀργαλέων μελεδῶνων, Εὐδίων ἐς λιμένα σῆς βασιλείας ἄγοις, 1378 Ὅφρα σε σὺν φαέεσσιν ἀειζῶοισι γεραίρων, Κύδεος οὐρανοῦ μοῖραν ἔχοιμι, ἄναξ.

Μς'. Κατὰ σαρκός. Σὰρξ ὀλοή, Βελίαο κακόφρονος οἶδμα κελαινόν, Σὰρξ ὀλοή, παθέων ρίζα πολυσχιδέων, Σὰρξ ὀλοή, κόσμοιο κάτω ρείοντος ἐταίρη, Σὰρξ ὀλοή, ζωῆς ἀντίπαλ' οὐρανόθεν, Σὰρξ ἐχθρὴ φιλήει τε, γλυκύς μόθος, ἐσθλὸν ἄπιστον, Ἄνδροφόνοιο φυτοῦ πάντοτε γενομένη· Βόρβορε, ἰλυόεσσα πέδη, βρίθουσα μολυβδῖς, Θῆρ ἀδάμασθ', ὕλης ἔκγονε μαρναμένης, Βράσμα κακόν, καὶ σῆμα τῆς καὶ δεσμὸς ἀνάσσης, Εἰκόνοσ οὐρανόθεν, τὴν λάχομεν Θεόθεν, Οὐ λήξεις κακότητος ἀναιδέος; οὐχ ὑποεἴξεις Πνεύματι καὶ πολιῇ, δύσμορε, κακοφραδὲς, 1379 Ἦν Χριστὸς παλάμησιν ἐαῖς μορφώσατο μούνην, Ἦνικ' ἄκοσμον ὕλης κόσμον ἔθηκε λόγῳ, Καὶ πύματον θεότητι κεράσσατο, ὡς κε σωώση Πλάσμα φίλον, ζωῆς κληρονόμον μεγάλης, Τειρόμενον παθέεσσιν ἀμερσινόου Βελίαο, Καὶ θανάτῳ θανάτου ρύσατ' ἀπηλεγέος, Τοῦνεκεν ἄζεό μοι, καὶ ἴσχεο μαργοσυνάων, Μηδ' ἐπ' ἐμῇ ψυχῇ λύσαν ἀληκτον ἔχειν. Μαρτύρομ' ἀθανάτοιο Θεοῦ χέρα, καὶ τὸ πονηρὸν Ἦμαρ, ὃ τὰ θνητῶν ὕστατον εἰς ἓν ἄγει. Ὡς σε καταιχμάζων, καὶ ἄλγεσι παντοδαποῖσι Κάμπτων, καὶ νεκῶν θήσομ' ἀκιδνοτέριον, Εἰ μὴ μοι στήσειας ἀτασθαλίην τε ῥόον τε, Τῶν καθαρῶν Χριστοῦ δραξαμένη θυσάνων. Ἐλθέ μοι, ὦ δακρύων τε καθάρσει νεϊόθι πηγῇ, 1380 Κἀγρυπνίῃ μογερῇ σώματος ἡδὲ νόου, Ὅφρα καταψύξειας ἐμὴν φλόγα, καὶ μυδώσαν Ῥύψειας παθέων σηπεδόν' ἀργαλέων. Καὶ γαστήρ, ἀπόπεμπε κόρον, καὶ κείμεν' ἔραζε Γοῦνα κατεσκληκοί, καὶ κόνις εἶδαρ ἔοι. Καὶ τρηχὺς ἀπαλοῖσι περί ῥ' ῥεθέεσσι τετάσθω Σάκκος, ἐμῆς ψυχῆς ἄλκαρ ἐλαυνομένης. Ἐλθέ, κατηφιόωσα χοδὸς δμητέρα μεληδῶν, Αἰὲν ἐπερχομένης μαστιγας ὀσομένη. Τοῖα μὲν ἀφραδῖς ἐμὰ φάρμακα. Σεῖο δὲ, Χριστέ, Καὶ ζωὴ καθαρὴ, καὶ βίος ἐκ νεκῶν. Τίς πρόγονον κακίης τε καὶ αἵματος ἡμετέροιο Δέξατ', ἐπεὶ γεῦσιν μύρατο καὶ ἀπάτην; Τίς σκολιὸν βασιλῆα γόοις ἐκάθηρε Μανασσῆ; Τίς

Δαυΐδ μεγάλης λύσατο ἀμπλακίης; 1381 Τίς χθαμαλήν θρήνοισιν ἰδὼν ἐσάωσε Νινευΐ; Τίς δ' ἐπὶ παιδί βάλεν δάκρυον ὄπλοτέρω; Τίς χαίρων καθαροῖσιν, ἐκάς βάλεν οὐδὲ τελώνας; Τίς πρόβατόν τ' ὤμοις ἄνθετο πλαζόμενον; Τίς λεπρούς ἐκάθηρε, πικρὰς δ' ἀποέργαθε νούσους, Σώμασι καὶ ψυχαῖς ἐσθλὰ χαριζόμενος; Σεῖο, Μάκαρ, τάδε δῶρα, βροτῶν φάος. Ἄλλ' ἐπιβαίης Οἴδματος ἡμετέρου, καὶ σάλος αἶψα πέσοι.

ΜΖ'. Ἐπιτίμησις κατὰ τοῦ ἀλόγου τῆς ψυχῆς. Ἐμπουσα, μαινὰς, ὦ τάλαινα καρδία, Ἐμπουσα, μαινὰς, ποῖ φέρη ταῖς ἡδοναῖς, Περιβλέπουσα πανταχοῦ τὰ πλησίον; Οὐ σωφρονήσεις; οὐ κατεργάσῃ τὸ πῦρ 1382 Ἐκκαῖον ἐν σοὶ τὰς ὀρέξεις τὰς νόθους; Οὐ ζωπυρήσεις τὸ λογικόν, τὸ γνήσιον, Προσλαμβάνουσα σύμμαχον τὸν θυμικόν; Ψυχὴ, τί πάσχεις; τί φρονεῖς παρ' ἀξίαν; Οὐκ οἶδας ὡς εἴληχας ἠνιοχεῖν μόνη, Ὡσπερ τρίπυλον ἄρμα τῶν ἐζευγμένων Ἴππων ἀνίσων τυγχανόντων τῆ φύσει; Εἰς εὐγενῆς, ἄτακτος εἷς, ἡμέρος δὲ εἷς· Κ' ἦν μὲν ποτε δώσεις τῷ θράσει τὰς ἠνίας, Σκιρτᾶ, παλαίει, συνταράττει τὸν δρόμον, Ὀρμῶν ἀβούλως, προσλαβὼν δὲ τὸν μέσον, Αὐτῷ μεταπίθει συμπνέειν, τὸν δ' εὐγενῆ Ὡς αἰχμάλωτον δουλαγωγήσας ἄγει, Σύρων ἄκοντα καὶ στένοντα τὴν πλάνην· 1383 Χωρεῖ δ' ἀτάκτως ἀλογωτάτη φορᾶ, Κάτω φερόμενος, ὡς κατὰ κρημνοῦ, βία· Κ' οὐδὲν προμηθεῖτ', οὐδ' ἀνακόπτει δρόμον, Ἔως ἂν ἐγκύρσειε ταῖς ἄδου πύλαις, Φθειρῶν ἑαυτὸν, καὶ σὲ τὴν παναθλίαν. Εἰ δὲ φρονοῖς σῆ φύσει ἀνηλόγως, Τῷ δ' εὐγενεῖ χαίρουσα πῶλῳ τὸν δρόμον Ἄπαντ' ἐπιτρέψειας, ὡς εὖ εἶδε τι Βαίνειν ἐκείνην τὴν πορείαν τὴν ἄνω· Μέσῳ τ' ἐπιπλήξειας, ὥστε δεικνύειν Τὸ θυμοειδὲς εἰς δέον, καὶ συντρέχειν Τῷ νοῦν ἔχοντι· τὸν δ' ἄτακτον εὐτόνως Κέντροις δαμάσσοις, οὐκ ἔωσ' ἀφηνίαν. Τότ' εὐχερῆς, εὐρυθμος ἔσται σοι δρόμος, Γαληνῶν, ἄλυπος, ἐλπίδος γέμων. 1384 Ὁ δ' ἄρ λογισμὸς, ὡσπερ ἵππος εὐγενῆς, Νικᾶ, τὸ νικᾶν τῆ φύσει κεκτημένος, Ἀεὶ προβαίνων, ἀτρέμας νεύων ἄνω, Τὰ τῆδε πάντα δυσχερῆ παρατρέχων· Οὐδ' ἐνδίδωσιν ἄχρι θείας λήξεως, Σώζων ἑαυτὸν καὶ σὲ τὴν εὐδαίμονα.

ΜΗ'. Εἰς τὸν ἀποθανόντα τῷ κόσμῳ. Ζῷ καὶ τέθνηκα. Τίς σοφὸς συγκρινέτω. Ψυχῇ τέθνηκα· σὰρξ δέ μοι σθένειν θέλει. Ψυχὴ βιώη· σὰρξ δέ μοι τεθνηκέτω.

ΜΘ'. Θρηῆνος. Ὡμοὶ ἐγὼν, ὅτι δὴ με πρὸς οὐρανὸν ἠδὲ Θεοῖο Χῶρον ἐπειγόμενον, σῶμα τόδ' ἀμφὶς ἔχει! 1385 Οὐδέ πε ἔκβασίς ἐστι πολυπλανέος βιότοιο, Καὶ στυγερῆς κακίης, ἢ μ' ἐπέδησε κάτω, Πάντοθεν ἀπροφάτοισι περικτυπέουσα μερίμναις, Βοσκομέναις ψυχῆς κάλλεα καὶ χάριτας. Ἀλλά με λῦσον, Ἄναξ, λῦσον χθονίων ἀπὸ δεσμῶν, Καί με χοροστασίην τάξον ἐς οὐρανίην.

Ν'. Κατὰ τοῦ πονηροῦ εἰς τὴν νόσον. Ἥλυθες αὐθις ἔμοιγε, δολοπλόκε ὡς ἐνοήθης, Βένθος ἐμῆς κραδίης ἔνδοθι βοσκόμενος, Καὶ πολλοῖς κρατεροῖς τε τινάγμασι τοῦδε βίοιο, Εἰκόνα τὴν ἱερὴν γνύξ βαλέειν ποθέων· Σαρξὶν ἐρισθενέεσσιν ἐνήλαο, καὶ μ' ἐδάϊξας Εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ρεύματι δεσμὰ λύσας 1386 Τῷ ξηρὴν ἐδίγη Θεὸς φύσιν, ὡς ἐκέρασσε Τῆ ψυχρῇ λιαρὴν κοσμογόνῳ σοφίῃ, Ὡς κεν ἰσοστασίη δέμας ἄρτιον ἅμα φυλάσσοι, Τὴν δὲ διχοστασίην καὶ βιότοιο φύγω. Ἥλυθες ἀνδροφόνοισι νοήμασιν, ἐς δ' ἐμέ, τλήμον, Σῆς δνοφερῆς κακίης ἰὸν ἔχευσας ὄλον. Οὐχ ἄλις ἦεν ἔμοιγε βαρύστονα γήραος ἔλκειν Ἄλγεα, καὶ σκοπέλων ἄχθεα τρινακρίων· Ἀλλά με καὶ στυγερῆ κατεδάσσατο δάπτρια νοῦσος, Τηκεδανὴ μελέων, εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος. Τοῖσιν ἐπαιάζω, καὶ στείνομαι, ὡς ὅτε τις λῖς Ἄλκιμος,

ἐμπλεχθεὶς ἄρκυσι θηροφόνων. Οὐ μύθων ποθέω σκιρτήματα, οὐκ ἐρατεινὴν Πᾶσιν ὀμηλικίην, οὔτε μὲν εὐθαλίην, 1387 Οὐκ ἀγορὰς πολίων, οὐκ ἄλσεα, οὐδὲ λοετρά, Οὐδ' ὅσα τοῦ δολεροῦ ἄνθεα τοῦδε βίου. Ταῦτα γὰρ οὐδὲ πάροιθεν ἐμοὶ φίλα, ἐξότε Χριστὸν Ἀγκασάμην, χθονίων τῆλ' ἀπανιστάμενος. Αἰάζω δ' ὅτι με Χριστοῦ μέγαλοιο λέλοιπεν Ὅμμα ζωοφόρον, ᾧ μέλον, εἴποτ' ἔην, Ὅς με καὶ ἐν σπλάγχνοισιν ἀγνῆς κύδηνε τεκούσης, Καὶ πόντου κρυεροῦ ῥύσατο, καὶ παθέων. Αἰάζω λαοῖο θεόφρονος ἠνία ῥίψας, Οὐ μὲν ἀπορῥίψας, οὔτι δὲ χερσὶ φέρων· Ὅς πρόσθεν μύθοισιν ἀγάλλετο ἡμετέροισιν, Ἠνίκ' ἀπὸ γλώσσης τρισσὸν ἔλαμπε σέλας. Νῦν γε μὲν, ὡς λιπόμαστος ἐν ἀγκαλίδεσσι τεκούσης Νηπίαχος θηλήν ἔσπασεν αὐαλέην 1388 Χεῖλεσι διψαλέοισι, πόθον δ' ἐψεύσατο μήτηρ, Ὅς ἄρ' ἐμῆς γλώσσης λαὸς ἀποκρέμαται, Ἰσχανόων πηγῆς πολλοῖς τὸ πάροιθε ρεούσης, Ἦς νῦν οὐδ' ὀλίγην ἰκμάδα οὔατ' ἔχει. Ἄλλοι μὲν προχέουσι γλυκὺν ῥόον, οἱ δ' αἴοντες Ἄχυνντ'· οὐ γὰρ ἐοῦ πατρὸς ἔχουσι λόγον. Ποῦ μοι παννυχίων μελέων στάσις, οἷς ὑπερείδων Τοὺς πόδας βεβαῶς, ἔμπνοος ὥστε λίθος. Ἦ μοῦνος Χριστῶ ξυνούμενος, ἦ σὺν ὀμίλῳ, Τέρψιν ἔχων ἱερῶν ἀντιθέτων μελέων; Ποῦ καμπῶν γονάτων γλυκερὸς πόνος, ὃν προπάροιθε Δάκρυα θερμὰ χέον, νοῦν σκοτίην συνάγων; Ποῦ δὲ πενητοκόμοι παλάμαι, περὶ νοῦσον ἔπουσαι; Ποῦ τῆξις μελέων οἴχεται ἀδρανέων; 1389 Οὐκέτι μὲν θυέεσσι ἀγνοῖς ἐπὶ χεῖρας αἰίρω, Τοῖς μέγαλοισι Χριστοῦ μιγνύμενος πάθεισιν. Οὐκέτι δ' ἀθλοφόροισι φίλην ἴστημι χορείην, Εὐφήμοισι λόγοις τίμιον αἶμα σέβων. Εὐρῶς δ' ἀμφὶ βίβλοισιν ἐμαῖς, μῦθοι δ' ἀτέλεστοι, Οἷς τίς ἀνήρ δώσει τέρμα, φίλα φρονέων; Πάντ' ἔθανε ζώντι· βίος δὲ μοί ἐστιν ἀφανρὸς, Νηὸς ἀκιδνότερος, τὴν λίπον ἀρμονίαι· Ἄλλ' ἔμπης εἰ καὶ με, βαρύστονε δαῖμον, ἐλαύνεις, Οὐ ποτέ σοι κάμψω γούνατ' ἐμῆς χραδίης· Ἄλλ' ἄτρωτος, ἄκαμπτος, ἐμὴν ἐς μητέρα γαῖαν Δύσομ'· ἔχοι σκώληξ τὴν ὄφειως δαπάνην. Τύπτε δορὴν, ψυχὴ δ' ἄρ' ἀνούτατος· εἰκόνα θεῖην Παρσθήσω Χριστῶ, τὴν λάχον, ἀνδροφόνε. 1390 Καὶ γὰρ πρόσθε πέδησας Ἰὼβ μέγαν, ἄλλ' ἐδαμάσθης, Ὅς μιν ἀεθλοθέτης ἐστεφάνωσε μέγας, Καὶ θῆκεν περίβωτον ἐῶ κηρύγματι νίκην, Πάντα δ' ἔδωκεν ἔχειν διπλᾶ, τὰ οἱ κέδασας. Τοῖος ἐνηεῖς Χριστοῦ νόμος· ἀλλά μ' ἄνωχθι Ὅψε περ ἀρτεμέειν· σὸς λόγος ἐστὶν ἄκος. Λάζαρος ἐν νεκύεσσι ἐγὼ νέος, ἀλλὰ βόησον, Ἔγρεο, καὶ ζήτη σοῖσι λόγοισι νέκυς. Λυσιμελὴς νέος εἰμὶ ὁ λέκτριος, ἀλλὰ βόησον, Πήγνυσο, καὶ κλίνην βήσομαι ὑψὶ φέρων. Σῶν κλέπτω θυσάνων παλάμαις ἄκος, ἀλλὰ ῥέεθρον Αἵματος ἴσχε τάχος σαρξὶ μαραιομέναις. Σοὶ δ' ὑποκάμπτομ' ἔγωγε, τεδὸν λάχος, ὡς Χαναναία, Γυρὸν ἔχουσα δέμας, ἄλλ' ἀνάειρέ μ', Ἄναξ. 1391 Πόντος ἄνω, σοὶ δ' ὕπνος ἔπι γλυκὺς· ἀλλὰ τάχιστα Ἔγρεο, καὶ στήτω σοῖσι λόγοισι σάλος. Ἔστι μὲν ἄλγος ἔμοιγε, καὶ ἄψα νοῦσος ἔχουσα. Οὐ γὰρ δὴ βροτέων πάμπαν ἀμοιρέομεν, Οὔτ' ἐγὼ, οὔτε τις ἄλλος, ἐπεὶ Θεὸς ὧδε κελεύει, Μὴ τιν' ὑπερθε φέρειν ὄφρὺν ἐπουρανίου, Πάντας δ' ἐς μέγαλοιο Θεοῦ λεύσσοντας ἀρωγὴν, Χρηιοῖ κέντρον ἔχειν πλεῖον ἐπ' εὐσεβίῃ. Ἄλλ' ἔμπης οὐ τόσσον ὀδύρομαι εἵνεκα νοῦσου, (Νοῦσος γὰρ νοερῶ καὶ τινα ῥύψιν ἔχει, Ἦς πάντες χατέουσι, καὶ ὃς μάλα καρτερός ἐστι· Δεσμὸς γὰρ θνητοῖς καὶ τι μέλαν φορέει·) Ὅσοσάτιον χθαμαλῶν περικήδομαι, ἄλγεα πάσχων, Μὴ τις ὀλισθήσῃ πῆμασιν ἡμετέροις. 1392 Παῦροι μὲν μερόπων κρατερόφρονες, οἱ ῥα Θεοῖο Δέχυνντ' ἀσπασίως πᾶσαν ἐπιστασίην, Τερπνῶν τε λυπρῶν τε, λόγον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἴσασιν, Εἰ καὶ κρυπτὸν ἐξ βένθος ἔχει σοφίης. Πολλοὶ δ' εὐσεβέεσσι ἐπιθρῶσκουσιν ἀκιδνοῖς. Ὅς θεολατρείης οὐδὲν ἔχουσι γέρας· Ἦ καὶ πάμπαν ἄτιμον ἐνὶ στήθεσσι νόημα Ἴσταντ', αὐτομάτην πᾶν τότε πῆξιν ἔχειν, Οὐδὲ Θεὸν μεδέοντα βροτήσια πάντα κυβερνᾶν· Οὐδὲ γὰρ ἂν τοίους οἶακας ἄμμι φέρειν. Τῶν μνήσαι, καὶ ἄλλαλκε τεῶ θεράποντι, μέγιστε, Μηδ' ἐπὶ λωβητὸν τέρμα βάλης βίотου. Σὸς λάτρης οὔτος ἔγωγε, τεοῖς δ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλω Δώροισι, καὶ κεφαλαῖς τῶν ὑποκλινομένων,

1393 Καὶ νούσων καλέουσιν ἀρηγόνα. Ἴλαθι, Χριστέ· Εἰ δέ τ' ἀποκρύπτεις, δὸς σθένος ἀθλοφόρον. Μῆτε με πάμπαν ἄτιμον ἔχους, Λόγε, μηδ' ἐπίμοχθον, Μῆτ' ἀχάλινον ἄγοις, μῆτε δυηπαθέα. Κέντρῳ νύσσε, Μάκαρ, μὴ δούρατι· μῆτε με κούφην, Μηδ' ὑπεραχθομένην νῆα θάλασσα φέροι. Καὶ κόρος ὑβρίζει, καὶ ἄλγεα νυκτὶ καλύπτει. Ἀνταλαντεύεις τίσιν ἀπημοσύνη. Ἔσχες ἀγνηροέοντά μ', ὑπερμυγέοντ' ἐλέαιρε, Ὡς ἔτ' ἐννεΐης καιρὸς, ἀριστόδικε. Ἄζομ' ἐμὴν πολιὴν τε καὶ ἄψεα αὐτοδάϊκτα, Καὶ θυσίας, μογέων πῆμασι, καὶ θεόθεν. Ἀλλὰ τί μοι τὰ περισσὰ νόμους θεότητι τίθεσθαι, Τῆ με, Χριστέ, φέροις σὸν λάτρην, ὡς ἐθέλοις. 1394

ΝΑ΄. Θρηνητικὸν ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ ψυχῆς. Πολλάκις ἱμερόεντα νέη θαλάμοισι προθεῖσα Εἰσέτι παρθενικοῖσι νέκυν πόσιν, αἰδομένη περ, Ἀρτίγαμος, στίλβουσα, πικρὴν ἀνεβάλλετ' αἰοιδὴν, Αἰ δέ νύ οἱ δμῳαὶ καὶ ὀμήλικες ἔνθα καὶ ἔνθα Ἰστάμεναι γοάουσιν ἀμοιβαδῖς, ἄλκαρ ἀνίης. Καὶ μήτηρ φίλον υἴα νεόχνοον, οὐκέτ' ἐόντα Μύρετ', ἐπ' ὠδίνεσσι νέας ὠδῖνας ἔχουσα. Καὶ τις ἐὶν πάτρην ὀλοφύρεται, ἦν διέπερσε Θοῦρος Ἄρης· δόμον ἄλλος, ὃν ὤλεσεν οὐρανὴ φλόξ. Ψυχῆ, σοὶ δὲ γόος τις ἐπάξιος, ἦν κατέπεφνεν 1395 Οὖλος ὄφρις, πικρὸν δ' ἐνομόρξατο εἰκόνι λιογόν; Δάκρυε, δάκρυ', ἀλιτρέ· τό σοι μόνον ἐστὶν ὄνειαρ. Λεῖψω μὲν θαλίας τε ὀμηλικὴν τ' ἐρατεινήν· Λεῖψω δ' αὖ μύθων τε μέγα κλέος, εὐγενέος τε Αἵματος, ὑψορόφους τε δόμους, καὶ ὄλβον ἅπαντα· Λεῖψω δ' ἠελίου γλυκερὸν φάος, οὐρανὸν αὐτὸν, Γεῖρεα παμφανώωντα, τά τε χθῶν ἐστεφάνωται· Ταῦτα μὲν ἐψομένοισιν. Ἐγὼ δ' ὑπένερθε καρῆνου Δεσμὰ φέρων, νεκρὸς τε καὶ ἄπνοος, ἐν λεχέεσσι Κεῖσομαι, ὑστατίοισι γόοις γοάοντας ἰαίνων, Αἶνον ἔχων καὶ φίλτρον ἀδήριτον, οὐκ ἐπὶ δηρόν. Αὐτὰρ ἔπειτα λίθος τε καὶ ἄμβροτος ἔνδοθι λώβη· Ἀλλὰ καὶ ὡς τούτων μὲν ἐμὸν κέαρ οὐκ ἀλεγίζει, 1396 Μοῦνην δὲ τρομέω καθαρὴν πλάστιγγα Θεοῖο. Ὡ μοι ἐγὼ! τί πάθω; πῶς κεν κακότητα φύγοιμι; Βένθεσιν, ἦ νεφέεσσι λαθῶν βίον; αἶθε γὰρ ἦεν Ἀμπλακίης τις χῶρος ἐλεύθερος, ὡς τινα θηρῶν Καὶ νούσων ἐνέπουσιν, ὅπως φυγὰς ἔνθεν ἴκωμαι! Χέρσω μὲν τις ἄλυξε πικρὴν ἄλα, ἀσπίδι δ' ἔγχος, Καὶ κρυεροῦ νιφετοῖο δόμος σκέπας. Ἡ κακίη δὲ Ἀμφίθετος, πολύχωρος, ἀφυκτοτάτη βασιλεία, Ἥλιας πυρόεντι πρὸς οὐρανὸν ἤλυθε δίφρω· Μωσῆς παιδοφόνου ποθ' ὑπέκφυγε δόγμα τυράννου, Κητείων λαγόνων σκότιον μόρον ἀγνὸς Ἴωνᾶς, Καὶ θῆρας Δανιήλ, παῖδες φλόγας. Αὐτὰρ ἔμοιγε Τίς λύσις κακότητος; Ἄναξ, σύ με, Χριστέ, σάωσον. 1397

ΝΒ΄. Θρήνος. Πέπονθα δεινὰ πλεῖστα, καὶ δεινῶν πέρα, Καὶ ταῦθ' ὑφ' ὧν ἦκιστα ὠόμην παθεῖν. Ἄλλ' οὐδὲν οἷόν μ' οἱ κακῶς εἰργασμένοι. Τὰ μὲν γὰρ οἴχεθ' ὧν δ' ἔγραψεν ἡ δίκη Βίβλοις σιδηραῖς, οἶδα τὴν μοχθηρίαν.

ΝΓ΄. Ἄτερος θρήνος. Φίλοι, πολῖται, δυσμενεῖς, ἐχθροὶ, πρόμοι, Πόλλ' οἶδα πληγεῖς· οἶδα, ἀλλ' οὐ φάσκετε· Βίβλοι φέρουσι ταῦτα, οὐ λήσεσθέ με.

ΝΔ΄. Κατὰ τοῦ πονηροῦ. Ἦλυθες, ὦ κακοεργέ· νοήματα σεῖο γινώσκω· 1398 Ἦλυθες, ὄφρα φάους με φίλης τ' αἰῶνος ἀμέρσης. Δύσμαχε, πῶς φάος ἦλθες, ἐὼν ζόφος; οὐκ ἀπατήσεις Ψευδόμενος. Πῶς πικρὸν ἐμοὶ μόθον αἰὲν ἀγείρεις, Ἀμφαδίην λοχῶν τε; τί δ' εὐσεβέεσσι μεγαίρεις, Ἐξέτι τοῦ ὅτε πρῶτον Ἀδὰμ βάλες ἐκ παραδείσου, Πλάσμα Θεοῦ, κακίη δὲ σοφὴν ἐλόχησας ἐφετμὴν, Καὶ πικρὴν γλυκερῆ ζωῆ πόρσυνας ἐδωδὴν; Πῶς σε φύγω; τί δὲ μῆχος ἐμοῖς παθέεσσι ἐφεύρω; Τυτθαῖς μὲν πρῶτιστον ἀμαρτάσιν, οἶα ῥέεθρον, Ἐμπίπτεις κραδίησιν· ἔπειτα δὲ χῶρον ἀνοίγεις Εὐρύτερον· μετέπειτα ῥόος θολερός τε μέγας τε Ἦλυθες, ἄχρι χάος με λάβοι

τεόν, ἡδὲ βέρεθρον. Ἄλλ' ἀποχάζεο τῆλε, τεὰς δ' ἐπὶ χειῖρας ἰάλλοις 1399 Ἔθνεσιν ἢ πτολίεσσι, ὅσαι Θεὸν οὐκ ἐνόησαν. Αὐτὰρ ἐγὼ Χριστοῖο λάχος, νηὸς τε τέτυγμα, Καὶ θύος· αὐτὰρ ἔπειτα θεὸς, θεότῃ μιγείσης Ψυχῆς. Ἄλλ' ὑπόεικε Θεῶ, καὶ πλάσματι θείῳ, Ἀζόμενος μῆνιν τε Θεοῦ, ψυχῶν τε χορείην Εὐσεβέων, ἧχόν τε διηνεκέεσσιν ἐν ὕμνοις.

ΝΕ'. Ἀποτροπὴ τοῦ πονηροῦ, καὶ τοῦ Χριστοῦ ἐπίκλησις. Φεῦγ' ἀπ' ἐμῆς κραδίης, δολομήχανε, φεῦγε τάχιστα· Φεῦγ' ἀπ' ἐμῶν μελέων, φεῦγ' ἀπ' ἐμοῦ βίότου. Κλῶψ, ὄφι, πῦρ, Βελίη, κακίη, μόρε, χάσμα, δράκων, θῆρ, Νύξ, λοχέ, λύσσα, χάος, βάσκανε, ἀνδροφόνε· Ὅς καὶ πρωτογόνοισιν ἐμοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἕηκας, 1400 Γεύσας τῆς κακίης, οὐλίε, καὶ θανάτου. Χριστὸς ἄναξ κέλεται σε φυγεῖν ἐς λαῖτμα θαλάσσης, Ἦὲ κατὰ σκοπέλων, ἡὲ συῶν ἀγέλην, Ὡς λεγεῶνα πάροιθεν ἀτάσθαλον. Ἄλλ' ὑπόεικε, Μὴ σε βάλω σταυρῶ, τῶ πᾶν ὑποτρομέει. Σταυρὸν ἐμοῖς μελέεσσι φέρω, σταυρὸν δὲ πορείη, Σταυρὸν δὲ κραδίη· σταυρὸς ἐμοὶ τὸ κλέος. Οὐ λήξεις λοχῶν με, κακόσχολε; οὐκ ἐπὶ κρημνοὺς, Οὐ Σόδομα βλέψεις, οὐκ ἀθέων ἀγέλας, Οἷ μεγάλην θεότητα διατμήξαντες ἔλυσαν, Ἄλλ' ἐπ' ἐμὴν πολιὴν, ἀλλ' ἐπ' ἐμὴν κραδίην; Αἰεὶ με δνοφεροῖσι νοήμασιν, ἐχθρὲ, μελαίνεις, Οὔτε Θεὸν τρομέων, οὔτε θηηπολίαις. Οὔτος καὶ Τριάδος νόος ἔπλετο ἡχέτα κήρυξ· Καὶ νῦν τέρμα βλέπει. Βόρβορε, μὴ με θόλου, 1401 Ὡς καθαρὸς καθαροῖσι συναντήσω φαέεσσιν Οὐρανίοις. Αἶγλαι, δεῦτ' ἐπ' ἐμὴν βιοτήν· Τὰς δὲ χέρας τανύω, δέξασθέ με. Χαῖρε σὺ, κόσμε· Χαῖρε, μογηροφόρε· φεῖδεο τῶν μετ' ἐμέ.

ΝΖ'. Κατὰ τοῦ αὐτοῦ. Θεὸν βοῶ. Τί τοῦτο; φεῦγέ μοι τάχος, Φεῦγ', ὦ κάκιστον θηρίον, βροτοκτόνον, Τί μοι διοχλεῖς οὐδὲν ἡδικημένος; Τῶν σῶν συῶν πλήρωσον εἰσελθὼν βάθη. Δέξονθ' ἐτοιμῶς εἰς βυθοὺς πεσοῦμενον. Ἐμοῦ δ' ἀπόσχου, μὴ σε τῶ σταυρῶ βάλω, Ὅν πάντα φρίσσει καὶ τρέμει φόβῳ κράτους. 1402

ΝΖ'. Κατὰ τοῦ πονηροῦ. Φεῦγ' ἀπο τὰς γραμμάς, ὦ βάρβαρε, μὴ με διόχλει. Φεῦγε, πονηρὸς ἅπας· Χριστὸς ἐμοὶ γράφεται, Μὴ με φύγη τὸ νόημα συνηγμένον· ἔρρετε πάντες, Οὐς μὴ Χριστὸς ἄγει τῆλ' ἀπὸ τῶν χθονίων.

ΝΗ'. Κατὰ τοῦ αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο τῆς σῆς, ὦ κάκιστε, προσβολῆς. Τὸν νοῦν ἐφέρπεις εὐστρόφοις ἐλίγμασι, Πείθων τὸ λειῖον ἀρπάσαι τῆς ἡδονῆς. Ἄλλ' οὔτι πείσεις· τοῦτ' Ἀδὰμ πέπεικέ με. Εἰς γῆν ἀποστράφηθι, καὶ κάραν πατοῦ. Εἰ δ' ἰσχύς ἐστι μικρὸν ἐγχιρίψαι ποδὶ, Κρεμῶ σε χαλκοῦν, ὡς βλάβην ὀρῶν φύγω. 1403

ΝΘ'. Κατὰ τοῦ αὐτοῦ. Ἄπελθ', ἄπελθε, δυσμενές, βροτοκτόνε· Ἄπελθε, δεινῶν ὄμμα, λυσοῶδες κακόν· Ἄπελθε. Χριστὸς ἔνδον, ὦ φέρων ἐμὴν Ψυχὴν δέδωκα. Φεῦγ' ἀπειπῶν ὡς τάχος. Ὡὲ βοθηεῖτ', ἄγγελοι παραστάται! Ὡὲ τυραννίς, καὶ κλοπὴ προσέρχεται. Ὡν μ' ἐξέλεσθε, ναὶ, φίλοι, λιθάζομαι.

Ξ'. Κατὰ τοῦ αὐτοῦ. Ἦλθες μὲν, ἦλθες, ὦ κάκιστ', ἀλλ' ἐσχέθης. Ὡς καπνὸν εἶδον, ἡσθόμην καὶ τοῦ πυρός. Ὅσμη δριμεῖα, τοῦ δράκοντος ἔμφασις. Σταυρὸν δ' ἐφίστημ', ὃς φύλαξ ζωῆς ἐμῆς, Ὅς πάντα κόσμον συνδέων, Θεῶ φέρει. 1404 Τοῦτον φοβηθεῖς, εἶκε, μὴ πάλιν φανῆς. Καλεῖ μ' ἄχραντον ἢ χάρις παραστάτην. Πόσον πιέζεις δὴ με τοῖς κακοῖς; πόσον; Ἐμοὶ Θεὸς τέθνηκε, κ' αὐθις ἔγρετο. Αἰδοῦ τὸ λοῦτρον· εἶξον, ὦ βροτοκτόνε. Ὡς ἡδονῆ με πρῶτον ἔκλεψας πικρᾶ, Οὔτω κακῶς με σήμερον κτεῖναι θέλεις. Ἄπελθ', ἄπελθε· τῆς πάλης γὰρ ἡσθόμην. Κἂν σῶμ' ἔχης

μου, τόν γε νοῦν οὐ πείσομαι. **ΞΑ΄.** Θρήνος. Εἰκὼν κενοῦται, τίς βοηθήσει λόγος; Εἰκὼν κενοῦται, δῶρον ἀχράντου Θεοῦ. Ὑβρίζειτ' εἰκὼν αἴθομ', ὦ φθόνε, φθόνε, Ἄλλοτρίοις λόγοις τε καὶ σοφίσμασι. 1405 Πηγὴ κακῶν, μὴ βλύζε, μὴ ματαία φρήν. Εἰ δ' οὖν σὺ, γλῶσσα, μὴ δέχου τὸν βόρβορον. Εἰ δ' οὖν σὺ, χεῖρ γε, μὴ δέχου τὰ χεῖρονα. Οὕτως ἂν εἰκὼν ἡμῖν ἄφθαρτος μῆνη.

ΞΒ΄. Ἰκετήρια εἰς Χριστόν. Μή σου λαθοίμην, μηδέ μου λάθης, Ἄναξ, Ἄναξ σοφῶν μέλημα, καὶ τρισσὸν φάος· Μή που λάθῃ με δυσμενῆς συναρπάσας, Κευθμῶν' ἐς ἄδου, καὶ σκοτοῦ πικρὰς πύλας. Δεινὸς γάρ ἐστι, καὶ λοχῶν τοὺς σοὶ φίλους ὄν, οἶδα, φεύζομ', εἰ σὺ μου μνήμην ἔχεις, Πυκνῶν ἀεὶ λόγοις τε καὶ νοήμασιν. 1406

ΞΓ΄. Θρήνος πρὸς τὸν Χριστόν. Οἴμοι προσῆλθε, Χριστέ μου, πάλιν δράκων. Οἴμοι προσῆλθε δειλιῶντί μοι σφόδρα. Οἴμοι γέγευμα τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως. Οἴμοι φθονεῖσθαι δ' ὁ φθόνος πέπεικέ με. Οὐτ' εἰμι θεῖος, καὶ βέβλημ' ἔξω τρυφῆς. Ῥομφαία, μικρὸν τὴν κακὴν σβέσον φλόγα, Ὡς ἂν πάλιν δέξῃ με τῶν φυτῶν ἔσω Χριστῶ συνεισελθόντα ληστήν ἐκ ξύλου.

ΞΔ΄. Ἄλλο πρὸς Χριστόν. Πάλιν προσῆλθεν ὁ δράκων· σοῦ δράσσομαι. Δαβὶδ παρέστω, κρουέτω τὴν κινύραν. Ἄπελθ', ἄπελθε, πνεῦμα συμπνίγον, κακά. 1407

ΞΕ΄. Θρήνος. Εἴ μοι πονήρως εἶχε κρᾶσις σώματος, Ἰατρὸν ἂν τιν' εὔρον. Εἰ πένης τις ἦν, Τῶ πλουσίῳ προσῆλθον· ὄρμω δ' ἐν ζάλη· Εἰ δ' ἠδικοῦμην, τοῖς νόμοις καὶ βήματι. Θάμνος δὲ ἐξέσωσεν ἐκ κρημνίσματος. Εἰ δὲ σκελίζει μ' ὁ φθορεὺς τῆς εἰκόνας, Τίς μοι γένοιτ' ἔρυμα, πλὴν σοῦ, Κοίρανε;

Ξς. Ἄλλος πρὸς Χριστόν. Καινὸν, καινὸν τί τοῦτο, ὦ Θεοῦ Λόγε, Καινὸν τί πάσχω; καρδίας ἐμῆς βάθος Κενὸν λόγων τε καὶ νοημάτων σοφῶν, 1408 Τὸ μὲν πονηρὸν πνεῦμα φεῦγον οἴχεται· Οὐπὼ δὲ μεστή χώρα μοι τοῦ κρείσσονος. Πλήσόν με τῶν σῶν, μὴ πάλιν ἐλθῶν φθόνος, Αὐτοῦ με θῆται χεῖρον ἐργαστήριον.

ΞΖ΄. Εἰς ἑαυτόν. Ἐξηπάτημαι, Χριστέ μου, τῶ σοὶ σφόδρα θαρρῆϊν. Ἐπὴρθην καὶ κατηνέχθην σφόδρα. Ἄλλ' αὐθις ὕψωσόν με· καὶ γὰρ ἠσθόμην Παίζων ἑμαυτόν. Εἰ δ' ἐπαρθείην ἔτι, Αὐθις πέσοιμι πτώμα καὶ συντριμματος. Εἰ μὲν δέχη με· εἰ δὲ μὴ, τέθηκα μὲν. Ἐμοὶ τὸ χρηστὸν ἐξανηλώσω μόνω; 1409

ΞΗ΄. Εἰς ἑαυτόν. Λέγουσιν οἱ μισοῦντες (ὡς δ' ἐμοὶ δοκεῖ, Λέγουσιν οὐ δίκαια· Πῶς γὰρ δίκαιον τοὺς φίλους περιφρονεῖν, Ὡς μὴ Θεὸν λέγοιμι, Ὡ πρόσθε κεῖται πάντα, καὶ γινώσκεται Σαφῶς, ὅξυ βλέποντι)· Ἄλλ' οὖν λέγουσι τῶ φθόνω νικώμενοι, Φθόνω παθῶν δικαίω, Τήκοντι τοὺς ἔχοντας, ὡσπερ ἄξιον. Τί οὖν, ἄθρει, λέγουσι. Λέγουσιν, ὡς αὐτοὶ με τὸν δυσδαίμονα 1410 (Καὶ γὰρ δοκοῦσι τοῦτο) Κωνσταντίνου βαλόντες ἐκτὸς ἄστεος Ἀπωφρύωσαν. Εὔγε· Βαρὺς γὰρ αὐτοῖς, καὶ θράσους ἤμην γέμων. Τέμωνων ὁδοὺς ἀτρίπτους, Ἐθῶν πατρώων καὶ νόμων διαφθορεὺς, Εἴπερ νόμος τὰ φαῦλα, Πλούτου, τύφου τε, θρύψεως, φιλαρχίας, Τῶν νῦν ἐπικρατούντων. Οὕτω γὰρ εἰσι τὴν φρόνησιν ἄθλιοι, Ὡστ' οὐ λέγειν ὀκνοῦσιν, Ἄ καὶ λεγόντων ἐγκαλύπτεισθ' ἦν πρόπον Ἄλλων ἀπεχθαιρόντων. 1411 Οὕτω τι τυφλὸν ἐστὶν ἡ μοχθηρία, Καὶ τὸ φρονεῖν βλάπτουσα. Οὗτοι μὲν οὖν ἔρροειν ἐκ μέσου λόγου· Οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ταῦτα, Οὐθ' οἱ κακῶς λέγοντες, οὐθ' οἱ δεξιῶς. Ρεῖτωσαν ὡς θέλουσιν· Γλώττης γὰρ οὐδὲν ἐστὶν εὐστροφώτερον· Λέγητι καὶ πρὸς

ἡμῶν. Πολλοὶ τὰδ' οἱ λέγοντες ἀκριβέστερον, Ὡς ἀφθόνως λέγοντες. Ἄ δ' οἴομαι εἰπὼν τὴν τινῶν στήσιν βλάβην, Τάδ' ἐστὶν εἰπεῖν κρεῖσσον· 1412 Πολὺς γὰρ ἐστὶν εἰς τὸ χεῖρον ὁ δρόμος, Κἂν μηδενὸς κινουῦντος. Λέγουσιν, ὡς ἀδρῶν μὲν ἡσώμαι θρόνων, Ὡς τῶν, ἀφ' ὧν κατῆλθον, Τοὺς δ' ἂν πένητας, καὶ στενοὺς διαπτύω, Τὰ σφῶν σαφῶς λέγοντες. Ὁ γὰρ πέπονθε, τοῦτο καὶ τις οἶεται· Ἄλλ' οὐκ ἐγὼ πέπονθα. Τοῖς μὲν προσήχθη, τῶν δ' ἀπήχθη οὐχ ἑκὼν, Οὕτω Θεοῦ τυποῦντος. Τοῖς μὲν προσήγαγέ με δῆμος, ποιμένες, Καὶ γλώσσαν αἰτοῦν Πνεῦμα. 1413 Λαὸν γὰρ ἐχρῆν ἄγριον καταρτίσαι Στερρῶ βίῳ, λόγῳ τε, Πολλαῖς καμόντα δογμάτων καταδρομαῖς, Ὡς ναῦν μέσην κλύδωνος. Τοῖς δ' οὐ προσήγαγ' ἢ λύσις τοῦ σώματος Καθ' ἡμέραν θνήσκοντος. Ἦμεν καλοὶ τε κάγαθοι, (τίς ἀντερεῖ;) Καὶ Πνεύματος γέμοντες, Ὅν νῦν στενὸν, καιροῖς τε συρρίπτουμένον Κακοῖς κακῶς βλέπουσιν. Ὑψιθρόνου θ' ἔδρασμα λαὸν ποιμένος Τοῦ πρόσθεν οὔτι μείζω. Ἄλλ' οὐκ ἐμόν γε, πλὴν ὅσα χρήσει χερὸς, 1414 Ὡ καὶ τὸ θαρρῆν εἶχον. Οὐκ ἠγνόουν Ἰωνᾶν, ὃς Θεοῦ λόγον Ἔφευγεν, ἀλλ' ἐλήφθη Κλύδωνι, κλήρῳ, θηρίῳ, γαστρὶ, βράσει, Ἐξ ὧν ὁ κήρυξ, κήρυξ. Ἄλλ' εἶχον ὡς τις ὦν ἐλεύθερος θρόνων τε κινδύνων τε. Τὸν νοῦν δὲ πυκνὸς εἰς Θεοῦ κοινωνίαν Ἔσπευδον, ἡσύχαζον. Ἐπεὶ δ' ἅπαντες, ὡς νεκροῦ δυσωδία, Γῦπες κατέστησάν μου, Καὶ λαὸν ἐσπάρασσον εὐώνοις τομαῖς, Πῶς ἤγαγές με, Χριστέ, 1415 Ζωῆς χαλινὲ τῆς ἐμῆς καὶ καρδίας; Σὸν γὰρ τόδ' ἐστὶν ἔργον. Ὡς Λάζαρον με τετραήμερον, τάφων Ἐξήγαγες βοήσας. Ἀνίσταμ', οἱ δ' ἔπτηξαν· ἀλλὰ, Χριστέ μου, Καὶ σάρκα τήνδε πῆξον, Ἦν σοὶ γε κέκτημ', ὧ φέρων ζωὴν ἐμὴν Πᾶσάν γ' ἔδωκα δῶρον. Καὶ λάκκον ὥκησ' ἀγρίων θηρῶν μέσος. Εἰ δ' ἔκτασις λέοντας Ἐφραξε χειρῶν [τὸν δ' ἔσωσε Δανιήλ], Καὶ νῦν λέοντες· σῶζε (Τί λοιπὸν, ἢ σφᾶς τοὺς κακοὺς περισκοπεῖν; Ἦττιμέθ', ὧ κάκιστοι)· 1416 Τοὺς μὲν κατείργοις ἐνδίκους τιμωρίαις, Καὶ τοῖς χαλῶν ὀργῆς τι, (τὴν ἄκρατον γὰρ χεῖρα τίς σου δέξεται, Τίσιν μιᾶς ἐννοίας;) Τοὺς δ' ἐκφοβοίης, τοὺς δὲ δοξάζοις, Ἄναξ, Ὅσοι δοξάζουσί σε· Ἄμυν', ἄμυνε τοῖς φίλοις. Τεθνήκαμεν· Ἐπισκοπήν ποιήσον τῶν πρὸς σὲ χεῖρας εἰδῶτων αἴρειν μόνον. Γελῶσιν οἱ κάκιστοι τὴν σὴν πρόνοιαν, οὐδὲ κριθήσεσθ' ἴσως Δοκοῦσι τῷ φυσᾶσθαι. Τὸ μικρὸν αὖξοις ποιμνιον, καὶ ποιμένα τὸν μικρὸν ἐκ μεγίστου. 1417 Σοῦ δ' ἂν θέλοντος, κάκ μικροῦ πάλιν μέγας Τοῖς σοῖς θρόνοις γενοίμην.

ΞΘ'. Δέσις πρὸς τὸν Χριστόν. Ἐπιστάτα, κλύδων με δεινὸς ἀμφέπει, Τὸν σὸν μαθητήν. Ἐξέγειραι, πρὶν θάνω. Μόνον κέλευσον, καὶ ζάλη τεθνήξεται. Τολμῶ φράσαι τι· Χριστέ, μὴ πίεζέ με, Μηδὲ σβέσης με τῷ βάρει τῶν θλίψεων. Πολλοὺς ἔχεις γὰρ καὶ κακωτέρους ἐμοῦ, Οὐς ἠλέησας. Μὴ με κρίνης ἀξίως. Κένου, κένου δὲ τοῦ ταλάντου τὸ πλεόν. Μιᾶς τίς οἴσοι φόρτον ἡμέρας μόνης; Τίني προσέλθω τοῖς κακοῖς βαρούμενος; 1418

Ο'. Ἄλλη. Πάλιν προσῆλθεν ὁ δράκων, σοῦ δράσσομαι. Κράτει, κράτει με, μὴ προῆ τὴν εἰκόνα· Μὴ μ', ὡς καλιᾶς ὄρνιν, ἐχθρὸς ἀρπάσει. Φεῦ! καὶ κρίσιν δέδοικα, καὶ ποθῶ λύσιν. Διώκομ' ἐνθάδ', οὐκ ἔχω βίου στάσιν. Καλεῖς μ' ἐκεῖθεν, οὐκ ἔχω παρρήσιαν. Σός εἰμι, Χριστέ, σῶσον, ὡς αὐτὸς θέλεις.

ΟΑ'. Δέσις ἐν τῇ νόσῳ. Νοσῶ, νοσῶ μὲν, καὶ πονοῦμαι σώματι, Καί μου γελῶσι τὴν πάθην ἴσως τινές, Τραχηλιῶντες, τῶν σφαγῆ τηρουμένων. Ἄρμοι λέλυνται, καὶ ποδῶν σαθρὰ βάσις, 1419 Εἴτ' ἐγκρατείας ἔργον, εἴθ' ἁμαρτάδων, Εἴτ' οὖν πάλιν τις (οὐ γὰρ οἶδα), πλὴν χάρις Ἐμῷ κυβερνήτῃ γε. Τοῦτό μοι τυχὸν Ἄμεινόν ἐστιν· ἀλλ' ἐπίσχεσ τὴν νόσον, Ἐπίσχεσ εἰπῶν· σὸς λόγος σωτηρία. Εἰ δ' οὐ, δίδου γε,

ὡς τὰ πάντα καρτερεῖν, Σῆτες τὰ σητῶν. Συγκράτει τὴν εἰκόνα. Ἐκεῖθεν ἔξεις καὶ τὸν δοῦλον ἄρτιον.

ΟΒ΄. Εἰς τὴν ἔξοδον. Παρῆλθον ἄνθη, καιρὸς ἤγγικεν θέρους. Λευκὴ δέ μοι θριξ, ἢ δ' ἄλλως καλεῖ στάχυν. Ἀπῆλθεν ὄμφαξ, ἢ τομὴ δὲ πλησίον. Ληνὸς πατεῖται τῶν ἐμῶν ἤδη κακῶν. Φεῦ ἡμέρας μοι τῆς κακῆς! ἦν ποῦ φύγω; 1420 Καὶ τίς γένωμαι; ὡς δέος μ' ἀμαρτίας! Δέος δ' ἀκανθῶν, καὶ Γομόρρας βοτρύων, Πλήρη φανῆναι, Χριστὸς ἡνίκα κρίνων Θεὸς θεοῖς δίδωσι τὰ πρὸς ἀξίαν, Χώραν ἐκάστω φωτὸς ὡς ὄψις φέρει. Ἐλπίς μία μοι τὰς βραχείας ἡμέρας Παλινδρομησαι τῆ ποδηγία, Μάκαρ.

ΟΓ΄. Παρακλητικόν. Ἐγγὺς ἀγῶν βιότιοι· κακὸν πλόνον ἐξεπέρησα, Ἦδη καὶ στυγερῆς τίσιν ὄρω κακίης, Τάρταρον ἠερόεντα, πυρὸς φλόγα, νύκτα βαθεῖαν, Τῶν νῦν κρυπτομένων, αἴσχος ἐλεγχόμενον. Ἀλλὰ, Μάκαρ, ἐλέαιρε, καὶ ὀψέ περ, ἐσθλὸν ὀπάζοις Ζωῆς ἡμετέρης λείψανον εὐμενέων. 1421 Πολλὰ πάθον, καὶ τάρβος ἔχω φρενὶ, μή με διώκειν Τῆς σῆς ἤρξατ', Ἦναξ, αἰνὰ τάλαντα δίκης. Οἴσω μὲν τὸν ἐμὸν καυτὸς μόρον, ἔνθεν ὀδεύσας Εἷξας προφρονέως πῆμασι θυμοβόροις. Ὑμῖν δ' ἐσσομένοις ἐπιτέλλομαι· Οὐδὲν ὄνειαρ Τοῦδε βίου. Ζωὴ λύσιν ἔχει βιότου.

ΟΔ΄. Πρὸς Χριστόν. Τίς ἢ τυραννίς; ἦλθον εἰς βίον· καλῶς. Τί δὲ στροβοῦμαι ταῖς βίου τρικυμίας; Ἐρῶ λόγον, θρασὺν μὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ. Εἰ μὴ σὸς εἶην, ἠδίκημαι, Χριστέ μου. Γεννώμεθ', ἐκλυόμεθ', ἐκπληρούμεθα, Ὑπνῶ, καθεύδω, γρηγορῶ, πορεύομαι, 1422 Νοσοῦμεν, εὐεκτοῦμεν, ἠδοναί, πόνοι. Ὁρῶν μετασχεῖν ἠλίου, τούτων ἂ γῆς, Θανεῖν, σαπῆναι σάρκα· ταῦτα καὶ βοτῶν, Ἄ δυσκλέα μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀνεύθυνα. Τί οὖν ἐμοὶ τὸ πλεῖον; οὐδὲν, ἢ Θεός. Εἰ μὴ σὸς εἶην, ἠδίκημαι, Χριστέ μου. ΟΕ΄. Θρῆνος πρὸς Χριστόν. Οἴμοι! στενοῦμαι τῷ βίῳ· καὶ τὸ πλεόν Ζωῆς παρῆλθεν, οἶδα, καὶ νεκρὸν πνέω· Συνεκτριβῆναι δ' οὐ θέλει πονηρία. Ἦ τῷ χρόνῳ τι πρόσθετος, ὧ πνοὴ βροτῶν, Ἦ τῶν κακῶν ὑπόσπα· τοῦτο χρηστότης. 1423 Εἰ δ' οὐ θέλεις, τέθνηκα. Καὶ τί σοι πλεόν; Εἰ μὴ φιλάνθρωπόν με καὶ τὸ πῦρ μένει.

ΟΖ΄. Ἄτερος θρῆνος. Οἴμοι! στενοῦμαι τῷ βίῳ καὶ τῷ τέλει. Ἐνθάδε ἀμαρτὰς, ἀλλ' ἐκεῖθεν ἢ δίκη. Μέσος φόβων ἔστηκα πυρωποτάμου. Σοὶ, Χριστέ, πλεῖον ἢ βίου θαρρῶ πάλαις. Εἰ μὲν γὰρ ἦν τι καὶ καθήρασθαι βραχὺ, Τοῦτ' ἦν ἄριστον. Εἰ δ' αἰεὶ πλείω κακὰ, Καιρὸς λυθῆναι, πρὶν λάβῃ με χεῖρονα.

ΟΖ΄. Προσευχὴ εἰς Χριστόν. Τέθνηκα τῷδε τῷ ταλαιπώρῳ βίῳ, 1424 Ὅς φέρετ' ἄνω κάτω τε, Εὐρίπου δίκην, Βέβαιον οὐδὲν, οὐδ' ἐφ' ἡμέραν, ἔχων. Ζῆσαι δ' ἐκείνῳ τῷ μακρῷ πόθος μ' ἔχει, Ὅς ἄθλα κεῖται τοῖς κάλ' ἠγωνισμένοις. Πρὸς ταῦτα χαίρεθ', οἷς φίλα τὰ τοῦ βίου· Ἐγὼ δὲ χαίρων ὄψομαι τὸν Δεσπότην. Τολμῶ τι λέξαι, ὧ Μάκαρ· τὸ σῶμά σοι Τὸ σὸν τὸ τῆς σῆς πλάσμα προσρίπτω χερός· Ὅς λεπτόν, ὡς ὀδωδός, ὡς παρειμένον! Ἴδου πρόκειται, βλέψον, ἐκλελοίπαμεν. Καὶ νῦν πάρει, δὸς χεῖρα, ἢ λύσον βίου, Πρὶν καὶ τι χεῖρον συμπεσεῖν ἐμοὶ τέλος. Τί δεῖ πάλιν κακῶν τε, καὶ καθαρσίων; 1425 Ὅλωλ', ὄλωλα συμφοραῖς, σοὶ δ' ὄλλυμαι. Σὺ γὰρ Θεός μου· σὺ ζόφον λύεις κακῶν Νεκρῶ πνέοντι μικρὸν, ἢ λυπρὸν βίον.

ΟΗ΄. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν. Ἔργον ἔχεις, ψυχὴ, καὶ μέγα, ἦν ἐθέλης. Ἐρεῦνα σαυτὴν ἠτις ἦ, καὶ πῆ στρέφη, Ὅθεν προῆλθες, καὶ ὄπη στήναι σὲ δεῖ· Εἰ ζῆν ὅπερ ζῆς τοῦτο, ἦ τι καὶ πλεόν. Ἔργον ἔχεις, ψυχὴ, τοῖσδε κάθαιρε βίον. Θεὸν νόει μοι καὶ

Θεοῦ μυστήρια. Τί ἦν πρὸ παντὸς, καὶ τί σοι τὸ πᾶν τόδε· Ὅθεν προῆλθε, καὶ ὅποι προβήσεται. Ἔργον ἔχεις, ψυχὴ, τοῖσδε κάθαιρε βίον. Πῶς οἰακίζει καὶ στρέφει τὸ πᾶν Θεός· 1426 Ἡ πῶς τὰ μὲν πέπηγε, τὰ δ' ἄλλ' ἐκρέει· Ἡμεῖς δὲ καὶ μάλιστα ἐν στρεπτῶ βίω. Ἔργον ἔχεις, ψυχὴ· πρὸς Θεὸν οἶον ὄρα. Τί μοι κλέος τὸ πρόσθε, τίς δ' ἢ νῦν ὕβρις· Τί μου τὸ πλέγμα, καὶ τί μοι βίου τέλος. Ταῦτ' ἐννοεῖ μοι, καὶ νοδὸς στήσεις πλάνην. Ἔργον ἔχεις, ψυχὴ· μή τι πάθης καμάτω.

ΟΘ'. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν. Πῆ, θυμὲ, βαίνεις; στήθι. Πῆ φέρη, τάλαν; Αἱ αἱ· γόγης κλέπτει σε τοῖς σοφίσμασι. Μικρὸν προσέρχεται, εἴθ' ὑποστρέφει πάλιν, εἴτ' αὖ προσέρχεται ἑγγύς, ὡς μόσχῳ λύκος, Σαίνων, ἐφέλκων ἀγρίοις σκιρτήμασιν, 1427 Ἔως ἀποσπάσας σε τῶν Θεοῦ νόμων, Θοίνην ὁδοῦσι τοῖς ὀλεθρίοις λάβη.

Π'. Εἰς ἑαυτόν. Αἱ αἱ· γόγης κλέπτει σε τοῖς σοφίσμασι, κλέπτει σέ, κλέπτει, δυσμενής· ἐπιστρέφου πρὸς τὸν Λόγον τάχιστα, μὴ πόρρω πέσης. Σταυρῶ περιπλάκηθι, καὶ στήσεις βλάβην.

ΠΑ'. Πρὸς τὸν αὐτοῦ θυμόν. Θυμὲ, βλέψον ἄνω, χθονίων δ' ἐπιλήθεο πάντων, Μὴ δέ σε νικήσῃ πρὸς κακότητα δέμας. Τυτθὸς μὲν βίος οὗτος, ὁ δ' ὄλβιος, ὡς ἐν ὄνειρῳ, Τέρπεται, ἀλλοίη δ' ἄλλος ἔκυρσε τύχη. Μούνης δὲ ζωῆς καθαρῆς βίος ἔμπεδος αἰεὶ, 1428 Καὶ πολὺς, ὃν ζῶειν ἐστὶν ἀρειότερον. 1428

ΠΒ'. Πρὸς αὐτόν. Ἄλλοι χρυσὸν, οἶδ' ἄργυρον, οἶδε τράπεζαν Τιμῶσι λιπαρὴν, παίγνια τοῦδε βίου. Ἄλλοι δ' αὖ σηρῶν καλὰ νήματα, καὶ γύας ἄλλοι Πυροφόρους, ἄλλοι τετραπόδων ἀγέλας. Αὐτὰρ ἐμοὶ Χριστὸς πλοῦτος μέγας, ὃν ποτ' ἴδοιμι Νῶ γυμνῶ καθαρῶς ἄλλα τε κόσμος ἔχει.

ΠΓ'. Περὶ τῶν δαιμονίων πολέμων. Εἰ μὴ γλώσσαν ἔδησα λάλον, καὶ χεῖλεα σιγῆ, Τὸν νοῦν ἀθροίζων εἰς Θεοῦ κοινωνίαν, Ὅφρα κεν ἀγνωτάτοισι νοήμασιν ἀγνὸν Ἄνακτα Τίσω (καλὸν γὰρ τὸ φρενὸς μόνης θύος), 1429 Οὔποτ' ἂν ἐφρασάμην σκολιοῦ τεχνάσματα θηρὸς, Ἡ μὴν ἐκήρυσσόν τε, καὶ τοῦτ' ὤομην. Πολλάκι μοι καὶ πρόσθεν ἐπήλυθε νυκτὶ ἐοικῶς, Καὶ φωτὸς αὐθις ἐν πανούργῳ πλάσματι. Πάντα γὰρ, ὅσσ' ἐθέλησι, πέλει θανάτοιο σοφιστῆς, Γεγῶς ὁ Πρωτεὺς εἰς κλοπὰς μορφωμάτων, Ὡς κέ τιν' ἢ λοχῶν, ἢ ἀμφοδῶν, ἄνδρα δαμάσσει. Τρυφὴ γὰρ αὐτῶ τὰ βροτῶν ἐκπτώματα· Ἄλλ' οὔπω τοιόνδε τοσόνδε τε τὸ πρὶν ὄπωπα, Ὅσσοι προσῆλθε νῦν ἐμοῖς ἀθλήμασι. Πλεῖον γὰρ ψυχῆς ὀρόων σέβας ἐντὸς ἐμοῖο, Καὶ πλεῖον ἦρκε τοῦ χόλου τὴν φλεγμονήν. Ὡς δ' ὅτε τις λοχῶσα, δυσαλθέος ἔνδοθι σαρκὸς, Νόσος σχεθεῖσα φαρμάκοις οὐ καιρίοις, Βοσκομένη κευθμῶνας αἰδέας, οὐ πρὶν ἔληξε, 1430 Πρὶν ἄλλαχοῦ ῥαγεῖσα δοῦναι κινδύνῳ· Ἡὲ ῥόος κρατεροῖσιν ἐρύγμασι τῆδε βιασθεῖς, Ἐκεῖ βιήσατ', ἀθρόως τ' ἐξερράγη. Τοῖος καὶ φθονεροῖο κακὸς μόθος. Εὐτέ μιν ἔσχον Γλώσση, πρὸς ἄλλο τι βλάβος μετερρῦη. Οὐ μὲν ἔλε. Χριστὸς γὰρ ἐπήλυθεν ἄλκαρ ἐμεῖο, Ὅς καὶ μαθητὰς ἐκ ζάλης ἐρρύσατο, Καὶ πολλοὺς παθέων καὶ δαιμονίων ἀπὸ δεσμῶν Ἠλευθέρωσε, τῶ θέλειν διδοῦς χάριν. Ἔμπα γε μὴν πειρησατ', ὅπως πάρος ἀνδροφόνοισι Δόλοισι ἔκλεψε τὸν γένους ἀρχηγέτην. Ἀλλὰ, Μάκαρ, μόθον ἴσχε, καὶ εὐδιόωντά μ' ἄνωχθι Σοὶ τὰς ἀναίμους θυσίας πέμπειν αἰεὶ.

ΠΔ'. Θρηῆνος. Μὴ τις ἐμοῖς παθέεσσι καὶ ἄλγεσιν, ἠὲ κάκιστος 1431 Τέρποιτ', ἠὲ τις ἐσθλὸς ἀνιάζοι φρένα κούφην. Τὸν μὲν γὰρ τις ἔτευξεν ἀρείονα ἐσθλὸν ἄνουσον· Ὅς δ' οἶδεν καὶ νοῦσον ἀρηγόνα, ἢ ῥυπόωσι Φάρμακον, ἢ καθαροῖσι πάλιν

καὶ κῦδος ἔχουσαν, Ἄλλοις κῦδος ἄμοχθον, Ἄναξ, πόρες. Αὐτὰρ ἔμοιγε Καὶ τὸ φίλον παθέεσσι καὶ ἄλγεσι σεῖο λαβέσθαι.

ΠΕ΄. Ἐπιστρεπτική πρὸς Θεὸν νουθεσία. Πῆ σε φέρων Χριστοῖο τόσον ἀπενόσφισε δαίμων Κλεπτόμενον γλώσση τε, καὶ οὔασι, καὶ φαέεσσι, Θυμὲ τάλαν; ποῦ φωτὸς ἐνήεος ἐκτὸς ἐλαύνεις, Βρασσόμενός τε πόθοισι καὶ ἀργαλέαις μελεδῶσι, Καὶ σκιοέντα φόβον τρομέων, ἀπάταις τε λιτουργῶν Τηκόμενος, φθινύθων τε χόλου ζείοντος ἔρωαῖς; 1432 Μηκέτι πλάζο, θυμὲ, νόου στροφάλιγξιν ἀλήτου, Μηδὲ τεῆς ζωῆς ἐπιλήθεο, σαρκὶ πελάζων Σαρκός τε σκοτίοισι καὶ ἀμφαδίοισι κακοῖσιν. Πάντα κάτω δονέοιτο κακαῖς βιότοιο θυέλλαις. Πάντα χρόνος πεσσοῖσιν ὁμοῖα τῆδε κυλίνδοι, Κάλλος, ἐυκλείην, πλοῦτον, κράτος, ὄλβον ἄπιστον· Αὐτὰρ ἐγὼ, Χριστοῖο δεδραγμένος, οὔποτε λήξω Ἐλπίδος, ἔστ' ἂν ἴδω Τριάδος σέλας εἰς ἓν ἰούσης, Εὔτε λάχος μέγαλοιο Θεοῦ, σάρκεσσι κερασθὲν, Εἰκῶν ἢ προτέρη, μιχθήσεται οὐρανίοισιν.

Πς΄. Παραίνεσις πρὸς ἑαυτόν. Κόσμον πόριζε τῷ παρόντι τὸν μέγαν, Διαπτύων ἅπαντα τῶν τῆδ' εὐκόλως. 1433 Σκηνην θεάτρου μείζονος. Πείθου Λόγω Τῷ συμπαγέντι σὴν χάριν. Λέγει δὲ τί; Ἴωμεν ἔνθεν· καὶ γὰρ ἦλθον ἐνθάδε, Ἄνω σε θήσων τὸν πεσόνθ' ἀμαρτία. Θεὸς καλεῖ. Σπεύδωμεν ἐπτερωμένοι.

ΠΖ΄. Περὶ τοῦ πρὸς Θεὸν πόθου. Μῆτερ ἐμῆ, τί μ' ἔτικτες, ἐπεὶ πολύμοχθον ἔτικτες; Τίπτε με τῷδε βίω δῶκας ἀκανθοφόρῳ; Εἰ μὲν σύ γ' ἐπέρησας ἀκηδέα, ὡς τις ἄσαρκος, Θαῦμα μέγ'· εἰ δ' ἐδάμης, οὐ φιλέουσα τέκες. Ἄλλην μὲν τ' ἄλλος τις ἀνήρ βιότοιο κέλευθον Τέμνει γειομόρος, αὐτὰρ ὁ ποντοπόρος· Θηρολέτης ἄλλος τις, δ' ὁ ἔγχει χεῖρα κορύσσων· Καὶ τις ἀοιδοσύνης ἴδρις, ὁ δ' ἀθλοφόρος. 1434 Αὐτὰρ ἐμοὶ Θεὸς ἐστὶ λάχος, καὶ ἄλγεα πολλὰ, Καὶ νόσῳ στυγερῇ τῆδ' ὀλιγοδρανέειν. Δάπτε με, δάπτε μ', ἀλιτρέ. Πόσον χρόνον; αὐτίκα γὰρ σε Λείψω σὺν χαλεποῖς πῆμασι γηθόσυνος. Μῆτερ ἐμῆ, τί μ' ἔτικτες, ἐπεὶ Θεὸν οὔτε νοῆσαι, Οὔτε φράσαι δύναμαι τόσσον, ὅσον ποθέω; Βαιῆ μὲν τις ἔμοιγε νόου περίλαμψεν ὀπωπὰς Ἴσοφάους Τριάδος λάμψις ἐπουρανίης Τὸ πλεῖον δ' ὑπάλυξεν (ἔχω δ' ἄχος), ὡς στεροπή τις, Πρὶν με φάους κορέσαι, ὦκα παριπταμένη. Εἰ δὲ σε κεῖθεν ἔλοιμι, φίλη Τριάς, οὐκέτι μητρὸς Μέμψομ' ἐμῆς λαγόσιν. Εἰς ἀγαθὸν γενόμεν. Ἀλλὰ σάω με, σάω με, Θεοῦ Λόγε, ἐκ δέ με πικρῆς Ἰλῦος ἐξερύσας, ἐς βίον ἄλλον ἄγοις, 1435 Ἐνθα νόος καθαρὸς σε φαάντατον ἀμφιχορεύει, Μηκέθ' ὑπὸ σκιερῆς κρυπτόμενος νεφέλης.

ΠΗ΄. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν στίχοι ἡμίαιμβοι. Τί σοι θέλεις γενέσθαι; Ψυχὴν ἐμὴν ἐρωτῶ. Τί σοι μέγ', ἢ τί μικρὸν τῶν τιμίων βροτοῖσι; Ζήτει μόνον τι λαμπρὸν, Καὶ δώσομεν προθύμως. Θέλεις τὰ Γύγέω σοι Τοῦ Λυδίου γενέσθαι, Καὶ δακτύλῳ τυραννεῖν, Τὴν σφενδόνην ἐλίσσω, Κρύπτουσαν, εἰ κρύπτοιο, Φαίνουσαν, εἰ φαίνοιο; Θέλεις τὰ Μίδεω σοι Τοῦ πλουσίως θανόντος, Ὡ χρυσὸς ἦν τὰ πάντα, 1436 Χρυσοῦν φέροντα λιμὸν, Εὐχῆς δίκην ἀμέτρου; Θέλεις λίθους διαυγεῖς, Πλάτη τε γῆς λιπώσης, Καὶ ποιμνίων ἀριθμούς, Βοῶν τε καὶ καμήλων; Οὐ ταῦτα δώσομέν σοι· Λαβεῖν γὰρ οὐδὲ λῶον, Ἄλλ' οὔτ' ἔμοιγ' ἀνυστόν. Ἐρρίψα γὰρ μερίμνας, Ἄφ' οὔ Θεῷ προσῆλθον. Θέλεις θρόνους τε κ' ἀρχὰς, Καιροῦ φρύαγμα πίπτον, Ἴν' αὔριον καθεσθῆς Κάτω βλέπων ταπεινὸν, Ἄλλου τραχηλιῶντος, Ὅς ἦν παραστάτης σοι, Τυχὸν δὲ καὶ κακῶν τις; Θέλεις γάμῳ δεθῆναι, Βλακεύμασις ἀνάγνοις, Καιροῖς δὲ συστραφῆναι· Θέλεις νόσον γλυκεῖαν, Εὐτεκνίας μέριμναν; Εὐτεκνίαν δ' ἂν εἴπω Δυστεκνίαν, τί φήσεις; 1437 Θέλεις λόγοις βοᾶσθαι, Καὶ συλλέγειν θέατρα; Ποθεῖς νόμους πιπράσκειν Οὐκ ἐνδίκους παλαισμοῖς, Φέρειν τε καὶ φέρεσθαι Πρὸ βημάτων

ἀθέσμων; Αἰχμὴν θέλεις τινάσσειν, Πνέων ἀρήϊόν τι, Καὶ στέμμα τ' ἐξ ἀγώνων,
 Θηροκτόνον τε κάρτος; Ποθεῖς κρότους ἐν ἄστει, Καὶ χάλκεος τυποῦσθαι; Σκιὰν
 θέλεις ὄνειρων, Μεταρβέουσιν αὔραν, Ῥοῖζον βέλους ἀνίχνου, Ψόφον χερὸς
 κροτούσης; Τί γὰρ μέγ' εὖ φρονοῦσι Τῶν σήμερον μὲν ὄντων, Ἐς αὔριον δ' ἀπόντων·
 Ἵν καὶ κακοῖς μέτεστιν, Ἵν οὐ συνέρχεται τι Ἐντεῦθεν ἐξιούσι; Τί οὖν; ἐπεὶ τὰδ'
 οὐχί, Τί σοι θέλεις γενέσθαι; Θέλεις θεὸς γενέσθαι, Θεὸς, Θεοῦ μεγίστου Παραστάτης
 φαινὸς, 1438 Σὺν ἀγγέλοις χορεύων; Ἴθι, πρόβαινε, ταρσοὺς Ὀξυπτέρου μενοινῆς
 Κυκλομένη πρὸς ὕψος. Ἐγὼ πτερόν καθαίρω Ἐγὼ λόγοις ἐπαίρω, Ὡς εὐπτερόν τιν'
 ὄρνιν Ἐς αἰθέρα προπέμψω. Σὺ δ', εἶπέ μοι, κάκιστον Ἵσ σαρκίον δυσῶδες, Ἐπεὶ
 συνεζύγην σοι, Ἡ δεσπότης μαγεῖρω, Τί σοι θέλεις γενέσθαι, Πρὸς τὸ πνοὴν
 κρατεῖσθαι; Οὐ γὰρ πλέον χρεωστῶ, Κὰν πόλλ' ἔχειν βιάζῃ θέλεις τράπεζαν εὐπνουν
 Μύρων τε, καὶ μαγεῖρων Σοφίσμασιν περισσοῖς; Καὶ βαρβίτων χερῶν τε Κροτήματ'
 οὐκ ἄνοιστρα; Ἀβρῶν κλάσεις τε παίδων Κινουμένων ἀνάδρωσ, Καὶ παρθένων
 ἐλιγμοὺς Γυμνουμένων ἀθέσμως; 1439 Ἄ τοῖς πότοις τυποῦσιν Ὅσοι φιλοῦσιν ὕβριν,
 Τὸν μαινόλην ἐτοίμως Ὑποφλέγοντες οἶνον. Ταῦτ' εἰ θέλεις παρ' ἡμῶν, Ἐχεις μὲν,
 ἀγχόνην δέ. Τοιαῦτα τοῖς ἀπλήστοις Ἐγὼ φίλοις πορίζω. Οἴκός σε πέτρινός τις
 Αὐτῶροφος καλύπτῃ, Ἡ μικρὸν ἔργον ὥρας, Εἰ δεῖ τι καὶ πονῆσαι. Τὸ δ' ἔσθος ἦ
 καμήλων Τρίχες, νόμῳ δικαίων, Ἡ καὶ δέρος, παλαιᾶς Γυμνώσεως κάλυμμα. Στιβὰς
 μὲν ἢ τυχοῦσα, Ποαί, κλάδοι τε θάμνων Ἀπλωμα πορφυροῦν τι, Καὶ συμπόταις
 ἀταρβές. Τράπεζα δ' αὐτόθεν σοι Γλυκὺ πνέουσ' ἀνείσθω, Ἄ γῆ φίλη δίδωσιν
 Ἄτεχνα δῶρα πᾶσιν. Ἐπεὶ δ' ἐθήκαμέν σε, Καὶ θρέψομεν προθύμως. 1440 θέλεις
 φαγεῖν; ἔχ' ἄρτον. Ἐχ' ἄλφιτ', εἰ παρείῃ· Ἄλες δέ σοι τὸ πέμμα, Θύμος θ' ὄν οὐ
 μετροῦμεν, Ἀπραγμάτευτον ὄψον· Ἐνδεια δ' ἄλλο μεῖζον. θέλεις πιεῖν; βρύει σοι
 Ὑδωρ, κρατῆρ ἀεῖρρος, Ποτόν μέθης ἄποιον, Ἀκλήματον γάνυσμα. Ζητεῖς δὲ καὶ
 τρυφᾶν τι; Μηδ' ὀξίνης φθονεῖσθω. Ἄλλ' οὐ τὰδ' ἀρκέσει σοι; Τετρημένῳ ποθεῖς δὲ
 Πίθῳ κακῶς ἐπαντλεῖν Τὰς ἡδονὰς ἀπλήστως; Ἄλλον πόθει ποριστήν. Ἐμοὶ γὰρ οὐ
 σχολή σε θάλλειν σύνοικον ἐχθρόν, Ἴν' ὡς ὄφις κρυμωθεῖς, Θέρμη δ' ἔπειτα λυθεῖς,
 Ἐγκόλπός με τρώσης, θέλεις δόμους ἀμέτρους Χρυσωρόφους, γραφῆς τε 1441 Καὶ
 ψηφίδος σοφισμοὺς, Κινουμένους σχεδόν τι· Πλακός τε λάμπιν ἀβρᾶς Ἀντίχροον,
 πολύχρουν; θέλεις περιρβέουσιν Ἐσθῆτα τῶν ἀθίκτων, Ἐν δακτύλοις τε πλοῦτον,
 Γελώμενόν τε κάλλος Τοῖς σωφρονεῖν μαθοῦσιν, Ἐμοὶ δὲ καὶ μάλιστα Ἵσ κάλλος
 ἐστὶν εἶσω; Τοῖς μὲν κάτω δὴ ταῦτα Ὑμῖν βροτοῖσι φάσκω, Οἱ ζῆτε τὸ πρὸς ὥραν,
 Μηδὲν πλέον βλέποντες. Τοῖς δ' εὐγενῶς βιοῦσιν, Ἐπαξίως τε μοίρας Τῆς ἐκ Θεοῦ
 κραθείσης Τῷ πηλινῷ πάχει μου (Σκόπει πένητος ὄγκον), Οἴαν τροφήν χορηγῶ;
 Δίελθέ μοι φλογώδη Ῥομφαίαν, ὧ θεόφρον. Θεῶν γενοῦ γεωργὸς Φυτῶν Λόγῳ
 θαλλόντων, Ἵν μ' ἐστέρησεν ἐχθρὸς 1442 Δι' ἡδονῆς συλήσας. Ξύλῳ πάλιν πρόσελθε
 Ζωῆς ἀεὶ μενούσης. Ἡ δ' ἔστιν, ὡς ἀνεῦρον, Γνώσις Θεοῦ μεγίστου, Φάους ἐνὸς
 τριλαμποῦς, Πρὸς ὃν τὰ πάντα τείνει. Οὕτω μὲν αὐτὸς αὐτῷ Πᾶς τις σοφῶν λαλήσει.
 Ὅς δ' οὐ θέλει λαλῆσαι, Μάτην βίον παρῆλθεν, Εἴ περ μάτην παρῆλθεν, Μὴ σὺν
 κακῷ μεγίστῳ. Πῶ. Εἰς τὴν νόσον. Ἦν, ἦν, ὅτ' ἦνθουν· ἀλλὰ νῦν εἰμ' ἄχλοος· Οὔτε
 πρὶν ἦρθην, οὔτε νῦν κατεστάλην. Ἀνθεῖν, ἀπανθεῖν, ἄλλο· οὐκ ἄλλος δ' ἐγώ. 1443
 Ἐξ ἰατρῶν πάρειμι τοῦτο κερδάνας, Τὸ μὴ τι, Χριστέ, σοῦ φέρειν ἀνώτερον, Παρ' οὔ
 τὰ πάντα, καὶ τὸ φαρμάκων σθένος. Ἴδου τὰ θερμά. Τὴν κολυμβήθραν ἔχω. Ποῦ δ'
 ἄγγελός μοι; δεῦρο, φαρμάσσοις ὕδωρ. Εἰ δ' οὐ, σὺ, Σῶτερ, εἶπέ, καὶ παγήσομαι.
 Πέπληγμ'· ἔχω τι κέντρον εἰς Θεοῦ φόβον. Οἶδ' εὖ πεπονθῶς. Ἄλλ' ἐπίσχες τὴν
 νόσον. Εἰ δ' οὐ φίλον σοι, δός γε καρτερῶς φέρειν. Ἐξηπόρημαί, Χριστέ μου· καὶ τί
 δράσω; Κριτῆς μὲν εἶ δίκαιος, ἀλλὰ καὶ πρᾶος. Ποῦ σου τὸ χρηστόν; ἦ μόνοι
 λελήσμεθα; Ἐρρίψεν, ἔρριψέν με συγκόψας Σατάν. Σὺ δ' ἐκδέδωκας τῷ κακῷ· τίς

αίτια; Οὐχὶ πάτησιν σκορπίων ἐλπίζομεν; 1444 Τί ταῦτα, Χριστέ; τοὺς κακοὺς αἰσχύνομαι, Καὶ τοὺς ἀρίστους, οὐκ ἔχων στάσιν κακῶν· Οἱ μὲν γελῶσι, τοῖς δ' ὀλώλασ' ἐλπίδες. Καθ' ἡμέραν θνήσκω τε, καὶ λείπω βίον. Εἰ μὲν δικαίως, ὡς κακὸς, ποῦ χρηστότης; Εἰ δ' οὐ δικαίως, ποῦ ποτ' ἔννομος κρίσις; Σκοπὸς τέθειμαι πᾶσι, καὶ τοξεύομαι. Στήτω ποθ' ἡμῖν ὁ φθόνος, στήτω ποτέ. Χρόνω, νόσω κέκμηκα, τοῖς φίλων κακοῖς. Ἄλλ' οὐ θέλεις; πρὸς σ' ἔρχομαι. Δίδου χεῖρα. Ὀλωλ', ὄλωλα συμφοραῖς· σοὶ δ' ὄλλυμαι. Σὺ γὰρ Θεὸς μου. Σὺ ζόφον λύοις κακῶν Νεκρῶ πνέοντι μικρὸν, ἢ λυπρὸν βίον. Τί τῆδε μοχθῶ τοῖς κακοῖς ἐσφιγμένος, Φθόνου πάλαισμα, καὶ γέλως τοῖς πλείοσιν; 1445 Ἄλλοις τὰ λαμπρὰ τοῦ βίου, λύσις δ' ἐμοί. Καλεῖς, καλεῖς με. Προστρέχω. Δέδοικα δὲ τὸ πῦρ, τὸ χάσμα, τὴν ζέσιν τοῦ πλουσίου. Τίς Ἀβραάμ δώσει με τοῖς κόλποις φέρων; Ἡ πόλλ' ἀνέτην ἐν βίῳ· τὰ δ' ἔλλομαι. Εἴ μ' αὐτόθεν λύσειας, οἶσά μοι τάδε. εἰ δ' οὐ λύσειας, φεῦ βίου! φεῦ ἐξόδου! Τί με κρατεῖς, δεσμῶτα, τὸν ἐλεύθερον; Χριστὸς καλεῖ με. Κεῖσο τῆδ' ἐρριμμένος. Δέχου με, Σῶτερ. Πλὴν κάθαρις ἐνδεής.

΄. Εἰς τὸν ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοκέων μόρον, τις πρῶτος καὶ τίς μετέπειτα ἀπῆρε.

Πρῶτος Καισάριος, ξυνὸν ἄχος· αὐτὰρ ἔπειτα 1446 Γοργόνιον· μετέπειτα πατὴρ φίλος· οὐ μετὰ δηρὸν Μήτηρ. Ὡ λυπρὴ παλάμη, καὶ γράμματα πικρὰ Γρηγορίου! γράψω καὶ ἐμοῦ μόρον, ὑστατίου περ

Α΄. Εἰς τὸν πάντων αὐτῶν τάφον. Λᾶας ὁ μὲν γενέτην τε καὶ υἰέα κυδήεντας Κεύθω Γρηγορίου, εἷς λίθος, ἴσα φάη, Ἀμφοτέρους ἱερῆας· ὁ δ' εὐπατέρεϊαν ἐδέγγην Νόνναν σὺν μεγάλῳ υἱεῖ Καισαρίῳ. Τὼς ἐδάσαντο τάφους τε καὶ υἰέας. Ἡ δὲ πορεία, Πάντες ἄνω. Ζωῆς εἷς πόθος οὐρανίης. 1447

Β΄. Ἐπιτάφιος καὶ συντομὴ τοῦ αὐτοῦ βίου. Χριστέ ἄναξ, τί με σαρκὸς ἐν ἄρκυσι ταῖσδ' ἐνέδησας; Τίπτε με τῷδε βίῳ θῆκας ὑπ' ἀντιπάλῳ; Πατὴρ μὲν γενόμεν θεοειδέος, οὐκ ὀλίγης δὲ Μητέρος· ἐς δὲ φάος ἤλυθον εὐξαμένης. Ἡῤατο, καὶ μ' ἀνέθηκε Θεῷ βρέφος· ἀφθορίας δὲ Θερμὸν ἔρωτα χέεν ὄψις ἐμοὶ νυχίη. Χριστὸς μὲν δὴ τοῖς· τὰ δ' ὑστατα κύμασι βράσθη, Ἀρπαλέαις παλάμαις ἤρκεσα, σῶμα λύθη, Ποιμέσιν οὐ φιλίοισι συνέδραμον, ἠῦρον ἄπιστα, Χηρώθην τεκέων, πῆμασι χασσάμενος. Οὗτος Γρηγορίοιο βίος· τὰ δ' ἔπειτα μελήσει 1448 Χριστῷ ζωοδότῃ. Γράψατε ταῦτα λίθοις.

Γ΄. Ἄλλο εἰς ἑαυτόν. Πρῶτα μὲν εὐξαμένη με Θεὸς πόρε μητρὶ φαεινῇ. Δεύτερον ἐκ μητρὸς δῶρον ἔδεκτο φίλον. Τὸ τρίτον αὐθνήσκοντά με ἀγνή ἐσάωσε τράπεζα Τέτρατον ἀμφήκη μῦθον ἔδωκε Λόγος. Πέμπτον παρθενίη με φίλοις προσπύζατ' ὄνειροις. Ἐκτον Βασιλίῳ σύμπνοος ἰρὰ φέρον. Ἐβδομον ἐκ βυθίων με φερέσβιος ἤρπασε κόλπων. Ὀγδοον αὐτὸς νούσοις ἐξεκάθηρε χέρας. Εἵνατον ὀπλοτέρῃ Τριάδ' ἤγαγον, ὦ Ἄνα, Ῥώμη. Βέβλημαι δέκατον λάεσιν ἠδὲ φίλοις 1449

Δ΄. Ἄλλο. Ἐλλὰς ἐμῆ, νεότης τε φίλη, καὶ ὅσα πέπασμαι, Καὶ δέμας, ὡς Χριστῷ εἶξατε προφρονέως! Εἰ δ' ἱερῆα φίλον με Θεῷ θέτο μητέρος εὐχή, Καὶ πατὴρ παλάμη, τίς φθόνος; ἀλλὰ, Μάκαρ, Σοῖς με, Χριστέ, χοροῖσι δέχου, καὶ κῦδος ὀπάζοις Υἱεῖ Γρηγορίου, σῶ λάτρι Γρηγορίῳ.

Ε΄. Άλλο. Πατρός ἐγὼ ζαθέιο, καὶ οὔνομα καὶ θρόνον ἔσχον Καὶ τάφον. Ἄλλὰ, φίλος, μνώεο Γρηγορίου, Γρηγορίου, τὸν μητρὶ θεόσδοτον ὤπασε Χριστός. Φάσμασιν ἐννουχίοις δῶκεν ἔρον σοφίης. 1450

ς΄. Άλλο. Γρηγορίου Νόννης τε φίλον τέκος ἐνθάδε κεῖναι, Τῆς ἱερῆς Τριάδος Γρηγόριος θεράπων, Καὶ σοφίη σοφίης δεδραγμένος, ἠΐθεός τε Οἶον πλοῦτον ἔχων ἐλπίδ' ἐπουρανίην.

Ζ΄. Άλλο. Τυτθὸν ἔτι ζώεσκες ἐπὶ χθονί· πάντα δὲ Χριστῷ Δῶκας ἐκῶν, σὺν τοῖς καὶ πετρόεντα λόγον. Νῦν δ' ἱερῆα μέγαν σε, καὶ οὐρανίοιο χορείης Οὐρανὸς ἐντὸς ἔχει, κύδιμε Γρηγόριε.

Η΄. Άλλο. Ἐκ με βρέφους ἐκάλεσσε Θεὸς νυχίοισιν ὄνειροις. Ἦλυθον ἐς σοφίης πείρατα. Σάρκα Λόγω 1451 Ἦγνισα καὶ κραδίην. Κόσμου φλόγα γυμνὸς ἄλυξα. Ἔστην συνααρῶν Γρηγορίῳ γενέτη.

Θ΄. Άλλο. Ἄγγελοι αἰγλήεντες ἀπειρέσιον κατὰ κύκλον, 1452 Τρισσοφαοῦς Θεότητος ὁμὸν σέλας ἀμφιέποντες, Γρηγόριον δέξασθ' ἀνάξιον, ἄλλ' ἱερῆα.